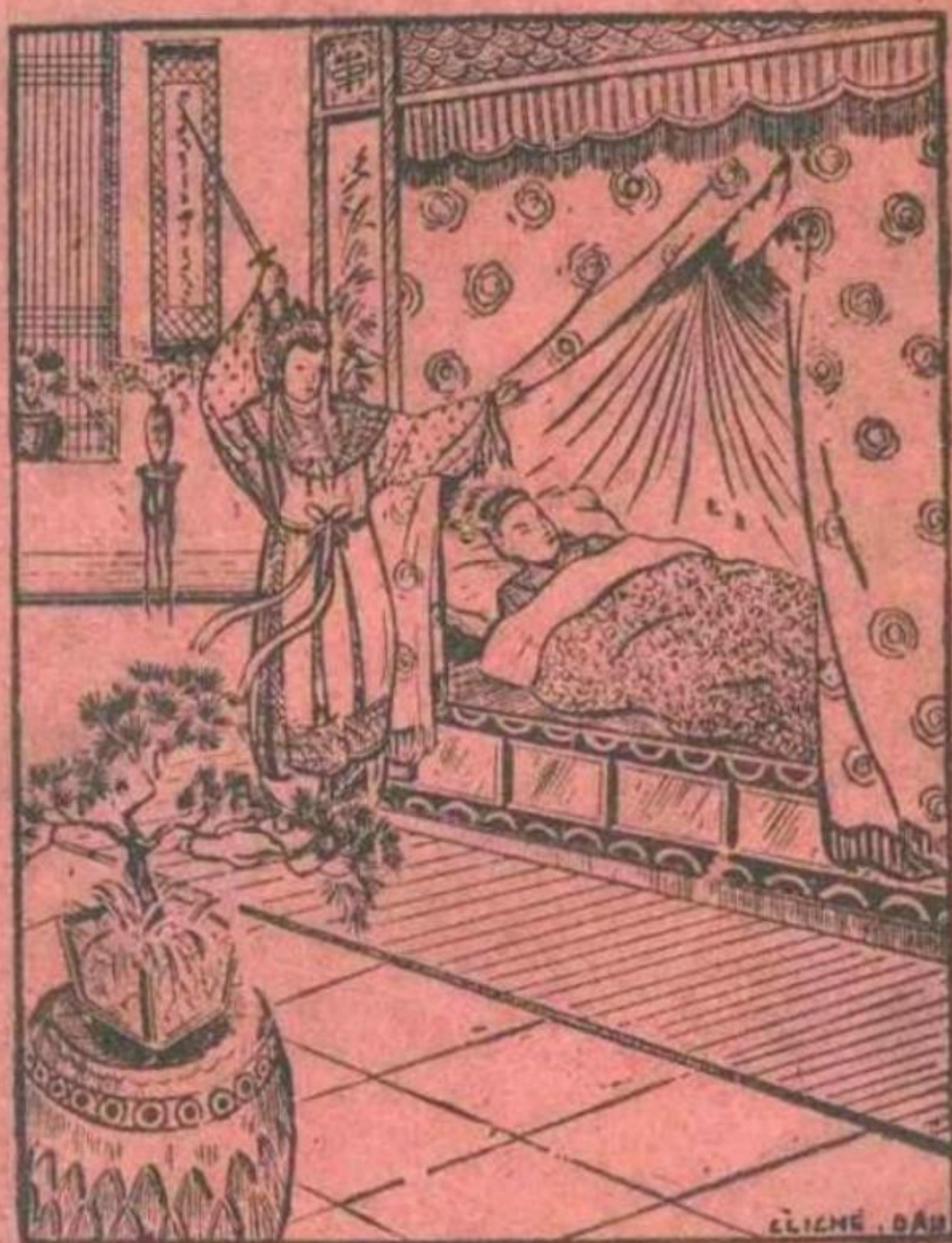

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

(truyện này đọc sau bộ Vạn-huê-lầu)

Dịch-giả : TÔ-CHẦN

Đến Tổng bang, Phiên nữ báo phu cừu

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN - ĐU'C THU' - XA

25-27-29, đường Tạ-Thu-Thâu — SAIGON — Điện-thoại : 20.678

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Hồi thứ ba mươi chín

*Luận công cán, Địch Thanh dặng phong lược,
Quyết trã thù, Phiên nữ gắng chí lim.*

Thiên tử bèn hạ chỉ phong cho Địch Thanh làm Bình tây vương ; Trương Trung, Lý Nghĩa, Lưu Khánh và Thạch Ngọc thì phong làm Trấn quốc tướng quân ; Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý thì đề y chức cũ mà gia thăng tam cấp. Địch nguyên soái thấy vua phong cho mình như vậy, thì vội vã quì xuống mà tâu rằng : « Vả tôi đương lúc thiếu niên, lại không tài đức, dám đầu xưng chịu chức ấy. Xin Bệ hạ lấy lòng nhưn dức, cho tôi trở lại quê hương, dặng mã phụng dưỡng mẹ già cho trọn niềm nhưn tử. Ấy là ơn trọng. » Bàng Hồng nghe Địch Thanh tâu như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Nếu dể cho nó tạ chức quì điền thì ta hại nó sao dặng, chỉ bằng ta tâu cùng Thiên tử mà xin dặng cho nó quì điền thì hay hơn. » Nghĩ như vậy thì vội vã quì xuống mà tâu rằng : « Vả Địch Thanh là đương thế anh hùng, không ai bì kịp, cũng nhờ và mà chống vững Tống thất giang san. Bây giờ nếu Bệ hạ cho và trở chức quì điền, ắt là Tây Liêu cứ bình xâm phạt, chớ chẳng không, xin Bệ hạ chớ nhậm lời tâu ấy. » Thiên tử nghe Bàng Hồng tâu như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Thế khi lão này lão muốn cầm Địch Thanh lại trong trảo, dặng lão có toan mưu hãm hại đây

chớ gì ? Nếu lão không tâu lời ấy thì cũng không lẽ trăm đề cho Địch Thanh hồi qui điền lý. » Nghĩ như vậy bèn kêu Địch Thanh mà rằng : « Khanh đã lập nên công lớn như vậy, trăm phong vương cho khanh cũng đã xứng đáng lắm, sao khanh lại từ chối mà mong về quê quán hoài, không muốn ở lại mà giúp sức với triều đình, hay là khanh có lòng hờn trăm đều chi chăng ? » Địch Thanh tâu rằng : « Tôi đã mang ơn Bệ hạ rất trọng, dầu cho tan xương nát thịt đi nữa cũng chưa đền đáp ơn ấy. Song bây giờ việc nước đã an, thiên hạ thái bình, nhơn dân lạc nghiệp rồi, cho nên tôi muốn phản hồi cố lý, dâng mã tặc hạ thừa hoang, cho trọn niềm nhơn tử. Cúi xin Bệ hạ lấy lòng rộng rãi, cho tôi trở về nuôi mẹ, thì ơn ấy rất dày. » Thiên tử nói : « Nếu khanh không muốn làm quan đi nữa thì cũng ở lại một đôi năm đã, rồi trăm sẽ cho qui điền. Còn như khanh sợ lão mẫu của khanh không người thần tể mộ khang, thì đề trăm khiến người kiến tạo vương phủ tại Biện kinh, dâng khanh rước mẹ về đó mà phụng dưỡng. Như vậy thì thờ vua thờ mẹ trung hiếu lưỡng toàn, có phải là hay hơn về Sơn Tây chăng ? » Địch Thanh thấy Thiên tử thiệt lòng đoái trông như vậy thì không dám nghịch chỉ, bèn quì lạy mà tạ ơn Thiên tử lại hạ chỉ cho Bàng Hồng và văn võ bá quan nội ngày mai phải đặt bày diên yến nơi Kỳ lân các mà thết đãi Địch Thanh, lại truyền cho công bộ phải kiến tạo Vương phủ cho Địch Thanh ở.

Rồi đó, vua truyền bãi chầu, các quan đều về dinh. Ấy là Thiên tử rõ biết Bàng Hồng có lòng ghen ghét Địch Thanh, cho nên khiến Bàng Hồng coi việc đãi yến,ặng cho hai đảng hòa thuận cùng nhau.

Ngày thứ Bàng Hồng và văn võ bá quan tể trụ tại Kỳ Lân các, mà xem sóc diên yến, đến chừng diên yến dọn rồi thì bá quan đều vào tạ ơn vua rồi mới nhập tiệc.

Trong khi ăn uống thì Bàng Hồng với Địch Thanh cũng lấy lời êm thuận mà đàm đạo với nhau như thường.

Mãn tiệc rồi Địch Thanh trở về Nam thanh cung thì Trương Văn vào nói với Địch Thanh rằng : « Lúc này bình yên vô sự, đâu có ở đây thì cũng vô ích mà lại làm cho hiền thê tôi đêm trông ngày đợi, lo sợ pháp phòng nữa. Nay tôi tính trở về Sơn tây, mà tôi lại cho hiền thê tôi mừng. » Địch Thanh nói : « Anh tính như vậy cũng phải. » Bèn vào trong mà thưa lại mà cho Địch thái quân hay. Địch thái quân nói : « Con ôi, mẹ cũng toan trở lại quê hương, vậy bảo nó chờ mẹ về luôn thê. » Địch Thanh mới thuật hết các lời Thiên tử đã dạy cho mẹ nghe. Rồi lại thưa với mẹ rằng : « Nay Thánh thượng có lòng đoái tưởng như vậy nếu mẹ con ta không chịu ở lại Biện kinh, thì con không khỏi mang tội nghịch chi. Xin mẹ an lòng ở lại đây một đôi năm, rồi con sẽ cáo qui diên lý, mà trở lại Sơn tây thì cũng không muộn gì. » Địch thái hậu nói : « Tâu tâu ôi ! vớ chị em ta cách mặt đã lâu, nay mới được sum vầy thì lòng mừng chưa phĩ, lẽ nào lại vội muốn cách nhau. Xin tâu tâu nghe theo lời cháu, mà ở lại Biện kinh, thì một là cháu nó khỏi tội nghịch quân, hai là mẹ con đoàn tụ, ba là chị em ta cũng được gần nhau. » Địch thái quân thấy Thái hậu nói đã cạn lời thì phải nghe theo. Thái hậu khiến người kêu Trương Văn vào, rồi làm một phong thư và lấy năm trăm lượng vàng mà gửi về cho Địch kim Loan. Trương Văn lãnh vàng và thư ấy, rồi từ già mà trở về Sơn tây.

Nói về Phi Long Công chúa đi đến Biện kinh rồi, thì sắm đồ y phục theo đờn ông Trung quốc, già trai mà vào thành, ở nơi khách điểm, đứng mà hỏi thăm sự tích của Địch Thanh.

Ngày kia đệ đệ Bàng Hồng đương làm Thừa tướng trong triều, mà lại có lòng ghen ghét Địch Thanh lắm, thường hay kiếm điều này chuyện nọ mà hãm hại Địch Thanh hoài.

Phi Long Công chúa hay được chuyện ấy thì cũng có lòng mừng mà nghĩ rằng : « Nếu có người nghịch của Địch Thanh

mà lại làm Thừa tướng đương trào, thì ta đã có người giúp sức mà báo thù rồi. » Bèn đến cửa Tướng phủ mà nói với người giữ cửa rằng : « Tôi là Lý phi Hùng ở ngoài Tam quan, có việc cơ mật, nên xin ra mắt quan Thừa tướng. Vậy cậu hãy làm ơn vào báo cho người hay. » Người giữ cửa nói : « Tôi nghe tiếng nói của nhà người không giống tiếng người Tam quan. Nay nhà người muốn vào Tướng phủ, vậy mà nhà người đã biết điều lệ ở đây chăng ? » Phi Long Công chúa nói : « Tôi ở xa mới đến, thật không rõ đặng. » Người giữ cửa nói : « Giữ núi nhờ cây, giữ sông nhờ nước, thuở nay hề ai đến đây, đều phải nạp lễ ít nhiều thì tôi mới cho vào. » Phi Long Công chúa nói : « Tướng là vật chi, chớ như vậy cũng không hề gì. » Bèn lấy một đỉnh bạc mà cho người ấy. Người ấy lấy làm mừng rỡ liền vội vã vào thưa với Bàng Hồng rằng : « Nay có một người ở Tam quan, tên là Lý phi Hùng đến nói có việc cơ mật, xin vào ra mắt. » Bàng Hồng nghĩ rằng : « Lý phi Hùng nào mà ở Tam quan, sao thuở nay ta chưa biết. » Bèn khiến cho vào.

Ấy là :

*Giữ dạ trung ngay thần phải tránh,
Đam lòng gian vạy quỵ hay tiếm.*

Hồi thứ bốn mươi

*Công-chúa trần tình nơi tướng-phủ,
Bàng-Hồng động niệm tại thơ-phòng.*

Khi người giữ cửa vâng lời Bàng Hồng ra dắt Phi Long Công chúa vào đến Thơ phòng, thì Phi Long Công chúa quì lạy mà thưa rằng : « Tôi là Lý phi Hùng xin ra mắt Thừa tướng. » Bàng Hồng liếc xem Công chúa mày thanh mắt sáng mặt trắng môi son, song tiếng nói không giống người Trung nguyên, mà niên kỷ ước chừng ngoài hai chục tuổi mà thôi.

Bàng Hồng nhắm nhía một hồi rồi hỏi rằng : « Phi Hùng, vậy chớ mi đến đây có việc chi, mà gọi rằng cơ mật ? » Công chúa nói : « Nay có một việc cơ mật, xin Thừa tướng khiến quân hầu lui ra, đừng tới tỏ hết cho Thừa tướng nghe. » Bàng Hồng nghe theo, liền khiến quân hầu lui ra, rồi khép cửa thư phòng lại mà hỏi rằng : « Phi Hùng, nào mi có việc chi cơ mật thì nói đi cho ta nghe. » Phi Long Công chúa nói : « Tôi không phải Lý phi Hùng nào hết, vẫn thiệt Công chúa bên Tây Liêu, tên là Phi Long. Vì chồng tôi là Ô hắc Lợi bị Địch Thanh giết thác, cho nên mới qua đây đừng toan mưu lập kế mà báo thù cho chồng. » Bàng Hồng nói : « Té ra nàng là Công chúa bên Tây Liêu sao ? Tuy vậy ta không lấy chi làm lạ. » Công chúa nói : « Phong tục bên nước tôi, hề con gái mà còn dẫu giả thì xỏ ba lỗ nơi tai, đừng mà đeo bông bằng vàng hoặc là ngọc ; con quan thì xỏ bảy lỗ, con vua thì xỏ chín lỗ ; tưởng khi Thừa tướng cũng có nghe chuyện ấy chớ chẳng không. » Bàng Hồng nói : « Có. » Phi Long nói : « Vậy xin Thừa tướng xem lại tai tôi có chín lỗ đây thì biết, song khi tôi giả dạng mà qua đây thì tôi lấy keo trét chín lỗ ấy lại bây giờ dấu ấy hãy còn, xin Thừa tướng xem lại. » Nói rồi bèn kê tai lại cho Bàng Hồng xem. Bàng Hồng thấy quả một bên có chín lỗ, hai bên đủ mười tám lỗ ; tuy đã trét keo bịt lỗ hết song mà dấu cũ vẫn còn.

Bàng Hồng xem rồi thì nói rằng : « Té ra Công chúa đây mà tôi không rõ, xin miễn chấp. Còn việc Công chúa nói muốn trả thù cho chồng, nên mới không nài quan san vạn lý mà qua đây. Ấy chẳng là hẹp dạ lắm, để tôi nói lại cho Công chúa nghe. Vả việc làm tướng hề thượng trận giao phong, người này không chết thì bị người kia cũng bị, nếu Địch Thanh không giết Phò mã, thì Phò mã cũng giết Địch Thanh. Ấy cũng là tại Phò mã tài mọn sức yếu, cho nên mới bị thác. Sao Công chúa lại đem lòng cứu hạn như vậy ? » Công chúa nói : « Vả tài lực của chồng tôi, tuy không phải siêu quần bậc tụy. Song cũng là một tay hữu danh thượng tướng bên

Tây Liêu. Chớ chi khi ra trận, Dịch Thanh lấy sức mà đánh với chồng tôi, như chồng tôi đánh không lại mà bị thác, thì tôi cũng cam tâm, chẳng đem lòng oán hận chi cả. » Bàng Hồng hỏi rằng : « Vậy chớ Dịch Thanh làm làm sao mà giết Phò mã đặng ? » Công chúa nói : « Nó dùng thuật pháp mà hại chồng tôi, cho nên tôi mới tức mình mà quyết chí báo thù như vậy. » Bàng Hồng nói : « Nay Công chúa quyết chí báo thù, vậy mà Công chúa có lập đặng kế chi thì nói cho tôi nghe thử. » Công chúa nói : « Thừa tướng ôi, tôi nghe Thừa tướng không thuận với Dịch Thanh, nên tôi đến đây mà xin Thừa tướng đem lòng cố chấp, thương lấy thân tôi là người hoạn nạn khốn khổ như vậy, toan mưu lập kế mà hại cho đặng Dịch Thanh thì dầu cho tôi có tan xương nát thịt đi nữa, cũng không đem lòng oán trách, miễn là báo thù đặng thì thôi. Như Thừa tướng giúp sức cho tôi làm việc ấy đặng, thì tôi cũng nguyện kết cỏ ngậm vành mà đền bồi ơn ấy. » Bàng Hồng nghe nói thì khen thầm rằng : « Đòn bà như vậy, thiệt cũng đáng khen. Vả lại dung nhan nhấm hoa như trăng nguyệt thẹn, diện mạo xem cá•đầm nhận sa, thiệt là rất đẹp lòng ta, vậy ta cầm nó ở lại đây, đặng mà giao hoan thủ lạc, cho toại chí bình sanh, thì ắt là nó cũng phải chịu, như nó chịu rồi, thì ta sẽ thủng thỉnh toan mưu lập kế mà hại Dịch Thanh đặng trước là trả thù giùm cho nó, sau cũng đã nư giận của ta. » Nghĩ như vậy rồi, bèn nói với Công chúa rằng : « Vẫn tôi với Dịch Thanh, không phải thù oán chi với nhau, tôi tưởng lại Công chúa chịu cực khổ mà qua đến đây, thiệt cũng là uổng công lắm, tôi e Công chúa trả thù không nổi đâu. » Phi Long công chúa nói : « Khi tôi đến Biện kinh đây, tôi đã hỏi thăm chắc chắn thì ai ai đều nói Thừa tướng với Dịch Thanh có dạ thù hằn nhau, cho nên tôi mới đến đây mà tỏ thiệt oan tình với Thừa tướng, đặng xin Thừa tướng đoái nghĩ thân hèn, giúp sức cùng tôi mà trả thù ấy. Ấy có phải là trước làm ơn, sau rửa giận chăng ? » Bàng Hồng nói : « Nếu vậy Công chúa thiệt to gan lắm, dám đến giữa kinh thành mà hỏi thăm việc thù oán của tôi với Dịch Thanh. Vậy

chợ Công chúa không sợ tiết lộ cơ mưu của mình sao ? Thôi từ này về sau Công chúa phải ở tại đây, đừng cho sơ lậu phong văn chút nào, đừng toan mưu lập kế mà trả thù cho. Nếu Công chúa không cẩn thận ắt lộ tiếng ra, thì việc của Công chúa đã không nên, mà tôi đây cũng mang họa nữa. Vì lời ăn tiếng nói của công chúa tuy đã học theo Trung nguyên mặc dầu song còn chưa giống cho lắm. » Công chúa nói : « Nếu Thừa tướng có dạ châu toàn, giúp cho tôi trả thù ấy đừng thì ơn ấy tôi chẳng dám quên. » Bàng Hồng nói : « Công chúa ôi, bây giờ tôi tổ thiệt cho Công chúa nghe, vẫn tôi với Địch Thanh là oán thù với nhau lắm, cho nên bấy lâu tôi hại nó không biết mấy lần, song cũng chưa được. Nay có Công chúa đến đây mà Công chúa quyết chí trả thù, thì cũng là đồng bịnh tương liên, Công chúa cũng giúp tôi, mà tôi cũng giúp Công chúa nữa. Nhưng mà Công chúa ở đây, thì phải giấu gia nhơn tôi cho lắm kẻo nó nghi nan mà sanh điều tai tiếng chẳng. Vậy Công chúa hãy xưng mình là người ở Tam quan, gia nhơn của Tôn binh bộ, đem thư đến cho tôi mà bị ăn cướp, thư từ đều mất hết, cho nên vào đây mà chịu tội với tôi. Nói như vậy thì mới che miệng chúng nó được. » Công chúa dạ dạ mà xin vâng lời. (Nguyên Bàng Hồng từ khi thấy Địch Thanh ban sư hồi trào mà Thiên tử gia phong trọng trước như vậy, thì chẳng khác chi bị đinh đóng vào con mắt, muốn toan mưu lập kế mà hại Địch Thanh cho được, song cũng tính chưa ra được chi. Nay lại gặp Phi Long công chúa đến đây mà quyết chí báo thù, thì lại hiệp ý mình lắm, vả lại liếc xem diện mạo của Phi Long nên trang quốc sắc đang giá khuynh thành như vậy thì đã phát động dâm tâm, muốn vầy cuộc mây mưa rồi sẽ toan mưu lập kế).

• Khi ấy Bàng Hồng bèn kêu gia đình lại mà nói rằng : « Nay có Lý phi Hùng đây là gia nhơn của Tôn binh bộ, đem thư đến cho ta đi dọc đường đã bị ăn cướp, đoạt hết thư từ. Vậy bây giờ hãy đem y phục của ta ra cho nó thay đổi. » Gia đình vâng lời lấy y phục ra cho Phi Long Công chúa thay,

Phi Long Công chúa bước đến Đông sương mà thay nội đồ ngoài, còn đồ mặc bỏ mình thì cũng dễ y như cũ.

Lúc ấy Bàng Hồng ngồi nghĩ rằng : « Bấy lâu ta tưởng là người Tây liệu hình dạng xấu xa lắm, có dè đâu mà Phi Long Công chúa đầy lại mặt hoa mày liễu, má phấn môi son, cả đầm nhạn sa, hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, thiệt người Trung nguyên cũng ít ai bì kịp. Ôi thôi ! Xinh làm sao đã hết đời xinh, làm cho ta là người niên quá lục tuần, mà cũng phải cảm động xuân tình, vì ta cũng có tiểu thiếp đôi ba người, song nhan sắc chưa vừa ý ta cho mấy, nay ta thấy con này thiệt là đẹp dạ lắm. Nếuặng giao hoan thủ lạc cùng nó năm bảy đêm, thì cũng đã toại lòng già rồi. Thôi để ta kiểm đều trêu ghẹo nó coi thử lòng dạ nó thế nào. »

Khi Bàng Hồng đang suy nghĩ như vậy, kể lấy Phi Long Công chúa bước đến. Bàng Hồng mới xem chừng bốn phía không ai bên nói với Công chúa rằng : « Tôi đã nói Công chúa là gia nhân của Tôn binh bộ, mà Tôn binh bộ là rể của tôi, lẽ thì Công chúa ở theo gia đình tôi mới phải, song Công chúa là phận dân bà, không lẽ trà trộn với chúng nó choặng. Vậy thì Công chúa lên tại Tây lầu mà ở một mình cho thanh vắng. » Nói rồi liền kêu gia đình, khiến dọn tiệc nơi Tây lầu mà thết đãi Công chúa.

Măn tiệc rồi lại khiến gia đình sắp đặt mền mùng cho Công chúa nghỉ.

Qua đến canh hai gia đình đều đi ngủ hết, thì Bàng Hồng nghĩ rằng : « Gia đình đã ngủ hết, không biết Công chúa đã ngủ hay chưa, vậy ta hãy bước lên Tây lầu đặng có làm cuộc vu qui chỉ lạc. » Bèn đến cửa Tây lầu nghiêng tai mà nghe, thì nghe Công chúa than thở oán hận Dịch Thanh, và mắng nhiếc đến đều. Bàng Hồng mới gõ cửa mà kêu rằng : « Công chúa ời, mở cửa cho tôi vào với. » Công chúa nghe kêu, thì nghĩ thầm rằng : « Đêm hôm tam tối mà Thừa tướng đến đây làm chi, thế khi lão già này đã trở mọi động niệm rồi đây chăng ? » Bèn bước lại mở cửa cho Bàng Hồng vào.

Bàng Hồng vào rồi thì hỏi Công chúa rằng : « Đêm khuya rồi, sao Công chúa chưa nghĩ mà lại than vãn thờ dài hoài đi vậy ? » Công chúa nói : « Thù chồng tôi chưa trả đặng, lẽ nào tôi không đem dạ ưu sầu. Nếu tôi trả đặng thù rồi, dầu có thác xuống suối vàng đi nữa, thì tôi cũng đành lòng nhắm mắt. » Bàng Hồng nói : « Công chúa ôi, Công chúa đừng có lo lắng như vậy. Vả Định Thanh là một vị vương hầu, muốn hại nó cho đặng thì cũng khó lắm, chẳng phải hèn hạ như đàn dả đầu mà dễ. Việc lớn như vậy phải thừng thính mà toan, không nên tính gấp. vì sách có chữ dục tốc bất đạt. » Công chúa nói : « Đêm đã khuya rồi sao Thừa tướng chưa nghĩ, hãy còn lại đây mà làm chi ? » Bàng Hồng nói : « Công chúa còn chưa rõ tâm sự của tôi. Từ khi Định Thanh thắng trận ban sư cho đến nay, thì đêm nào ngày nào tôi cũng toan mưu tính kế mà hại nó cho đặng, cho nên nằm không yên giấc. Bây giờ có Công chúa đến đây, thì cũng là người đồng chí với tôi, nên tôi mới lại đây mà đàm đạo cùng Công chúa, hoặc may có tính ra mưu kế chi chăng. » Nói rồi thì mi lại nhún nhường, muốn trêu ghẹo Công chúa.

Công chúa thấy vậy thì nghĩ rằng : « Già đến bậc ấy, lẽ thì đã dứt cuộc xuân tình rồi, té ra Thừa tướng lại còn đem lòng động niệm, ưa hoa đắm sắc làm vậy cũng là lạ lắm. Hèn chi thuở nay, ta nghe thiên hạ đồn rằng người Trung nguyên là người hào sắc lắm, nay thiệt quả y như vậy. » Nghĩ rồi bèn nói với Bàng Hồng rằng : « Bây giờ đã khuya rồi, xin Thừa tướng đi nghỉ, rồi mai sẽ tính. » Bàng Hồng nói : « Tôi trần trọc tráo trở nằm không yên giấc nên lại đây mà đàm luận tâm sự, không can chi mà Công chúa phòng ngại. Công chúa ôi, khi ban ngày tôi trò chuyện với Công chúa đã lâu, mà chưa hỏi đến niên kỷ. Vậy chớ Công chúa đặng mấy tuổi ? » Công chúa nói : « Tôi đã 24 tuổi. » Bàng Hồng nói : « Cha chã, Công chúa đã 24 tuổi, mà tôi xem diện mạo Công chúa giống như con gái 17, 18 tuổi mà thôi. Công chúa ôi, vả Công chúa đương lúc xuân xanh mà

ra thân goa bụa như vậy, thế khi đêm hôm thanh vắng Công chúa cũng nhớ Phò mã mà động niệm xuân tình chớ chẳng không ? » Công chúa nghe Bàng Hồng nói mấy tiếng tả đậm như vậy thì đã có ý giận, bèn nói một cách nghiêm chỉnh rằng : « Tôi tuy là người Tây Liêu mặc dầu, song cũng biết giữ tròn phu đạo, chẳng phải như những người huê thân nguyệt tịch đầu, xin Thừa tướng chớ đem việc phong tình mà nói với tôi. » Bàng Hồng nghe Công chúa nói như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Lời ăn nói cũng là nên đoan chánh lắm, song không biết trong lòng thiệt giã thế nào. » Nghĩ rồi bèn nói rằng : « Công chúa nói như vậy, e khi khôngặng thiệt lòng chẳng ? Vả tôi đây là người tuổi cao tác lớn như vậy mà những cuộc phong lưu hầy còn chưa giảm thay, huống chi Công chúa là người đương lúc xuân xanh, lẽ nào lại không lòng động niệm sao ? Nay, tôi cũng có đôi ba người tiểu thiếp cũng một trượng với Công chúa, song dung mạo không bì với Công chúa đặng, cho nên thấy mặt Công chúa thì đem lòng lân hương tích ngọc không biết là chừng nào. Nay Công chúa ôi ! diện mạo của Công chúa như vậy, lẽ nào tôi lại dấn lòng mà làm ngơ cho đặng ? Xin Công chúa hãy nghĩ đó mà coi, thấy miếng ngon không lẽ nhịn thêm, ngồi bên giếng tội chi chịu khát. » Công chúa nghe nói như vậy, đã giận mà lại hổ người, cho nên cúi đầu làm thinh, không thêm nói chi nữa hết. Bàng Hồng thấy Công chúa làm thinh, ngỡ là Công chúa đành rồi, thì lại phát động dâm tâm hơn nữa, bèn vói tay nắm áo Công chúa mà kéo lại cho gần mình. Công chúa vội vã đứng dậy mà nói lớn rằng : « Vả Thừa tướng làm đến bậc nhứt phẩm đương triều, lại tuổi cao tác lớn nữa, sao lại làm điều vô lễ mà không biết liêm sỉ như vậy. Tôi không phải như ai đâu, xin Thừa tướng chớ đem lòng khinh bạc, mà làm chuyện ghẹo nguyệt trên hoa như vậy, chẳng đặng đâu. » Bàng Hồng thấy Công chúa ăn nói hăn hời như vậy thì cười xòa mà nói rằng : « Công chúa là người huê dung nguyệt mạo, thế thượng vô song như vậy, ai bảo Công chúa đến đây làm chi, mà làm cho tôi phải động lòng tà niệm ? »

Vì sách có chữ rằng : Ngộ diệp phệ tr mật thất, chỉ hơn du hữu động tâm (1). Tuy Công chúa đến đây là chuyện tình cờ, song cũng là lương duyên tiền định chớ chẳng chơi. »

Thiệt là :

*Khả khen Phiến nữ gìn trinh liệt,
Uông bầy gian thần động dục tâm.*

Hồi thứ bốn mươi mốt

*Lập mưu gian, Bàng-Hồng cậy liêu-hữu,
Gìn nghĩa cả, Địch-Thanh nhớ vợ con.*

Khi Phi Long Công chúa thấy Bàng Hồng nói đều buề nguyệt như vậy thì trong lòng giận lắm, muốn liêu thác cho trọn tiết với chồng, song lại nghĩ thầm rằng : « Nếu làm như vậy thì thù chồng không trả đặng, mà lại bỏ thân nơi nước người nữa. Nay ta đã làm vào chốn này rồi, không lẽ đêm nay ta đi đâu cho khỏi, chỉ bằng ta kiếm đều nói gạt lão, rồi sẽ toan kế mà thoát thân. » Nghĩ như vậy rồi bèn nói rằng : « Nay Thừa tướng đã đem lòng yêu dấu như vậy, thì không lẽ tôi chối từ. Ngặt vì thù chồng chưa trả, nỗ nào vầy cuộc mây mưa với Thừa tướng sao ? Xin chờ cho tôi hại đặng Địch Thanh, mà báo cừu tiết hận rồi thì Thừa tướng muốn đều chi tôi cũng phải vâng lời. Nếu đêm nay Thừa tướng mong lòng trăng gió, ép cuộc mây mưa, thì tôi quyết liêu mình chịu thác mà thôi. » Bàng Hồng nói : « Công chúa ôi ! Vả việc trả thù không phải là một ngày một bữa mà đặng đâu. Còn tôi là người có tánh vội, nếu chờ lâu lắm thì đêm nằm trằn trọc, ngũ không yên giấc, ắt là tôi phải chết mòn, còn sống đâu mà trả thù cho Công chúa đặng. Hơn lúc đêm hôm thanh vắng, xin Công chúa cho tôi đến chốn dương đài

(1) Gặp đờn bà xinh trong nhà kín đáo, thì dầu bực chi hơn cũng phải động tình.

mả vầy cuộc mây mưa trước đã, thì sao sao tôi cũng hết lòng hết sức mà lo việc trả thù cho.» Công chúa nói : « Điều ấy thật khó nổi vâng lời. Thừa tướng ôi ! Vả Thừa tướng làm đến bậc Tam công, còn tôi cũng là Công chúa trong một nước, nay tôi vì trả thù chồng, nên mới trôi nổi đến đây, Thừa tướng lại không nghĩ chút nào, thì tôi như cõ rác, hay là Thừa tướng tưởng tôi như con gái hàng thứ dân nơi Trung nguyên chăng ? Thừa tướng, lòng tôi như sắt đá, thà liều thác chớ chẳng chịu ô danh dẫu. Vả Thừa tướng chớ nói nhiều lời, ráng mà chờ cho tôi trả thù rồi, thì cả thân thể tôi sẽ thuộc về tay Thừa tướng. » Bàng Hồng nói : « Công chúa nói cũng phải, song đến chừng Công chúa trả thù rồi, e khi Công chúa không chịu nhớ lời chăng ? Nếu Công chúa không nhớ lời, thì chẳng là uổng lòng mển ngọc thương hương của tôi lắm. Xin Công chúa rộng lòng mà cho tôi vui xoát một lần trong đêm nay, còn việc ăn ở lâu dài thì tôi cũng gắng chí dẫn lòng mà chờ đến trả thù rồi. » Công chúa nói : « Vả tôi không phải là người vong ân phụ nghĩa dẫu, xin Thừa tướng chớ lo điều ấy, hãy chờ cho tôi trả thù rồi thì sao sao tôi cũng chung gối nơi loan phòng cùng Thừa tướng. » Bàng Hồng thấy Phi Long công chúa bền lòng chặc dạ như vậy thì cũng biết hồ người mà rằng : « Bền lòng tiết liệt như Công chúa thật là cũng đáng kính. Từ rày tôi phải dẫn lòng huê nguyệt mà chờ cho Công chúa báo thù. Song xin Công chúa đừng có quên lời, mà mang danh bạc ngãi. Thôi Công chúa đi nghỉ đi, đừng có than thở buồn rầu lắm mà hao tổn tinh thần, vô gầy vóc ngọc. » Công chúa nói : « Xin Thừa tướng chớ trách. Miễn cho thù nợ trả xong thì sẽ có ngày hội hiệp, chớ chẳng không. » Bàng Hồng từ giã mà lui ra. Công chúa bước lại đóng cửa, định có đi ngủ.

Khi Bàng Hồng ra thì Công chúa ngồi nghĩ thầm rằng : « Lão già này cũng lạ, ai đời đã sáu mươi tuổi mà còn tham huê đắm sắc như vậy, thật là xấu lắm. Phờ mã ôi, nếu khi này, lão Bàng Hồng cứ năng năng quyết việc ép nài, thì có

từ chối không dặng mà thất tiết đi nữa thì cũng không phải là thiệp hăm đường huê nguyệt đâu. Ấy cũng là vì việc trả thù, cho nên mới liều thân như vậy. Vái cùng vong hồn Phò mã sống thì khôn thác thì thiêng, xin phò hộ thiệp trả thù cho dặng. Như trả thù rồi thì thiệp cũng nguyện liền mình mà gặp nhau nơi chốn huỳnh tuyền. » Nói rồi bèn cởi bớt áo ngoài ra mà nghĩ an giấc điệp.

Còn Bàng Hồng trở vào phòng mà nghĩ rằng : « Công chúa thiệt cũng là trinh liệt lắm. Ta tưởng Công chúa lạc đến chốn này thì cũng như cá vào trong chảo rồi cho nên ta chắc rằng vậy cuộc mây mưa dặng ; té ra Công chúa bền lòng chặc dạ như vậy, làm cho ta đã không dặng vui lòng, lại mang đến hồ thẹn nữa. Con gái Phiến mà biết nghĩa chồng như Công chúa, thiệt cũng là đáng khen lắm. Nay Công chúa hẹn với ta như thế thì cũng phải, song ta chưa biết mưu kế chi mà hại cho dặng Địch Thanh, như hại Địch Thanh rồi thì một là đã lòng giận của ta ; hai là ta dặng vậy cuộc mây mưa cùng Công chúa ấy cũng là phỉ chí sinh sanh rồi. Nay ta đã có một kế, ngặt vì Địch Thanh đã có vợ bên Thộn thộn quốc rồi, e nó không chịu cưới Công chúa làm vợ chẳng ? Vả lại còn khó đều này nữa, một là lời ăn nói của Công chúa chưa dặng giống người Trung quốc ; hai là ta với Địch Thanh không thuận với nhau thì Thiên tử cũng đã biết rồi. Nếu ta đứng gả Công chúa cho Địch Thanh ắt là không nên việc dặng. Vậy phải cậy người khác đứng gả thì mới xong cho. Bây giờ ta biết cậy ai, thiệt cũng là khó lắm ! À, ta có một người bạn thiết, là Dương Thao đương làm Hộ Bộ thượng thư, mà va có hai đứa con gái, đứa lớn là Loan Giao, đứa nhỏ là Phụng Giao mà Loan Giao thì đã gả cho Hàng quân Tồ bên Giang tây rồi, còn Phụng Giao thì chưa gả cho ai. Để mai ta mời Dương Thao đến đây mà thương nghị với va, khiến va đem Phi Long về, giả làm Phụng Giao, tàu cùng Thiên tử mà gả cho Địch Thanh. Như Phi Long công chúa kết duyên phu phụ rồi ắt là giết dặng Địch Thanh chứ chẳng không. Chừng ấy

ta sẽ vấy duyên cá nước với Công chúa thì cũng chẳng muộn chi. » Nghĩ như vậy bèn vào phòng mà an giấc.

Ngày thứ Bàng Hồng mời Dương Thao đến dinh mà tỏ bày kể ấy cho Dương Thao nghe. Dương Thao lắc đầu mà rằng : « Việc ấy tôi không dám làm đâu. Vì e đến chửng Định Thanh bị giết, Thiên tử tra xét ra, ắt là tội ấy về tôi. » Bàng Hồng cười rằng : « Thuở nay tôi thấy ngài tâm hùng dũng tráng lắm. Sao bây giờ lại nhát hích như vậy ? Vả việc này tôi đã khiến ngài làm, nếu ngày sau Thiên tử tra xét, thì lẽ nào tôi lại điềm nhiên tọa thị không hết lòng hết sức mà gánh vác cho ngài sao ? Vả lại Công chúa đương quyết chí báo thù không kể thân chết. Nếu có bề nào thì nó cũng đem đương một mình mà thôi, chẳng hề can hệ đến ngài đâu, xin ngài chớ ngại. » Nguyên Dương Thao thuở nay thường hay xu phụ theo Bàng Hồng lắm, cho nên bây giờ tuy biết là khó, song cũng phải ép dạ mà vâng lời.

Bàng Hồng thấy Dương Thao chịu rồi thì kêu Công chúa ra mà ra mắt Dương Thao. Lại khiến Công chúa theo Dương Thao mà về dinh.

Khi Dương Thao đem Công chúa về dinh rồi thì khiến thay đổi y phục theo con gái mà không cho gia nhơn biết, Dương Thao mới thuật hết các việc cho Phu nhơn và Tiểu thơ là Phụng Giao hay, song cấm ngặt A hườn không được đi lậ phong vân ra ngoài.

Còn Phi Long Công chúa thay đổi y phục rồi thì làm lễ ra mắt Phu nhơn và Tiểu thơ.

Từ ấy ở trong phòng Tiểu thơ mà học thêm cách ăn nói và cách cử chỉ theo Trung quốc.

Ngày kia Phu nhơn nói với chồng rằng : « Hôm nay nhơn lúc vắng người, nên thiếp mới phân trần lợi hại cho tướng công nghe. Vả Bàng thái sư toan mưu hãm hại Định Thanh mà lại trao gánh cho tướng công như vậy, nếu ngày sau tiết lộ ra thì tội ấy tướng công mới tránh đường nào cho khỏi ? »

Dương Thao nói : « Để ta lại không biết việc ấy đó sao ? ngặt vì Bàng thái sư là người giao hậu với ta lắm, mà lại ta đang quờn cao lộc cả như vậy thì cũng nhờ có ơn người. Nay người cậy ta việc ấy, nếu ta không chịu, chẳng là vô tình lắm. Vả lại người có hứa với ta rằng : Như xong việc mà bình an vô sự, thì người đền ơn cho ta, còn như việc không êm mà có bại lộ ra thì có người gánh vác cho. Vậy Phu nhơn đừng có buồn rầu lắm chi. » Phu nhơn thấy chồng nói như vậy thì lắm thình không dám nói chi cả.

Lúc ấy quan Công bộ thượng thư đã kiến tạo Vương phủ rồi, bèn vào tàu cho Thiên tử hay. Thiên tử truyền chỉ cho Bình tây vương là Địch Thanh vào vương phủ mà ở. Địch Thanh vâng chỉ tạ ơn lui về tàu lại cho Địch thái hậu và Địch thái quân hay. Rồi chọn ngày mà dờn qua Vương phủ.

Khi đi thì có Địch thái hậu và Lộ huê vương đưa đi tiền hô hậu ứng xem rất nghiêm trang. Lại có Trương Trung, Lý Nghĩa, Lưu Khánh, Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý đều đến Vương phủ mà an trí nử.

Khi đến nơi thì dờn dịch ca xang, hương xông xạ ướp, đặt bày diên yển mà thiết đãi văn võ bá quan.

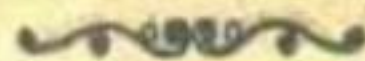
Ngày ấy Thiên tử lại sai sứ đem sáu chục muôn lượng bạc, năm muôn lượng vàng, năm ngàn cây lụa, một trăm hũ rượu đến tại vương phủ mà ban cho Bình tây vương.

Mãn tiệc rồi ai nấy đều từ giả mà trở về. Từ ấy mẹ con Bình tây vương và mấy vị đồng tướng đều ở nơi Vương phủ mà an hưởng thái bình.

Ấy là :

*Sắp đặt cung tên trức mãnh hổ,
Sấm sanh cần nhạ như ngao ngư.*

(Xem tiếp tập 13)

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Hồi thứ bốn mươi hai

Giả nhưn duyên ép lòng vầy phụng lữ,

Tưởng tình nghĩa không đoái tới loan phòng.

Đêm kia Bình tây vương nghĩ tới Thại Ba Công chúa thì than thở mà rằng : « Công chúa thiệt là người hữu tình hữu nghĩa, đến nỗi ta trốn mà đi như vậy, như ai thì đã đem lòng cố oán không kể đến ta nữa. Nhưng mà Công chúa khi nghe ta bị vây thì cũng lật đặt đem binh tiếp cứu, đồn bà như vậy thiệt cũng là ít có lắm. Đến khi bình phục Tây Liêu rồi thì ta cũng dốc đem Công chúa về trao, dâng cho vợ chồng sum hiệp, an hưởng thái bình, té ra Công chúa lại trở về Thộn thộn, làm cho ta đem dạ buồn rầu. Công chúa ôi, mấy lời đình ninh của Công chúa đã dặn tôi đó, thì tôi cũng không quên, song tháng nầy nhằm tiết thiên đông còn đương lạnh lẽo. Vậy chờ đến mùa xuân, khi trời ấm áp, tôi sẽ tâu hết sự tình cho Thiên tử nghe, dâng xin người sai sứ qua Thộn thộn quốc mà triệu Công chúa về đây, cho vui cuộc đoàn viên với nhau, thì tôi mới an lòng dâng. » Nghĩ như vậy rồi bèn đem tâm sự và ý mình muốn mà thưa lại cho Địch thái quân nghe. Địch thái quân nói : « Công chúa là gái hữu tình, con tính như vậy cũng phải. Thôi chờ qua đến mùa xuân con sẽ tâu cùng Thiên tử, xin sai sứ qua triệu Công chúa về đây dâng cho sum hiệp một nhà, kéo mà chồng Bắc vợ Nam cũng khó lắm. » Bình tây vương vâng lời. Từ ấy bình an vô sự.

Tháng ngày thắm theát, đông mãn xuân sang. Văn võ bá quan đều vào chầu mà chúc thọ cho Thiên tử.

Từ ngày Phi Long Công chúa vào dinh Dương Thao ở với Phụng Giao thì ngày đêm học tập, lời ăn tiếng nói thói ở cách làm, đặng có đợi ngày mà lĩnh việc ấy.

Phi Long Công chúa ở tại dinh Dương Thao mà tập luyện như vậy trong hai tháng, thì đã thuần thục chẳng khác chi người Trưng quốc.

Khi Công chúa tập đặng tiếng nói rồi, thì thưa với Dương Thao mà xin toan việc ấy. Dương Thao còn dự dự chưa quyết.

Ngày kia Bàng Hồng mời Dương Thao đến mà hỏi rằng : « Vậy chờ Phi Long Công chúa đã học đặng tiếng Trung quốc chưa ? » Dương Thao nói : « Tuy Công chúa đã học đặng rồi thì mặc dầu, song học theo tiếng Giang tây hết phần nữa, vì vợ tôi là người ở Giang tây, cho nên con tôi cũng tập theo tiếng Giang tây nhiều lắm, bây giờ Công chúa đến đó thì cũng tập theo tiếng nói của vợ con tôi mà thôi. » Bàng Hồng nói : « Không hề chi, Giang tây cũng thuộc về Trung quốc, miễn cho Định Thanh không biết là người Tây lieu thì thôi. Vậy ngày mai ngai vào chầu thì tâu cùng Thánh thượng như vậy... như vậy... ắt là xong việc đặng, như việc xong rồi thì tôi sẽ đến ơn ấy cho ngai. » Dương Thao vâng lời, từ giả mà trở về dinh.

Rạng ngày Thiên tử lâm triều các quan triều bái tung hô rồi thì Dương Thao quì xuống mà tâu rằng : « Tôi còn một đứa con gái tên là Phụng Giao, tuyệt sắc vô song mà chưa định đôi bạn, nếu vậy duyên cầm sắt với Bình tây vương thì rất xứng đôi vừa lứa. » Tâu chưa hết lời, thì Thiên tử đã tiếp lấy mà hỏi rằng : « Hay là khanh muốn gả con cho Bình tây vương chẳng ? Tuy khanh có lòng như vậy cũng tốt, song Bình tây vương đã có vợ là Công chúa bên Thộn thộn rồi, không lẽ bỏ vợ mà cưới con của khanh đặng, việc ấy trăm liệu bề không xong đâu. Chi bằng chọn người khác mà gả thì hay hơn. » Dương Thao nghe vua phán như vậy

thì tâu rằng : « Tuy Bình tây vương đã có vợ bên Thộn thộn mặc dầu, song bây giờ kẻ Nam, người Bắc, Bình tây vương cũng ở một mình, chưa định chừng nào là vợ chồng sum hiệp đặng, chỉ bằng vậy duyên cầm sắt với con tôi đây thì hay hơn. Xin bệ hạ định lại việc ấy. » Thiên tử nói : « Không đặng đâu. Vả Thại Ba Công chúa kết nghĩa với Bình tây vương đã sanh đặng hai trai, mà lại có công lớn với triều đình nữa, lẽ nào Bình tây vương lại bỏ vợ mà cưới vợ khác sao ? Nay đã qua xuân rồi, đề trăm sai sứ qua Thộn thộn mà tuyên triệu Thại Ba Công chúa về đây đặng cho vợ chồng đoàn tụ cùng nhau cho rồi. » Bàng Hồng nghe vua phán như vậy thì có ý buồn, bèn quì xuống mà tâu rằng : « Việc ấy tôi tưởng không khó, nếu bệ hạ nhậm lời tôi thì hai đảng đều đặng hết. » Thiên tử nói : « Theo ý khanh tưởng thì phải làm thế nào ? » Bàng Hồng nói : « Vả Bình tây vương là vị Vương hầu, dầu cưới hai vợ cũng không can chi, nếu Dương hộ bộ muốn gả con cho Bình tây vương thì phải chịu làm thứ thiếp. » Thiên tử nghe tâu thì hỏi Dương Thao rằng : « Vậy mà khanh có bằng lòng cho con khanh làm thứ thiếp chăng ? » Dương Thao tâu rằng : « Nếu Bình tây vương danh như vậy thì tôi cũng bằng lòng. » Bình tây vương thấy Dương Thao tâu như vậy, mà coi ý Thiên tử cũng bằng lòng. Bình tây vương thấy hai bên đồng một ý thì lật quì xuống mà tâu rằng : « Vả tôi có vợ bên Thộn thộn quốc rồi, mà vợ tôi lại sanh đặng hai đứa con trai nữa, lẽ nào tôi đành lòng mà kiếm vợ khác ! Xin bệ hạ xét lại, » Thiên tử nghe tâu thì mỉm cười mà rằng : « Lẽ nào trăm lại không biết điều ấy hay sao ? Vì vậy cho nên khi này Dương khanh đã chịu muốn gả làm vợ chánh, thì trăm nói không đặng. Bây giờ Dương khanh đã chịu gả con làm thứ thiếp, thì có can chi đâu mà khanh phòng ngại. Thôi, khanh hãy đành đi, đặng trăm đứng làm mai cho. Vậy Bàng khanh phải thay mặt cho trăm mà liệu định việc ấy. » Phán rồi truyền bãi châu.

Bàng Hồng lãnh chỉ thì trong lòng mừng rỡ vô cùng. Còn Bình tây vương thì mặt buồn dàu dàu mà nghĩ thầm rằng : « Nếu ta không lãnh chỉ thì té ra lẽ nghịch quân, còn lãnh chỉ thì lòng không đành làm như vậy. » Bèn trở về Vương phủ mà thưa lại cho mẹ là Định thái quân hay. Định thái quân cả mừng mà rằng : « Con ôi, nay Thánh thượng đã dạy như vậy thì con phải đành đi. Miền là con đừng có bạc tình phụ ngãi mà bỏ vợ thì thôi. Và lại Dương hộ bộ đành để con mình làm thứ thiếp, thì việc ấy cũng dễ, không can gì đâu. Vì con cũng là một vị Vương hầu, dầu có gả thê tiểu thiếp đi nữa cũng là sự thường, sao con lại từ chối làm chi. » Bình tây vương thấy mẹ nói như vậy thì mặt buồn dàu dàu trở lại thư phòng mà than dài thở vắn.

Còn Bàng Hồng và Dương Thao thì vui cười hơn hở, bèn trở về mà tổ hết các việc cho Phi Long Công chúa nghe. Phi Long cả mừng. Duy có Phu nhân và Tiểu thư nghe đăng chuyện ấy thì buồn bực lắm, vì không biết phước họa thế nào.

Cách ba ngày Bàng Hồng, Dương Thao và các quan đưa Phi Long công chúa đến Vương phủ mà gả cho Bình tây vương. Lại có sai bốn con tỳ tặc của mình theo hầu Công chúa.

Lúc ấy Bình tây vương cũng phải ép lòng ra rước Bàng Hồng, Dương Thao và các quan vào mà thiết đãi. Mãn tiệc rồi, các quan đều từ giã về dinh.

Rồi đó Công chúa vào lạy Định thái quân, thì Định thái quân lấy lời dịu ngọt mà an ủi, rồi dắt Công chúa vào phòng. Khi ấy Công chúa đã giấu theo một ngọn tiêm đao, dặng có đăm Bình tây vương.

Đêm ấy đã qua đến canh ba mà Bình tây vương không chịu vào phòng, cứ ở nơi thư phòng mà an giấc. Phi Long Công chúa chờ hoài không dặng, thì trong lòng nóng nảy lắm. Bèn nghiêng răng mà nói nhỏ nhỏ rằng : « Bớ Định Thanh, vớ mi đương lúc xuân xanh, lẽ thì mi tham hoa đắm sắc lắm. Cớ sao đêm nay là đêm động phòng mà mi còn chưa

chịu vào đây, đừng ta đâm mi một đao, mà trả thù cho chồng ta. » Bèn khiến A hườn đi ngủ hết, rồi sai tỷ tặc riêng của mình ở bên dinh Dương Thao tên là Tiểu Túy, ra mời. Bình tây vương vào phòng, Tiểu Túy vàng lời ra đi. Giây phút thì trở lại mà thưa rằng : « Đại vương đã an giấc nơi thư phòng rồi. » Phi Long nghe nói thì giận lắm, bèn khiến Tiểu Túy rằng : « Đêm đã khuya mà Đại vương lại an giấc rồi nữa. Thôi mi hãy đi ngủ đi. » Tiểu Túy vàng lời, bước ra mà đi ngủ. » Phi Long thồn thức nằm không yên, bèn nghĩ thầm rằng : « Bớ Định Thanh, đêm nay mi không chết, thì đêm mai mi cũng phải bị tay ta, đồ mi làm sao cho khỏi dặng. » Bèn đóng cửa phòng mà nghĩ an giấc điệp.

Khi Tiểu Túy thấy Phi Long sai mời Định vương không dặng mà có sắc giận như vậy, thì lấy làm lạ mà nghĩ thầm rằng : « Lão gia ta cũng lạ thiệt. Vả tài mạo như Tiểu thư ta mà gả cho Định vương thì cũng xứng đôi vừa lứa lắm, sao lão gia ta lại giấu Tiểu thư đi mà tráo con Phiền cái này vô đó làm chi, thiệt ta không hiểu dặng. Con làm sao, mà tham đường hoa nguyệt quá chừng, sai mời Định vương không dặng thì nó buồn bực đường bị cuộc sầu thảm đã nhiều, đàn bà con gái như vậy thiệt cũng là ít có. » Nghĩ rồi bèn đi ngủ.

Rạng ngày Định vương vào chầu mà tạ ơn Thiên tử, rồi thì trở về ra mắt mẹ. Định thái quân hỏi rằng : « Vậy chứ Phụng Giao có bộ hiền lương chăng ? » Định vương cũng thưa dối rằng : « Nàng cũng là người hiền đức lắm. » Định thái quân cười rằng : « Ấy là họ Định ta có phước dày, cho nên mới dặng như vậy. Vậy con cũng chẳng nên cậy quyền thế mình mà hiếp đáp nó. » Định vương dạ dạ mà lui ra.

Đêm ấy Định vương cũng cứ ngủ nơi thư phòng mà thôi.

Qua đêm sau nữa, Phi Long đợi hoài không thấy Định vương vào phòng, thì lại khiến Tiểu Túy ra mời nữa. Giây phút Tiểu Túy trở về mà thưa rằng : « Đại vương nói hôm nay trong mình buồn bực mời mẹ, vào phòng chưa dặng, đề bà ngày nữa người sẽ vào. »

Cách ba ngày nữa cũng không thấy Địch vương vào, Phi Long Công chúa sai một con tỷ tặc khác tên là Tử Yến ra nơi thư phòng mà mời Địch vương. Địch vương thấy tỷ tặc này lạ mặt thì hỏi rằng : « Tên mi là chi, mi đi đâu đây ? » Tử Yến thưa rằng : « Tôi tên là Tử Yến, vâng lời Tiều thơ tội, đến mời Đại vương vào phòng. » Địch vương nói : « Hôm nay trong mình ta còn buồn bực, để ba ngày nữa ta sẽ vào. Vậy mi vào thưa với Tiều thơ hay, rồi đứng ra mời nữa, để ta hết buồn thì ta vô mà thôi. » Tử Yến thưa rằng : « Vả con người ở đời, thanh xuân bất tái, nay Tiều thơ như thế, Đại vương như thế, lẽ thì cá nước duyên ưa lắm, có sao Đại vương lại làm như vậy ? Vì Tiều thơ trông đợi Đại vương lắm, nên mới sai tôi đi mời. Nếu Đại vương không vào thì một là Tiều thơ gọi Đại vương không biết tình thú là gì, hai là gọi tôi khuyên mời bất lực, xin Đại vương hãy vào mau mau bây giờ đây. » Địch vương nghe mấy lời như vậy, thì nổi trận lôi đình mà mắng nhiếc một hồi.

Ấy là :

*Lúc ấy anh hùng tròn nghĩa vợ,
Con này liệt nữ trả thù chồng.*

Hồi thứ bốn mươi ba

Bình-lâm-vương, giữ nghĩa vì tướng vợ,

Địch-lai-quân an ủi bởi thương dâu.

Khi Địch vương nghe Tử Yến nói như vậy thì nổi giận mà mắng rằng : « Đồ khốn, ta đã nói với mi như thế, lẽ thì mi cứ vào mà thưa lại với Tiều thơ, có đâu mi lại dám cãi gan nói nhiều điều như vậy. Phải đi cho mau, đừng có nhiều lời mà chết. » Tử Yến thưa : « Xin Đại vương chớ giận, việc này không phải là tại tôi. Ấy là tại Tiều thơ sai khiến, nên tôi phải vâng lời. Vậy sao sao Đại vương cũng phải vào

phòng cho Tiễn thư thấy mặt Đại vương trong giây phút, kẻ người sai tôi đi ra đi vô hoài thì một là làm rộn cho Đại vương ; hai là cũng nhọc công tôi lắm. » Nói rồi bèn bước lại mà kéo áo Địch vương. Địch vương nổi giận đánh Tử Yến một bạt tai mà mắng rằng : « Loài tiện tỳ, sao mi dám vô lễ như vậy hử ? » Tử Yến bị đánh thì khóc tím tấc, trở vào phòng mà thưa lại với Phi Long công chúa. Công chúa nghe nói thì nổi giận đỏ mặt đỏ mày không nói chi đặng, vì sợ miệng mấy con a huờn gọi mình là tham đều huê nguyệt, cho nên dằn lòng nín giận khiến a huờn lui ra, rồi đóng cửa phòng mà an giấc.

Qua đến đêm thứ tám mà cũng không thấy Địch vương vào, Phi Long sanh nghi mà rằng : « Ý gì đến đêm nay mà Địch Thanh còn chưa chịu vào phòng, hay là cơ mưu của ta đã lậu rồi đây chăng ? » Bèn sai Tử Yến đến mời Địch vương nữa, mà Địch vương cũng không chịu vào. Tử Yến vào thưa cùng Công chúa hay. Công chúa nghĩ rằng : « Vậy ta phải tỏ thiệt cho mẹ nó nghe, thì mẹ nó la dứt nó mới đặng. » Bèn vào hậu đường mà thưa hết các việc cho Địch thái quân nghe. Địch thái quân nghe nói mới hay là mấy đêm nay Địch vương không vào phòng, thì đem lòng buồn bực mà rằng : « Vậy mà mấy đêm nay mẹ kẻ chắc là cá nước duyên ưa rồi, té ra chưaặng phỉ nguyện ân ái. » Bèn khiến a huờn ra đòi Địch vương vào. Địch vương vâng lời vào hậu đường ra mắt Địch thái quân. Địch thái quân thấy Địch vương vào thì mặt có sắc giận mà quở rằng : « Vợ chồng cưới đã mấy ngày rày, sao con chưa chịu vào phòng ? Hay là con muốn nghịch chí của trảo đình chăng ? » Địch vương thưa rằng : « Không phải là con dám nghịch chí của trảo đình, và cũng không phải là con dám cãi lệnh của Mẫu thân, song vì ngày trước con qua dẹp Tây Liêu thì đêm ngày lo việc chinh chiến, cho nên mình mấy mỗi mê lắm. Đến nay tuy đã an nhàn mặc dầu, song con còn chưa đặng khỏe, cho nên chưa dám vào phòng, làm cho hiền thê đem lòng trông

đời, ấy cũng là một đũa lỏi của con. » Địch thái quân nói : « Nếu trong mình con chưa đựng khỏe, nên con chưa dám vào phòng thì cũng không lỏi gì, song cũng phải bước đến đó trong giây phút mà trò chuyện một đôi lời cho vui lòng vợ mới phải, có đâu lại không thêm văn lai đoái hoài chi hết. Như vậy mà ai lại không giận, ai lại không phiền? Vậy con phải nghe theo lời mẹ dặn cho vợ chồng hảo hiệp cùng nhau, nếu con còn cãi lời ấy, thì thiệt con là ngỗ nghịch lắm đó. » Địch vương nói : « Vả con không phải là người đắm hùè mển sắc như tục tử phạm phu đâu. Vì vậy, ngày trước con e giờ đang duyên phận của Tiểu thơ mà không dám chịu, ngặt vì có chỉ vua lệnh mẹ, nên phải ép dạ mà vâng lời. Nào con có muốn chi cái đều chồng một vợ hai như vậy ? » Địch thái quân nói : « Con nói con không muốn vợ, cớ sao lại có hai đũa con bên Thợa thợa đó ? » Địch vương nói : « Ấy là bắt dặt dĩ nên con mới ép mình ở với Công chúa một tháng mà thôi. » Nói rồi bèn day lại mà nói với Phi Long công chúa rằng : « Tiểu thơ, xin Tiểu thơ liệu như chưa có chồng, ở chốn loan phòng mà chờ tôi ỉ lâu rồi sẽ hay, không cần gì phải vội. Vả lại tôi cũng có nghe Tiểu thơ là người thực nữ, thế khi Tiểu thơ không cần gì đến việc gió trăng. Nếu Tiểu thơ không cần việc ấy, thì cũng chẳng nên đem lòng trách móc tôi làm chi. » Nói rồi liền day mặt mà trở lại thơ phòng. Địch thái quân lật đặt đứng dậy một tay kéo áo Địch vương một tay nắm tay Phi Long công chúa mà dắt hai người vào chốn loan phòng. Địch vương thấy ý mẹ như vậy thì không dám cãi, phải vâng lời mà đi theo. Các a hườn thấy vậy thấy đều che miệng mà cười thầm.

Khi vào đến phòng rồi thì Địch thái quân nói với hai người ấy rằng : « Hai con ngồi đây đợi mẹ nói cho hai con nghe. » Phi Long công chúa nói : « Xin mời mẹ ngồi xuống đợi con thưa lại cho mẹ tường. Mẹ ôi, không phải là con tham chuyện xuân tình mà chẳng kể đều liêm sỉ đâu. Nếu chồng con trong mình còn mỗi mọt, cũng vào đây mà trò chuyện một đôi lời, thì con cũng thỏa tình tư tưởng rồi, không

biết ý gì Đại vương lại nằng nằng quyết một, không chịu vào phòng, thế khi cũng có ý gì đây chăng ? Xin mẹ hỏi lại Đại vương cho rõ, kẻo lòng con ức lắm. » Địch thái quân nghe Công chúa nói như vậy, thì hỏi Địch vương rằng : « Vậy chớ có sao mấy ngày rày con không chịu vào phòng, thì con hãy nói đi. » Địch vương nói : « Không có ý gì cả, ấy là bởi trong mình con mỗi mē lắm, mỗi bữa con đều uống rượu, hễ uống rượu rồi thì buồn ngủ, cho nên ngủ quên nơi thư phòng, mà bỏ qua chuyện ấy. Để thỉnh thoãn ít ngày cho mình mấy con yên rồi thì con sẽ vào phòng mà vầy duyên cá nước. Cuộc vợ chồng là cuộc lâu dài, không phải một ngày một bữa chi mà phòng vội. » Địch thái quân nghe rồi thì nói với Phi Long Công chúa rằng : « Lời nó nói cũng phải, con chớ nên phiền. Vậy đêm nay vợ chồng phải ở đây mà trò chuyện cùng nhau, qua đêm mai thì mặc ý con ngủ đâu cũng được. Nếu con cãi lời ấy thì mẹ buồn rầu lắm. » Địch vương nói : « Vâng theo ý mẹ. » Địch thái quân thấy Địch vương đành ở rồi, thì quay quã trở ra.

Lúc ấy Trương Trung, Lý Nghĩa, Lưu Khánh, Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý đương ăn uống nơi lầu phía Tây. Rượu vừa xoàng xoàng thì Trương Trung nói với mấy anh em rằng : « Đại ca cưới vợ đã mấy ngày rày, mà đêm nào cũng thấy Đại ca ngủ nơi thư phòng hoài, không biết ý gì vậy ? » Mạnh định Quốc nói : « Thế khi nàng Phụng Giao dung mạo xấu xa lắm chăng. » Tiêu đình Quý nói : « Tuy mặt mày xấu tốt khác nhau, song cái ấy thì ai ai cũng vậy. Tôi tưởng không phải người chê xấu, chắc là có cớ gì đây chớ chẳng không. » Lưu Khánh nói : « Chẳng có cớ gì hết. Vì Đại ca là anh hùng hào kiệt, không phải như những người đắm sắc yêu hoa, cho nên mới làm như vậy, chớ không có ý gì đâu. » Tiêu đình Quý nói : « Ý ấy tôi biết rồi, vì người đã có vợ nên người sợ lỗi đạo phu thê, nên mới làm như vậy. » Trương Trung nói : « Hề anh hùng hào kiệt thì cứ lo việc phò vua vặc nước, ai kể gì đến việc thê nhi. » Lý Nghĩa nói : « Ồi thôi, uống rượu thì cứ việc uống, chẳng

cần gì nói chuyện dông dài. » Mạnh định Quốc nói : « Đêm nay chúng ta uống vừa vừa, đừng có uống say quá như mấy đêm trước. » Tiêu đình Quý nói : « Đề say đâu, đâu tôi uống tới ngày sáng đêm đi nữa, cũng không chịu say đâu. » Trương Trung nói : « Vậy chớ ngày trước ai bị cha con Lý Thành khiêng bỏ xuống sông, thiếu chút nữa thầy vào bụng cá rồi. » Tiêu đình Quý cười rằng : Khi ấy vì tôi đi mệt, đói bụng rồi lại uống rượu vô nữa. Vì vậy ngũ ngon giấc lắm, nó khiêng mà tôi không hay, cho nên mới ra thế ấy. Nào, tôi có say bao giờ ! » Mấy anh em nghe Tiêu đình Quý nói như vậy, thì đều vỗ tay mà cười rộ.

Còn Địch vương thì vâng theo ý mẹ mà ở lại nơi loan phòng. Phi Long Công chúa thấy Địch vương ở lại, thì có ý mừng và nghĩ thầm rằng : « Vả nó là một viên hồ tướng, cái thể anh hùng, e khi ta đâm nó không nổi chãng. Chi bằng ta ép nó uống rượu cho say, rồi sẽ ra tay trừ khử, thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn khiến A huân dọn một tiệc rượu đặng mà thết đãi Địch vương.

Khi Địch vương thấy Công chúa khiến A huân dọn tiệc, thì nói với Công chúa rằng : « Phu nhơn ôi, trong mình tôi không dặng mạnh, đâu có sơn hào mỹ tửu đi nữa, tôi ăn uống cũng không ngon. Vậy phu nhơn đừng có dọn tiệc làm chi, mà vô ích. » Phi Long nói : « Ấy cũng vì ngày trước Đại vương đi bình phục Tây Liêu, lo lắng và mệt nhọc lắm, cho nên trong mình không dặng mạnh cũng phải. Song đêm nay là đêm thành thân hiệp cấn, nên thiếp phải dọn một tiệc mà phụng kính Đại vương một đôi chén rượu, đặng cho biểu bạch lòng này. » Nói vừa dứt lời, kể thấy A huân đã dọn tiệc ra rồi. Phi Long đứng dậy rót rượu mà mời Địch vương uống. Địch vương cũng đứng dậy tiếp lấy chén rượu ấy mà rằng : « Vẫn tôi chưa có ân tình chi với Phu nhơn, sao phu nhơn lại làm chi cho hậu lắm vậy ? » Phi Long nói : « Chẳng phải thiếp muốn mượn bông cúng phật. Song phải làm như vậy đặng mà gọi chút ân tình. Xin Đại vương ngồi lại mà ăn

nướng với thiếp. » Địch vương nói : « Vậy thì Phu nhân cứ ngồi. » Công chúa vâng lời, hai người bên ngồi lại ăn uống với nhau.

Ấy là :

*Lúc trước cừu thù chưa gặp mặt,
Đêm nay oan trái đã gần nhau.*

Hồi thứ bốn mươi bốn

*Vâng lời mẹ, chút nữa lâm tai hại
Trã oán chồng chẳng được lại bỏ mình.*

Khi hai vợ chồng Địch vương ăn uống và đàm đạo cùng nhau, thì Phi Long Công chúa giở việc Bình tây mà hỏi rằng : « Ngày trước Đại vương qua dẹp Tây liên ba năm mới yên giấc, thế khi cũng đã ghe phen lao khổ lắm ? » Địch vương nói : « Ồi thôi, nguy hiểm biết là dường nào. » Công chúa hỏi : « Thế khi bên Tây liên cũng có nhiều tay anh hùng hào kiệt lắm ? » Địch vương nói : « Các tướng giữ ải thì đều là một bọn vô năng, song có Thái tử bên Tây liên là Đạt ma Hoa và Phò mã là Ô hắc Lợi, hai người ấy thật là võ nghệ cao cường, chư tướng không ai cự nổi, còn sức tôi thì cũng không thắng hai người ấy đứng, cho nên phải dùng Bửu bối thì thắng nó mới được. Khi đã trừ được hai tướng ấy rồi, kế lấy có một tướng thật là võ nghệ cao cường, tôi cự không lại, mà tướng ấy tên là Tinh tinh La Hải bên Tây liên gọi là Phan thiên tướng quân. » Công chúa hỏi : « Khi Đại vương cự không lại tướng ấy, sao Đại vương không lấy Bửu bối mà hại nó ? » Địch vương nói : « Có một chuyện cũng lạ, thuở nay thì Bửu bối ấy dùng đâu nghiệm đó, không biết cớ gì đến khi đánh với Tinh tinh La Hải thì không còn linh nghiệm như trước nữa. Lúc ấy bên tôi thì tướng quân binh vi, còn bên Tinh tinh La Hải, thì binh rông

tướng mạnh, kéo tới mà vây phủ Bạch hạc quan. Lúc ấy nội vô lương thảo ngoại vô cứu binh, mà tôi đã kể cùng lực tận rồi, nhờ có Phi sơn Hồ đăng vắn qua Thộn quốc mà cầu cứu với Thại Ba Công chúa. Thại Ba Công chúa đem binh qua giết Tinh linh La Hải mới giải vâyặng. Vì vậy, Liên chúa thúc thủ vô sách, phải hiến nạp Trân châu kỳ cho tôi, nên mới khai ca hồi traoặng. » Phi Long lại hỏi rằng : « Vây chờ mấy món Bữa bổi ấy, của ai cho Đại vương đó, bây giờ còn chăng ? » Địch vương nói : « Bữa bổi ấy là của Chơn Vô Đế quản cho tôi, một món kêu là Nhơn diện thú, một món kêu là Xiên vắn tiền, những tướng bên Tây liêu bị thác rất nhiều, cũng vì hai món Bữa bổi ấy. Vì vậy cho nên khi tôi ra trận thì tôi đem theo, đến chừng thái bình vô sự thì tôi để nơi thờ phòng đốt hương mà cúng phụng. Để tôi đi lấy đem lại cho Phu nhơn xem. » Phi Long sợ Địch vương gạt mình mà không lại nữa, cho nên nói với Địch vương rằng : « Thôi, để sau sẽ xem cũngặng, Đại vương đi làm chi cho thất công. » Địch vương nói : « Không hề gì đâu, để tôi đi lấy cho Phu nhơn xem. » Công chúa nói : « Nếu Đại vương đi ắt là Đại vương ở luôn nơi thờ phòng, cho nên thiếp không muốn cho Đại vương đi. » Địch vương nói : « Lời mẹ đã dạy tôi dằn dằm cái, để tôi lấy lại cho Phu nhơn xem, không phải tôi nói gạt Phu nhơn đâu, mà phòng sợ. » Phi Long Công chúa nói : « Nếu Đại vương có đi xin mau mau trở lại, kẻo thiếp trông tội nghiệp. » Địch vương bước đến thờ phòng lấy hai món Bữa bổi đem lại để trên ghế mà nói với Phi Long rằng : « Cái này là Nhơn diện thú, còn cái này là Xiên vắn tiền đây. » Phi Long cầm hai vật ấy mà xem rồi nói với Địch vương rằng : « Hai vật này thiếp xem sao cũng như vật bình thường. » Địch vương nói : « Có phải vật bình thường ở đâu. Tướng bên Tây liêu những là Táng thiên Vương, Tử nha Xai, Đại mạnh Dương, Tiểu mạnh Dương, Tiết đức Lễ, Đại ma Hoa và Ô hắc Lợi đều bị hai vật này mà bỏ thầy nơi chiến trường. » Phi Long hỏi : « Hai vật này linh nghiệm như vậy, khi Đại vương đi lạc qua Thộn thộn quốc, sao không dùng mà

cự với Thại Ba, lại đề cho đến nỗi bị bắt sống như vậy ? » Địch vương nói : « Phu nhơn ôi, ấy cũng là một điều rất lạ, không biết vì sao khi qua Thợa thợn thì hai vật ấy đều không linh nghiệm chi cả. » Phi Long hỏi : « Từ khi Đại vương thành thân với Công chúa rồi thì Đại vương coi ý Công chúa ở với Đại vương thế nào ? » Địch vương nói : « Ôi thôi, Công chúa thiết là tình thâm nghĩa trọng, ân ái tương đầu, thế gian ít ai ở với chồng cho đặng như Công chúa. » Phi Long nói : « Vì vậy cho nên Đại vương không muốn ngó ngán đến thiếp. » Địch vương nói : « Không phải là tôi không muốn ngó ngán đến Phu nhơn đâu, ngặt vì trong mình không được yên. Bây giờ đây đã mỏi mệ rồi, thôi, đề tôi đi ngủ. » Nói rồi liền bước lại giường mà ngủ.

Phi Long thấy Địch vương chưa say mà đi ngủ như vậy thì e khó nổi xuống tay, bèn kén Đại vương lại mà rằng : « Xin Đại vương khoan ngủ đã, đề thiếp nói một chuyện cho Đại vương nghe. » Địch vương dừng chơn mà hỏi rằng : « Phu nhơn có chuyện chi thì nói đi. » Phi Long nói : « Mấy đêm nay Đại vương không bước đến cửa phòng, bây giờ mới vào chưa đặng bao lâu, mà đã lật đật đi ngủ, hay là thiếp có điều chi làm lỗi chăng ? » Địch vương nói : « Không phải là Phu nhơn có điều chi làm lỗi, song tôi buồn ngủ rồi. Phu nhơn nói như vậy, thôi, đề tôi ngồi lại đây cho Phu nhơn nói chi thì nói. » Phi Long nói : « Đề thiếp phụng kính cho Đại vương ba chén rượu ngon đây đã, rồi thiếp sẽ nói chuyện. Xin Đại vương trông tình uống cho cạn chén. » Địch vương nói : « Thiết tôi uống nửa không vô, song Phu nhơn có dạ ăn cần như vậy thì cũng ráng mà uống ba chén nữa. » Phi Long rót một chén rượu đầy, rồi bưng hai tay dâng cho Địch vương mà rằng : « Chén này là chén thiếp mừng cho Đại vương bình phục Tây liều, đặng phong Vương tước, hưởng phước cả nhà. Vậy xin Đại vương uống chén này cho cạn. » Địch vương tiếp lấy chén rượu mà rằng : « Cám ơn Phu nhơn có lòng tốt. » Bèn uống cạn chén rượu ấy.

Phi Long lại rót một chén nữa mà rằng : « Chén này là thiệp mừng cho Đại vương đã làm bực đại thần bên Trung nguyên lại làm Phò mã bên Thộn thộn, sang cả đường ấy, ít kẻ dám bì. Xin Đại vương uống chén này cho cạn. » Địch vương cười rằng : « Làm Phò mã bên ấy thì có vinh diệu chi mà Phu nhơn, phòng mừng ? » Phi Long nói : « Nếu không có làm Phò mã bên Thộn thộn thì có ai giải vây nơi Bạch hạc quan cho Đại vương lập nên công lớn dặng. Ấy có phải là dặng tước Bình tây vương cũng vì việc ấy mà ra chăng ? » Địch vương tiếp lấy chén rượu mà uống cạn một chén nữa.

Phi Long lại rót một chén mà rằng : « Chén này là chén thiệp mừng cho Đại vương, vị cực nhơn thần, oai danh viễn trấn, Chúa thượng yêu đương, lưu truyền thanh sử. Xin Đại vương uống cho cạn chén này nữa. » Địch vương nói : « Tôi có đức chi mà Phu nhơn xưng tụng thái quá như vậy ? » Bèn uống cạn chén rượu ấy nữa.

Khi Địch vương uống đủ ba chén rượu ngon rồi thì rót một chén mà nói rằng : « Bây giờ tới phiên Phu nhơn. Vậy phải uống cho cạn một chén này. » Phi Long tiếp lấy chén rượu mà rằng : « Đại vương đã dạy, thiệp đâu dám từ. » Bèn uống chén rượu ấy.

Từ ấy hề chồng một chén, vợ một chén, uống thêm chừng bảy tám chén nữa.

Địch vương lúc ấy chưa say mà giả say, bèn dựa ghế ỷ mà giả ngủ.

Phi Long thấy vậy khiến A hườn đỡ Địch vương lên giường cho Địch vương ngủ, dặng có xuống tay.

Lúc ấy Địch vương tuy không say, song cũng buồn ngủ, cho nên vừa nằm xuống thì đã ngủ rồi.

Phi Long thấy Địch vương như vậy ngờ là say thật thì có lòng mừng rỡ, bèn khiến các A hườn rằng : « Chúng bây bây triệt hết tiệc rượu rồi thì đi ngủ, đừng vào đây làm chi,

« để cho Đại vương an giấc. » Các A hườn vâng lời triệt hết tiệc rượu rồi mới đi ngủ.

Khi các A hườn ngủ hết rồi thì Phi Long cởi bớt áo ngoài rồi bước lại gần một bên Địch vương mà hỏi rằng : « Đại vương sao không cởi bớt áo rồi sẽ ngủ ? » Địch vương nghe hỏi, song e Phi Long ép nài về việc giao hoan cho nên làm thinh giả đồ ngủ không nói chi hết.

Phi Long thấy Địch vương không lên tiếng thì ngỡ là Địch vương ngủ mê. Bèn bước lại bèn ghé lấy hai món bữu bối, nghiêng rặng chười mắng mà bẻ ba mủi Xiên vân tiên ra làm hai, và bẻ cái Nhơn diện thú ra làm bốn miếng. Bẻ rồi thì bước lại bên giường, muốn lấy ngọn tim đao của mình đã giấu trong rương, song e rụt rịt thì Địch vương thức dậy, cho nên không dám lấy. Bèn bước ra thò phòng mà lấy cây Long tuyền kiếm đặt có chêm Địch vương.

Khi Phi Long lấy gươm vào rồi, run rẩy lập cập hơi thở pho pho, bước đến bên giường, thì thấy Địch vương nằm ngửa mà ngủ. Phi Long mới hỏi thử rằng : « Đại vương sao không cởi bớt áo rồi sẽ ngủ ? » Địch vương nghe hỏi song cũng làm thinh không nói chi cả. Phi Long thấy vậy nghiêng rặng diêm mặt Địch vương mà rằng : « Mi giết chồng ta, nay ta quyết trả thù. » Nói rồi liền giơ gươm mà chêm Địch vương. Địch vương nghe nói ta quyết trả thù thì lật đặt lăn vào góc giường, làm cho Phi Long chêm xuống một gươm trúng giường rất nặng. Địch vương đứng dậy đá Phi Long một đá, liền nhào xuống đất, còn cây gươm thì văng ra xa lắc.

Khi Địch vương thấy Phi Long té còn nằm đó thì nhẩy lại lấy gươm vò nát lớn rằng : « Đồ tiện nhơn, ta với mi vô thù vô oán, sao mi dám cả gan làm dữ như vậy ? » Phi Long gượng đau mà dậy, chạy xốc tới giựt gươm. Địch vương nạt rằng : « Mi muốn làm cách gì thì nói cho ta rõ. » Phi Long nói : « Ta muốn giết choặng mi, rồi ta sẽ vui lòng mà chịu thác. » Địch vương nổi giận chêm Phi Long một đao, đầu liền rơi xuống đất.

Thương hại cho Phi Long muốn trả thù chồng té ra
« thù chưa trả đặng mà hồn xuống huỳnh tuyền ! Đồn bà
« như Phi Long thiệt là nữ trung hào kiệt, quyết chí báo
« thù mà không kể đến việc sống thác, vầy Phi Long đã
« biết rằng : Nếu mình hại đặng Địch vương thì mạng mình
« cũng không sống, song trong chí Phi Long quyết báo thù
« cho đặng rồi sẽ xuống chốn cửu nguyên mà theo chồng
« cho trọn đạo. Đồn bà mà có chí như vậy thiệt là đáng
« khen lắm.

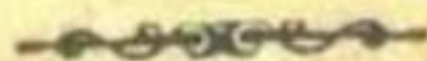
Khi Địch vương chém Phi Long rồi, thì đứng mà nghĩ
rằng : « Không biết ý gì mà con này lại nói rằng : Trả thù
cho chồng, không rõ chồng nó là tên gì, họ gì. » Bèn xách
thủ cấp của Phi Long, thẳng ra Trung đường đặng có nói cho
các em hay.

Lúc ấy ba vị hồ tướng đã ngũ hết, còn Mạnh định Quắc
và Tiêu đình Quý thì đang uống rượu với nhau, la hét
om sòm. Địch vương bước đến trung đường nghe tiếng
Tiêu đình Quý và Mạnh định Quắc còn đang uống rượu
thì lên lầu mà nạt lớn rằng : « Giặc muốn giết ta như vậy
các người còn ở đó mà uống rượu hay sao ? » Mạnh định
Quắc ngó lại thấy Địch vương một tay cầm gươm, một tay
xách thủ cấp thì thất kinh lật đật đứng dậy mà hỏi rằng :
« Đại vương giết ai đó vậy ? » Địch vương nói : « Nó là
con gái của Dương Thao đây, đêm nay nó mong giết ta
cho nên bị ta giết như vậy. » Tiêu đình Quý nói : « Té ra
thủ cấp của Phu nhân đây. » Địch vương nói : « Phu nhân
gì, nó là thích khách đây, chẳng phải là Phu nhân gì đâu. »
Tiêu đình Quý nói : « Nếu vậy Dương Thao cho con qua đây
mà làm thích khách sao ? »

Ấy là :

*Người ngay lượng lớn thì phước lớn,
Lũ nịnh mưu sâu ắt họa sâu.*

(Xếp tiếp tập 14)

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Hồi thứ bốn mươi lăm

*Tiêu tướng quân, giết đầu báo tìn,
Bàng thái sư sẵn dịp đồ mưu.*

Tiêu đình Quí nói rồi liền bước lại lấy thủ cấp mà chạy luột ra cửa. Địch vương thấy Tiêu đình Quí chạy ra cửa thì lật đật kêu lại, mà Tiêu đình Quí cũng không chịu dừng chơn và chạy và nói rằng : « Để tôi đem trà cho Dương Thao, đừng nó thường rượu thịt cho mà uống nữa chơi. » Địch vương hỏi hai tên quân xách lồng đèn chạy theo mà kêu Tiêu đình Quí trở lại.

Khi Tiêu đình Quí đương chạy, nghe tiếng hai tên quân kêu, thì đứng lại mà nạt rằng : « Để cho ta đi, đừng có làm rộn mà ta đánh chết. Vậy bây phải xách đèn lại đây mà đi với ta, kéo trời tối lắm. » Hai tên quân ấy không dám cãi lời, bèn xách lồng đèn lại mà đi với Tiêu đình Quí.

Lúc ấy Mạnh định Quắc tuy uống rượu cũng nhiều, song không đến nỗi say thái quá như Tiêu đình Quí vậy. Khi ấy thấy Địch vương làm như vậy thì đứng nghĩ một hồi rồi nói rằng : « Vậy chớ sự có làm sao mà Đại vương lại giết Phu nhon như vậy, xin nói cho tôi rõ với. » Địch vương nói : « Hề nó muốn giết ta thì ta giết nó, không cang gì đến mi, mà mi phòng hờ cho mệt. » Mạnh định Quắc nói : « Việc này tôi e Dương Thao không chịu nhịn thua đâu. » Địch vương

nói : « Dẫu có bề nào đi nữa, thì ta cũng đởm đương hết cả. Vậy mi chớ lo, để đó mặc ta. » Nói rồi bèn trở lại thư phòng.

Mạnh định Quốc thì đem lòng nghi sợ bèn lên kêu Trương Trung, Lý Nghĩa và Lưu Khánh thức dậy mà tỏ hết các việc cho ba người ấy nghe. Ba người đều kinh nghi không biết ý gì mà ra chuyện như vậy.

Còn Dịch vương trở lại thư phòng rồi, thì suy đi nghĩ lại hoài mà cũng không biết về duyên cớ gì mà sanh chuyện như vậy. Bèn bước lại ghế mà xem, thì thấy hai món bữu bối đều hư nát hết. Khi ấy Dịch vương mới nghĩ rằng : « Để ta lấy hai vật này mà làm bằng cớ, dâng tâu cùng Thánh thượng mà coi thử người phán dạy thế nào. » Đêm ấy Dịch vương đã giận lại buồn cho nên nằm ngủ không yên giấc, ngồi mà chờ sáng động có đi châu.

◦ Nói về Tiêu đình Quý xách thủ cấp chạy thẳng đến đình Dương Thao mà động cửa. Quân sĩ hay động xách đèn ra mở cửa mà nạt lớn rằng : « Quân khốn nào ở đâu, dám cả gan đến đây mà làm om sòm như vậy ? » Tiêu đình Quý nói : « Vậy chớ chúng bây không thấy vật chi nơi tay ông đây sao ? » Quân sĩ đem đèn lại xem, thấy cái thủ cấp thì thất kinh mà hỏi rằng : « Cớ gì lại đem cái thủ cấp đến đây ? » Tiêu đình Quý cười rằng : « Bây hãy vào mà thưa lại cho Dương Thao hay, Dịch vương đã giết tiểu thư rồi, nên ta xách thủ cấp đến đây mà trả. » Quân sĩ lật đặt vào báo cho Dương Thao hay, Dương Thao ra xem, thấy vậy cả kinh mà hỏi Tiêu đình Quý rằng : « Tiểu tướng quân xách thủ cấp đi đâu đó vậy ? » Tiêu đình Quý nói : « Té ra Hộ bộ không biết con mình hay sao ? Đây, lại đây mà nhìn cho rõ. » Lúc ấy Dương Thao đã biết rồi, song cũng giả chước hỏi như vậy, đến chừng xem lại rõ ràng rồi thì cũng giả chước kinh hãi mà than rằng : « Vì cớ gì mới lấy chồng có mấy ngày mà đã hôn về chín tuổi rồi ! Con ôi, thác như vậy thiệt cũng là thâm lắm. » Than rồi thì dạy lại hỏi

mến lộc, cho nên nghe Bàng Hồng nói như vậy thì mừng rỡ vô cùng. Bèn từ giả mà về dinh.

Rạng ngày vẫn vô bá quan tề tựu nơi ngọ môn mà chờ cho Thiên tử lâm triều. Khi ấy Dương Thao trách Địch vương rằng : « Tuy Đại vương là người quờn cao tước trọng mặc dầu song hỷ còn đương lúc thiếu niên, nữ nào cậy oai thế của Thái hậu và khi dễ tôi lắm vậy ? Vả tôi gả con tôi cho Đại vương, mà dốc lòng làm cho hai họ sum vầy, mà ở với nhau bá niên giai lão ; té ra con tôi mới về với Đại vương có bấy đêm mà thôi, dầu có đều chi làm lỗi, lẽ thì Đại vương cho tôi hay, thì cũng có luật triều đình xử đoán, có đâu Đại vương lại đem lòng tàn nhẫn không kiên quốc pháp, muốn giết ai thì giết. Nầy tôi nói thiệt, bây giờ tôi quyết làm cho ra lẽ mà báo cừu cho con tôi. » Địch vương cười rằng : « Vả ta với người vô thù vô oán, lẽ nào người lại ở theo cầm thú chi tâm, toan mưu độc dữ, mong hại người lành. May mà mạng ta chưa thác nơi mưu gian, cho nên con người bị hại. Ấy là người tự chiêu kỳ họa, chớ không phải ta muốn giết con người đâu. » Khi hai đảng cãi lẩy với nhau, thì Bàng Hồng giả chước can rằng : « Nhị vị xin đừng tranh luận, để chờ Thiên tử lâm triều rồi sẽ có lời công nghị, không cần gì phải cãi lẩy với nhau mà làm chi. Còn Đại vương vô cớ sát thê, thì cũng là tàn nhẫn lắm, tội ấy không phải là nhẹ đâu. » Địch vương nói : « Tôi không phải là người tham sanh hủ tử đâu. » Bàng Hồng nói : « Lời Đại vương rất phải, vả việc này tang án sờ sờ, không lẽ dối nài gì đặng. Chi bằng thọ tội giữa triều đình phứt đi thì hay hơn, vì lẽ luật xưa nay hễ con vua mà phạm phép, thì cũng đồng tội với thứ dân thay huống chi Đại vương là cháu của Thái hậu nương nương, không lẽ nương nương che chở chuyện này mà bỏ phép nước đặng. » Địch vương nói : « Lời quốc trưởng quấy lắm. Tôi là Địch Thanh đây, không phải cậy thế của Nương nương đâu. Vì vậy cho ngày trước tôi không chịu chữ vô công thọ tước, xin ra thi võ với người tâm phúc của Quốc

trượng là Vương thiên Hóa, mà trừ hết một mũi gian thần. Ấy có phải là tôi không muốn lấy thế Nương nương chẳng? Đến sau nhờ ơn Quốc trượng liền cử tôi giải chinh y ra Tam quan, và đem binh ra dẹp Tây Liêu, cho nên mới đặt vương trước này. Quốc trượng hãy nghĩ đồ mà coi, có phải là tôi nhờ ơn Quốc trượng tiến cử mà lập nghiệp kiến công, không phải là tôi lấy thế Nương nương mà đặt cao quyền trọng lộc đâu. Còn việc ngày nay thì để cho Thánh thượng phán xét, chẳng cần gì Quốc trượng phải lo. » Bàng Hồng cười rằng : « Lời ấy rất phải. Thời, để chờ Thánh thượng phán xét rồi sẽ hay. »

Ấy là :

*Ngay thẳng người trung lòng chẳng sợ,
Gian tà dẫu nịnh dạ hằng lo*

Hồi thứ bốn mươi sáu

*Dụng phép mầu, Đế-quân thâu bửu bối.
Vàng thánh chỉ, trung thần xét án nghi*

Khi Dịch vương với Bàng Hồng đương nói chầm chích cùng nhau, kể lấy Thiên tử đã làm tráo, văn võ bá quan triều bái tung hô rồi, thì Dương Thao ra quì mà tâu rằng : « Hôm trước Bệ hạ đứng làm mai ước, đặt tôi gã con gái tôi cho Bình tây vương, mới đặt bấy đêm không biết có gì Bình tây vương lại chêm con tôi, rồi sai Tiêu đình Quý đem thù cấp mà trả cho tôi. Vả con tôi đã kết nghĩa vợ chồng với Bình tây vương, thì cũng là đứng bực Phu nhân trong Trào đình, dẫu có điều chi lầm lỗi thì Bình tây vương cũng phải nói lại cho tôi hay, cũng là tâu lại với Trào đình thì có vương pháp trừng trị mới phải, có đâu lại cậy mình quyền cao trước lớn muốn giết ai thì giết, không kiên luật phép Trào đình. Cúi xin Bệ hạ mở lượng cao mình mà tra xét việc ấy, kéo oan ức con

gái tôi là kẻ vô cô mà bị thác một cách thâm thiết như vậy.»
Địch vương tâu rằng : « Khi ấy cũng nhờ lượng thánh làm
mai con gái của Dương Thao cho tôi, thì tôi cũng ngỡ là vợ
chồng ở với nhau bá niên giai lão, không dè nàng ấy cru
lòng độc ác, chẳng đoái việc vợ chồng, cho nên hồi hôm này
bày một tiệc rượu mà ép tôi uống, còn nàng thì không uống
chút nào, khi tôi uống say rồi thì tôi vào phòng mà an giấc.
Nàng ấy thấy tôi ngủ rồi, thì lấy cây Long tuyền kiếm mà bước
lại bên giường, đâm vào mặt tôi nghiền răng mà nói rằng :
Bớ Địch Thanh, mi giết chồng tao, thù ấy rất nặng nay ta
giết mi mà trả thù cho chồng tao. » Nói rồi liền chém xuống
một gươm. Lúc ấy vì tôi nghe nàng nói như vậy, cho nên
tôi đã lăn vào góc giường mà tránh khỏi mũi gươm ấy. Rồi
đó, tôi nổi giận đá nàng một đá, té lăn cù, còn gươm thì
văng ra xa lắc. Tôi nhảy lại lượm gươm cầm trên tay, mà
hỏi nàng rằng : Mi muốn làm gì vậy ? Nàng nói : Tao
muốn hại mi mà trả thù chồng. » Nói rồi liền xông vào mình
tôi mà giết gươm ấy. Khi ấy tôi nổi giận chém nàng một
gươm đầu rơi xuống đất. Mấy lời nàng nói như vậy, tôi tưởng
chắc là nàng không phải con Dương Thao, thế khi quân gian
tế vào giả mạo mà báo thù. Xin Bệ hạ tra vấn Dương Thao
cho ra cơ ấy, kéo mà sanh đều tề trong nước. » Dương Thao
tâu rằng : « Vả con tôi thiệt là Huỳnh hoa thất nữ, bá quan
cả triều ai nấy đều biết, xin Bệ hạ hỏi lại cho phân minh. »
Thiên tử nghe tâu thì hỏi quân thần rằng : « Vậy chớ bá quan
có biết con của Dương khanh đã có gã cho ai chưa ? » Các
quan đều tâu rằng : « Con gái của Dương hộ bộ thiệt là chưa
gã cho ai. » Thiên tử nói : « Lạ này ! Chưa gã cho ai, sao nó
lại nói rằng trả thù cho chồng ? » Dương Thao tâu rằng :
« Nay con tôi đã thác rồi, cho nên Địch Thanh muốn nói
chi thì nói những lời vô bằng như vậy xin Bệ hạ chớ
tin. » Địch vương tâu rằng : « Nếu Phụng Giao không
gây sự dữ, thì lẽ nào tôi lại giết nó làm chi ? Chẳng những là
nó nói mấy lời ấy mà thôi, nó lại bẻ gãy hết hai món
Bữu bối của tôi nữa. » Thiên tử hỏi rằng : « Vậy chớ khanh có

bữa bồi gì ở đâu ?» Định vương tâu rằng : « Hai món bữa bồi ấy, một món kêu là Nhơn diện thú ; một món kêu là Xiên văn tiên. Nguyên ngày trước tôi phụng chỉ giải chinh y ra Tam quan. Đi đến huyện Nhơn an thì gặp Chơn Võ để quân cho hai món bữa bồi ấy và dặn tôi hãy gặp tướng mạnh Tây Liêu thì lấy hai vật ấy mà trừ. Từ ấy đến nay thì tôi đã dùng phép ấy nhiều phen, thiệt là linh nghiệm lắm. Đến nay đã bị Phụng Giao bắt hết rồi, nên tôi lượm hai vật ấy đem theo đây dâng mà làm bằng. Xin Bệ hạ lấy phép mà tra Dương Thao thì rõ dâng mấy đều tộ ấy. » Khi ấy Bàng Hồng nghe Định vương tâu như vậy thì có ý lo sợ mà nghĩ thầm rằng : « Nếu Thiên tử nghe theo lời ấy thì e khi bại lộ sự tích của Phi Long ra. Nếu bại lộ sự tích của Phi Long thì ắt là can hệ đến mình chớ chẳng không. » Đến chùng Định vương dâng hai món Bữa bồi cho Thiên tử xem xem rồi thì Thiên tử nghĩ rằng : « Ấy là ba cái mũi tên nhỏ xiểu và một cái mặt nạ, không khác gì là đồ của con nít chơi, như vậy mà gọi là bữa bồi, thiệt quá đời kỳ. » Khi Thiên tử đương suy nghĩ như vậy, bỗng nghe một tiếng sét vang, dường như thiên băng địa hãm. Lại nổi lên một trận cuồng phong hút hai món Bữa bồi ấy bay mất ; mà có để lại một miếng giấy nhỏ nhỏ có đề hai hàng chữ rằng :

*Bữa bồi hôm nay đành trả lại,
Từ rày Liêu tướng mạnh như rồng.*

Thiên tử thấy vậy thất kinh mới tin hai vật ấy là bữa bồi của thần tiên.

Lúc ấy Thiên tử cũng không biết đâu mà phán đoán, cứ làm thinh mà suy nghĩ hoài. Bàng Hồng tâu rằng : « Vả Phụng Giao là Huynh hoa xử nữ lẽ nào lại nói tiếng trã thù cho chồng ; mà lại mới thành thân mấy ngày thì cũng là không thù oán chi, lẽ nào Phụng Giao lại dám lòng độc dữ như vậy. Vả như Phụng Giao mà có đến đời ấy, sao Định Thanh không hỏi lại cho minh bạch, rồi sẽ giết nó, làm chi như vậy bây giờ biết lấy ai mà đối chứng, việc ấy thiệt là tin không

đặng. Còn hai môn bữu bối ấy chắc là khi Địch Thanh giết lữ Phụng Giao rồi, thì sợ phép Trào đình, cho nên bẻ hai vật ấy mà làm có, đặng có chối cho khỏi tội. Điều ấy cũng chẳng nên tin. Xin Bệ hạ giao cho Tam pháp ti tra xét việc ấy, chẳng nên suy nghĩ làm chi cho một lòng. » Thiên tử nói : « Lời khanh cũng phải, song Tam pháp ti không người tra xét nổi. Thôi, để trăm sai người khác mới đặng. » Bèn hạ chỉ sai Văn ngạn Bác và Thôi Khấu tra thăm án ấy. Lại hạn cho trong năm ngày phải phục chi. Hai người ấy lãnh chỉ lui ra. Thiên tử truyền bãi châu, các quan ai về dinh nấy.

Ngày ấy Thôi Khấu và Văn ngạn Bác sai người qua dinh Dương Thao, lấy cái thủ cấp rồi đi luôn qua Địch vương phủ mà tra xét việc ấy.

Khi Địch vương đi châu chưa về thì các A huân vào báo cho Địch thái quân hay. Địch thái quân nghe báo thì run rẩy lập sập, rồi lạy mà mắng rằng : « Loài súc sanh sao mà ăn ở bạc tình lắm vậy ? Nếu Dương thị có làm điều chi làm lỗi đi nữa thì nó cũng thừa lại cho ta hay mới phải, có đâu lại muốn chém thì chém, muốn giết thì giết, không có một phân tình nghĩa vợ chồng chi cả. » Khi Địch thái quân đương than thở buồn rầu thì có A huân vào báo rằng : « Đại vương đi châu vừa về, còn đương nói chuyện với các quan nơi Ngân loan điện. » Địch thái quân khiến A huân ra đòi Địch vương.

Lúc ấy Địch vương đi châu về đương ngồi nói chuyện với Thôi Khấu, Văn ngạn Bác, Dương Thao và Thạch Ngọc, thì có A huân vào thưa rằng : « Thái quân khiến mời Đại vương vào cho người hỏi chuyện. » Địch vương đứng dậy liếc lỗi cùng mấy vị ấy, rồi vào hạn đường mà ra mắt mẹ.

Khi Địch thái quân thấy mặt Địch vương thì mắng lớn rằng : « Loài súc sanh, mi ở làm chi mà độc ác lắm vậy ! Dương thị có tội chi thì mi cũng thừa lại cho ta hay mới phải có đâu mi làm điều ngang trái, sanh sát một tay mi, không kiên phép nước, chẳng kể lệnh vua. Bây giờ ra có sự như vậy

« Lỡ mi trốn đi đâu cho khỏi tội. Ấy có phải là mi làm cho rồi ruột ta chằng ? » Địch vương thừa rằng : « Xin mẹ chớ giận, để con thừa hết các việc cho mẹ rõ. » Bèn thuật hết đầu đuôi cho Địch thái quân nghe. Địch thái quân nghe nói thất kinh. Từ ấy không còn mắng nhiếc Địch vương nữa.

Địch vương trở ra Trung đường, thì Văn ngạn Bác nói với Địch vương rằng : « Vậy Đại vương hãy dắt chúng tôi vào phòng mà khán nghiệm thầy ấy. » Địch vương dắt mấy vị ấy vào phòng mà ráp cái thủ cấp lại, thì cũng quả y theo đó. » Thôi Khấu nói : « Tuy Phụng Giao ở quấy với Đại vương như vậy, song Thánh thượng đứng làm mai thì cũng đã vào bực phu nhân rồi. Vậy xin Đại vương sai người tẩn liệm cho tử tế, còn việc này thì để cho anh em tôi xét lại đã rồi sẽ phục chỉ. » Địch vương nói : « Phải. » Bèn khiển gia nhân tẩn liệm mà quàng tại vương phủ.

Rồi đó các vị ấy đều từ giã mà trở về dinh.

Còn Bàng Hồng về đến Thư phòng thì ngồi mà than rằng : « Phi Long ôi ! ta cũng tưởng mi trừ nổi Địch Thanh, dặng vầy cuộc mây mưa với mi cho phi lình ao ước, té ra mi làm đã không nên việc, lại còn sanh chuyện lo sợ cho ta nữa ! Phi Long ôi ! ai bảo mi nói câu quyết trả thù chồng mà làm chi ? Nếu việc này mà tra minh ra thì chằng những là Dương Thao bị tội, mà ta cũng khó bề ngồi đứng cho yên ! » Từ ấy Bàng Hồng đêm ngày lo lắng và sai người dò thăm tin tức ấy hoài.

Ấy là :

Đưa vầy dẫu nhiều mưu quỷ quyết,

Người ngay cũng có trí cao minh.

Hồi thứ bốn mươi bảy

Xét nghi án, Thôi Văn phục chỉ.

Xong chần-bần, Bao-Chuẩn hồi trao.

Qua đến ngày thứ tư, Thiên tử lâm triều phán hỏi Thôi Khấu và Văn ngạn Bác rằng : « Vậy chớ hai khanh tra xét

án ấy đã ra chưa ? » Thôi Khấu và Văn ngạn Bắc đều quì xuống mà tâu rằng : « Chúng tôi tra xét chưa ra. Xin Bộ hạ định cho chúng tôi ba ngày nữa, đặng chúng tôi xét lại, kéo mấy ngày rày hỏi Địch vương và Dương hộ bộ thì hai người đều nói y như lời đã tâu cùng Bộ hạ hôm trước đó. Vì vậy cho nên chúng tôi xét chưa ra án. » Thiên tử nói : « Thôi, trăm cũng để cho nhị khanh ba ngày nữa sẽ phục chĩ. » Phán rồi truyền bãi châu. Các quan đều về dinh.

Nói về Bao Công vàng chĩ đi chân bản nơi Thiêm-tây và Việt-đông xong rồi, nên trở về Biện kinh mà phục chĩ.

Khi về đến Biện kinh chưa gặp buổi châu, thì Bao Công đến viếng Lộ huê vương mà tỏ thuật các việc đi chân bản. Lộ huê vương thấy Bao Công về, thì mừng rỡ vô cùng, bèn thuật hết sự tích của Địch Thanh và Dương Thao cho Bao Công nghe. Bao Công nghe rồi thì cười rằng : « Nếu Thánh thượng giao ấn ấy cho tôi, thì nội trong hai ngày ắt là ra áu. » Lộ huê vương nói : « Ý tôi cũng tưởng như lời ngài, cho nên mấy ngày rày tôi nhắc ngài hoài. Nay có ngài về đây thì cũng may lắm ; để mai ngài vào châu mà phục chĩ xong rồi, thì lãnh lấy việc ấy mà tra xét cho minh bạch. Nếu để cho hai người ấy, thì chắc là tra xét không ra. » Bao Công nói : « Vậy để mai sẽ hay. » Bèn từ giả mà trở về dinh.

Rạng ngày vào châu, mà Thiên tử còn chưa ngự ra, các quan đều tụ nơi Triều phòng mà chờ.

Bàng Hồng thấy Bao Công về thì lo sợ lắm, bèn hỏi Bao Công rằng : « Vậy chớ Bao đại nhơn về bao giờ đó ? » Bao Công nói : « Tôi về hồi chiều hôm qua, mà khi ấy trời đã gần tối, cho nên đi viếng Quốc trượng không đặng xin miễn chấp. Tôi mới ghé Quốc trượng đứng làm mai cho Bình tây vương cưới con Dương hộ bộ có chăng ? » Bàng Hồng nói : « Có, Thánh thượng khiến tôi đứng thay mặt cho người. » Bao Công nói : « Tôi lại nghe nói rằng : Địch vương vô cớ sát thê, mà Thôi đại nhơn và Văn đại nhơn tra xét chưa ra, còn Quốc trượng là người làm mai, sao không tính phút

cho rồi, lại để mà điềm nhiên tọa thị như vậy ? » Bàng Hồng nói : « Không phải là tôi làm mai ! Ấy là Thánh thượng khiến tôi thay mặt cho người mà thôi. Vả lại Thánh thượng không có dạy tôi tra xét, cho nên tôi không dự đến việc ấy. » Bao Công cười rằng : « Việc ấy không biết là tại Địch vương vô cớ sát thê, hay là tại Dương thị có dạ hại chồng. Nếu tra ra lẽ Dương thị lòng muốn hại chồng, thì ắt là Quốc trượng cũng bị liên can chớ chẳng không. » Bàng Hồng nghe nói như vậy, thì làm thinh đứng mà suy nghĩ. (Ấy là Bao Công muốn thử ý gian thần coi thử có sắc sợ không).

Khi Bao Công thấy Bàng Hồng có sắc sợ, thì nghĩ rằng : « Té ra việc này cũng có mưu kế của gian thần đây. » Nghĩ như vậy, vừa muốn hỏi Bàng Hồng ít lời nữa. Kế lấy Thiên tử lâm triều, văn bá quan triều bái tung hô rồi, thì Bao Công ra quì mà tâu rằng : « Tôi vàng chỉ đi chần bần nơi Thiêm tây và Việt đông. Nay việc đã xong rồi, nên tôi phải hồi triều phục chỉ. » Thiên tử thấy Bao Công về thì cả mừng mà rằng : « Bao khanh thiết là vì nước vì dân, công lao rất trọng. Ngặt vì bây giờ không còn chức gì mà phong. Thôi, để trăm ban thưởng vàng bạc châu báu cho Bao khanh, vậy đừng có nói trăm là vô tình. » Bao Công tâu rằng : « Tôi mang ơn Bệ hạ rất trọng ; dầu có nát thân cũng chưa trả nổi, lẽ nào dám trông việc phong thưởng nữa. » Thiên tử nói : « Trẫm có Bao khanh thiết là cớ quân chi thần, hiền bậc chi tá đồ. » Thôi Khấu và Văn ngạn Bác đều tâu rằng : « Hôm qua đây chúng tôi có tra hỏi lại thì hai vị ấy cũng nói y như trước, không sai chầy chút nào hết, việc ấy chúng tôi tra xét không nổi. Xin Bệ hạ liệu định thế nào. » Thiên tử nói : « Nay có Bao khanh về đây, vậy trăm cậy Bao khanh tra án ấy ra cho minh bạch, kéo nội triều không còn ai tra nổi. » Bao Công tâu rằng : « Nếu Bệ hạ phú thác cho tôi, thì tôi cũng phải hết lòng mà tra xét. » Thiên tử mới thuật hết đầu đuôi các việc của Địch Thanh và Dương Thao cho Bao Công nghe, Bao Công nói : « Vả Dương Thao

có con gái như vậy thì không thiếu chi chồng, sao lại nài nỉ mà gả cho Bình tây vương, mà lại chịu làm bé nữa. Kỳ trung cũng có duyên có chí đây chớ chẳng không. Nay tôi xin lãnh chỉ mà tra xét án này. Nếu tra ra Định vương vô cớ sát thê, hay là Dương Thao có gian mưu quỷ kế thì tôi cũng không dám bỏ qua. Nội trong ba ngày thì tôi sẽ phục chỉ. » Thiên tử nói : « Lời khanh nói rất phải. » Bèn truyền lệnh bãi châu. Các quan đều về dinh.

Ấy là :

*Căn cáo, lòng xong rành đây nước,
Ngút mây tan hết rõ da trời,*

Hồi thứ bốn mươi tám

*Bao-long-đồ, phụng chỉ tra nghị án,
Dương-hộ-bộ, lão khrau dấu chơn tình.*

Khi Bao Công lãnh chỉ lui ra, thì Dương Thao xồm xàng trong dạ, không khác chi mình ngồi đứng trên chông, lật đặt theo Bàng Hồng trở về tướng phủ mà thương nghị rằng : « Quốc trưởng ôi, việc ấy tôi e phải bại lộ chớ chẳng không. Vậy mà Quốc trưởng liệu định lẽ nào ? Thiên tử giao cho ai tra thì tôi không sợ, nay người đã giao cho lão Bao hắc tử thì tôi chắc là giấu giếm không nổi đâu. Vì lão ấy không phải như người khác, hễ ban ngày thì tra việc việc nhơn gian, ban đêm thì tra việc âm phủ, cho nên những việc gian dối thì không ai giấu lão được. Nếu việc này mà phát giác ra, ắt là tánh mạng tôi không còn. » Lúc ấy Bàng Hồng cũng có lòng lo sợ lắm, song còn nói gượng với Dương Thao rằng : « Xin ngài chớ lo, cứ nói quyết một điều. Chết rồi không bằng có, thì dấu cho Bao hắc tử thần minh thế nào đi nữa, cũng không làm gì nổi đâu. Dấu chẳng may mà có bề nào thì không lẽ tôi bỏ ngài đâu. Xin ngài an lòng, đừng có sợ gì

hết. » Dương Thao thấy Bàng Hồng nói như vậy thì cũng bớt lòng lo sợ, vừa muốn từ giã mà về dinh. Xảy có hai tên gia nhân và chạy và thở, vào đến tướng phủ mà thưa với Dương Thao rằng : « Nay Bao Công sai Trương Long và Triệu Hồ đến mời lão gia đặng mà tra vấn ; đứng chờ không đặng, nên thúc hối chúng tôi phải đi kiếm lão gia. Vậy xin lão gia mau mau trở về. » Dương Thao nghe báo lật đặt từ giã Bàng Hồng mà về dinh, đặng có dặn dò phu nhân, tiểu thư và các A hườn.

Té ra đi vừa khỏi cửa thì Trương Long và Triệu Hồ, đón đường mà thưa rằng : « Chúng tôi chờ ngài đã lâu lắm, chắc là bị Bao lão gia quở trách chờ chẳng không. Nếu người quở chúng tôi, ắt là ngài cũng bị quở nữa. » Dương Thao thấy nói như vậy thì cực chẳng đã phải theo hai người ấy mà qua dinh Bao Công.

Khi Dương Thao đến dinh rồi thì Bao Công truyền đóng cửa dinh lại mà tra vấn. (Ấy là không phải Bao Công sợ người ngoài đến xem mà đóng cửa. Vì sợ gia nhân của Bàng Hồng và Dương Thao đến thăm tin tức mà sanh ra mưu nọ kế kia, cho nên làm như vậy đặng cho Bàng Hồng không rõ việc tra vấn thế nào.)

Giây lâu Bao Công ra ngồi giữa pháp đường xem ra có vẻ oai nghi lắm liệt lắm, hai bên có quân giàng hầu, không khác chi Diêm vương nơi Địa phủ. Dương Thao thấy vậy thì cũng có ý run sợ pháp phòng. Khi ấy Bao Công mới kêu Dương Thao ra mà hỏi rằng : « Vậy chứ con gái ngài tên chi, niên canh đặng bao nhiêu ? » Dương Thao nói : « Con tôi tên là Phụng Giao mới mười chín tuổi. » Bao Công hỏi : « Khi chưa gả cho Địch vương thì ngài có hứa gả cho ai chưa ? » Dương Thao nói : « Chưa hứa gả cho ai hết. » Bao Công hỏi : « Ngài có con gái như vậy lẽ thì ngài phải chọn nơi mà gả cho đặng một vợ một chồng, sao ngài lại nằng nằng quyết một, gả ép cho Địch vương, mà lại còn e mình ép Địch vương không đặng, cho nên tâu cùng Thiên tử mà xin người ép thế cho. Vậy chứ

nội đây, không có người xứng đôi vừa lứa với con ngài sao, mà ngài lại đem con gả vào làm vợ bé Địch vương như vậy ? Theo ý tôi xét thì một là ngài có thù oán chi với Địch vương, hai là ai xúi giục mưu mô chi đây, dặng mà ám hại Địch vương chớ chẳng không. » Dương Thao nói : « Nếu nói như vậy thì chẳng là oan ức tôi lắm. Vì bấy lâu tôi có lòng kén rề, cho nên đầu đầu cũng không vừa ý tôi. Đến nay tôi thấy Bình tây vương là người tài năng quán chúng, diện mạo siêu phàm, thì tôi đem lòng yêu chuộng lắm, cũng muốn sai mai dong đến nói dặng mà kết nghĩa Tán Tàn, song e Địch vương không đành thị lờ làng duyên trê, cho nên phải lâu cùng Thánh thượng mà xin người đứng làm mai, dặng cho thành tựu việc ấy. Ấy là lòng tôi ham vì Địch vương là người hoàng thân quốc thích mà lại quờu cao tước trọng trong lúc thiếu niên, chớ không dè Địch vương lại làm đều vô lễ, chẳng kể luật phép Trào đình, ý có oai thế Thái hậu, làm ngang mà giết ức con tôi. Xin Đại nhơn mở lượng cao minh mà thân oan cho cháu. » Bao Công nói : « Vả Địch vương là người trung quân ái quốc, lẽ nào không biết việc luân thường ! Việc này tôi chắc là có ai đồ mưu cho ngài làm đều gian ác, dặng mà ám hại Địch vương chớ chẳng không. » Dương Thao nghe nói thì mặt có sắc sợt, không biết lời chi mà đáp lại. Bao Công nói : « Vậy thì ngài hãy dan ra, dặng tôi hỏi Địch vương đã. » Nói rồi bèn kêu Địch vương lại mà hỏi rằng : « Vậy chớ Phụng Giao có làm đều chi lỗi mà đến nỗi Đại vương giết ngang như vậy ? Nay tôi phụng chỉ tra xét việc này, vậy Địch vương phải cứ thiệt mà khai ngay, nếu có lòng gian giấu thì không lẽ tôi vị dặng. » Địch vương nói : « Từ khi tôi mới ra giúp nước, thì đã nhiều phen bị gian thần mưu hại, việc ấy thì Đại nhơn cũng biết chớ chẳng không. Đến chừng tôi dẹp yên Tây Liêu rồi, mới về đến đây chưa dặng mấy ngày thì Dương Thao đã lâu cùng Thánh thượng mà xin ép nài về việc hôn nhơn. Lúc ấy thiệt tôi không muốn, song không dám nghịch chỉ nên phải ép lòng mà cưới Phụng Giao về, ngờ là sắt cầm hảo hiệp, bá niên

giai lão. Không dè Phụng Giao miệng thì cười cợt, lòng chứa guơm dao. » Bao Công nói : « Phụng Giao làm sao mà Đại vương gọi rằng lòng chứa guơm dao ? » Địch vương nói : « Đêm kia Phụng Giao dọn tiệc mà ép tôi uống, còn nàng thì không uống một nhũ. Đến khi tôi say rồi thì nàng cầm guơm bước lại diềm mặt tôi mà nói rằng : Bớ Địch Thanh, mi giết chồng ta, nay ta giết mi lại mà trả thù. Khi nàng mới vừa chêm xuống thì tôi lăn tuốt vào góc giường, cho nên mới khỏi hại. Khi ấy tôi nổi giận đá nàng một đá té nhào văng guơm ấy ra, tôi mới lượm guơm ấy mà hỏi nàng rằng : Mi muốn làm cách gì vậy ? Nàng ấy miệng nói : Ta muốn giết choặng mi, rồi ta sẽ cam tâm mà chịu thác. Nói rồi liền xốc lại muốn giết guơm chạng mà chêm tôi. Khi ấy tôi nóng giận chêm nàng một guơm, đầu rơi xuống đất. Ấy là tình thiệt tôi khai ngay xin Đại vương lấy lượng cao minh mà thăm xét việc ấy. Vả lại trước khi nàng làm dữ thì nàng đã bẻ hết hai món Bửu bối của tôi nữa. » Bao Công hỏi : « Vậy chớ bửu bối gì ở đâu ? » Địch vương nói : « Khi tôi phụng chỉ giải chinh y ra Tam quan, thì gặp Chơn Võ để quân cho tôi hai món bửu bối, một món kêu là Nhơn diện thú, một món kêu là Tiên văn tiền ; bấy lâu tôi cũng nhờ hai vật ấy mà trừ dạng Liêu tướng cũng nhiều. Mới đây nàng bẻ gãy hết rồi, tôi đem tang vật cho Thánh thượng xem. Khi Thánh thượng xem rồi, thì Đế quân hóa một trận cuồng phong mà thâu bửu bối ấy lại. Lúc ấy đủ mặt bá quan đều thấy cả. » Bao Công nghĩ rằng : « Nếu vậy thì người con gái này chắc là không phải con của Dương Thao rồi. » Nghĩ như vậy bèn hỏi Địch vương rằng : « Khi ấy Phụng Giao nói trả thù cho chồng, sao Đại vương không hỏi lại cho minh bạch, thì mới biết rằng chơn giả thế nào. Bây giờ đây Phụng Giao đã thác rồi. Dương Thao cứ xin thân oan cho con hoai, thì tôi biết liệu làm sao ? » Địch vương nói : « Khi tôi nóng giận thì quên tính việc ấy. » Dương Thao nói : « Đại nhơn là người minh đoán lắm, xin Đại nhơn xét lại mấy lời Bình tây vương thì đủ rõ ngay gian, nay con tôi đã thác rồi, dầu Bình tây vương muốn vu thác cho con tôi bao nhiêu đi nữa, cũng không có ai mà đối chứng

đặng, xin Đại nơn suy xét cho công minh rồi xử theo luật sắt nơn giả tử, thì thiệt là công lắm. » Bao Công nói : « Nếu nói như vậy thì còn gì tình nghĩa cha vợ chàng rể. Việc này chưa rõ là ai thiệt ai giả, để mai tôi sẽ xét lại, mà bây giờ đây thì bất luận tình, tôi phải giam hết hai đàng vào thiên lao, rồi mai sẽ xét. Nói rồi liền khiến đòi ngục quan đến mà dặn rằng : « Người phải phục thị hai vị Đại nơn này cho tử tế. » Ngục quan vâng lời lãnh Địch vương và Dương Thao về mà làm y theo Bao Công dặn. (Nguyên Bao Công làm như vậy đó là có ý sợ Dương Thao về mà sanh mưu kia kể nọ, cho nên phải làm thế ấy đặng cho khỏi có chuyện gì).

Rồi đó Bao Công kêu Trương Long Triệu Hồ ra mà dạy rằng : « Hai đứa bây đến Địch vương phủ mà hỏi Địch thái quân rằng : Khi Dương Thao gả con cho Địch vương thì có đưa theo mấy đứa A hườn ? Như người nói có mấy đứa thì phải bắt hết về đây cho tra. » Hai người ấy vâng lời ra đi. Giây lâu dần về bốn con A hườn của Dương Thao mà thưa với Bao Công rằng : « Tôi đến hỏi Thái quân thì người nói : Lúc đưa con về nhà chồng, thì Dương Thao có cho bốn con tỷ tắc theo hầu hạ, cho nên tôi dẫn hết bốn người ấy về đây. Vậy Lão gia liệu định thế nào ! » Bao Công khiến bốn con A hườn thẳng vào nhè tư đặng có tra hỏi. Khi vào đến nơi thì bốn con A hườn đều quì xuống mà thưa rằng : « Chẳng hay Lão gia cho đòi chúng tôi có việc chi ? » Bao Công hỏi rằng : « Vậy chờ bốn đứa bây tên chi thì nói cho ta rõ ? » Bốn đứa A hườn thưa thì nói tên mình là Phụng Vân, đứa thì nói tên mình là Tử Yến ; đứa thì nói tên mình là Nguyệt Mai và một đứa nữa thì nói tên mình là Tiểu Túy. Bao Công hỏi : « Chúng bây là A hườn ở trong Địch vương phủ, hay là ở bên Dương Thao mà hầu hạ Dương tiểu thư ? » Bốn con A hườn đều thưa rằng : « Chúng tôi ở bên Dương hộ bộ theo hầu hạ Dương tiểu thư, chứ không phải là người ở bên Địch vương. »

(Xem tiếp tập 15)

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Bao Công nói : « Vậy chớ bây thấy Dương Thao có mấy người con gái ? » Bốn con A huồn đều nói : « Lão gia tôi và Phu nhơn đều có hai người con gái. » Bao Công hỏi : « Nếu vậy cộng lại là bốn người phải chăng ? » Nguyệt Mai nói : « Không phải, có hai người mà thôi. » Bao Công nạt rằng : « Đừng nói giấu, Dương Thao có ba người con gái, sao mi dám khai gian với ta như vậy ? » Nguyệt Mai nói : « Thiệt có hai người mà thôi, người lớn tên là Loan Giao, người nhỏ tên là Phụng Giao, mà Loan Giao thì gả cho Hàng quân Tồ bên Giang tây, còn Phụng Giao thì gả cho Bình tây vương mới có bấy ngày mà đã làm quĩ không đầu đó. » Bao Công nạt rằng : « Mi đừng nói gian giấu như vậy. Lão gia của mi đã khai rằng : Chồng của Loan Giao bị Dịch vương giết, cho nên Loan Giao tráo vỏ làm Phụng Giao, đang ở gần Dịch vương mà trả thù chồng, sao bây giờ mi còn dám gian giấu như vậy ? » Nguyệt Mai thưa rằng : « Việc ấy thiệt không phải, vì chồng của Loan Giao còn sống sờ sờ, bây giờ đương ở nơi Giang tây. » Bao Công nói : « Nếu không phải là Loan Giao thì cũng là người nào muốn trả thù chồng, chớ chẳng phải là Phụng Giao đâu, mi phải khai ngay, kéo ta tấn khảo thì chịu sao cho nổi. » Nguyệt Mai nghe nói tấn khảo thì sợ mà thưa rằng : « Phi. » Mời nói có một tiếng Phi, nghe Từ Yển tăng hắng thì làm thinh không nói nữa. Bao Công thấy vậy thì biết là có gian bèn hỏi rằng : « Mi nói lời chi mà có tiếng Phi đó thì phải nói luôn đi cho mau kéo mà chết. » Nguyệt Mai nói : « Phi hữu biệt nhơn (1). » Bao Công

(1) Chẳng có người nào khác biết

cười rằng : « Ta cũng cho mi là lanh lợi thiệt. » Bèn khiến Trương Long và Triệu Hồ dẫn Tiểu Túy, Phụng Vân và Tử Yến mà giam nơi chỗ khác. Rồi đem Nguyệt Mai mà kẹp nơi đầu mười ngón tay mà tra khảo.

Ấy là :

*Đứa gian tuy sẵn nhiều mưu vạy,
Người trí cũng không thiếu kẻ hay.*

Hồi thứ bốn mươi chín

Tra Nguyệt-Mai linh gian khôn giảo.

Gạt Dương-thị, lòng vạy phải bày.

Khi Nguyệt Mai bị kẹp mười ngón tay đau nhức chịu không nổi thì nghĩ rằng : « Lão gia tôi dặn đừng có tiết lộ với ai, thì ta cũng dốc lòng giữ cho kín nhem. Ngặt vì bây giờ đây, bị kẹp đau lắm, nếu ta không khai ắt là tánh mạng không còn. Thôi, ta phải khai ngay đi thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn thưa rằng : « Xin lão gia đừng kẹp nữa, để tôi khai thiệt cho Lão gia nghe. » Bao Công nói : « Vậy mi hãy khai đi đừng ta khiến mở kẹp ra cho. » Nguyệt Mai nói : « Trong lúc mùa Đông năm ngoái, Lão gia tôi có đem Công chúa bên Tây liên tên là Phi Long về nhà làm con mình, mà để ở với Phụng Giao Tiểu thư nơi Tú các. Qua đến năm nay người lại mạo tên Phụng Giao mà gả cho Bình tây vương. » Bao Công hỏi : « Vậy chớ mi có biết Lão gia mi mạo tên con mình mà làm kẻ gì chăng ? » Nguyệt Mai nói : « Việc ấy tôi không biết, vì Công chúa ăn nói khó nghe lắm. » Bao Công nói : « Trước khi gả Công chúa cho Dịch vương thì Lão gia mi có dặn dò chúng bày lời chi chăng ? » Nguyệt Mai nói : « Khi ra đi thì Lão gia tôi có dặn tôi đừng đi lộ việc mạo tên cho ai hay, cũng cứ kêu Công chúa là Tiểu thư, và cũng hầu hạ Công chúa

nghư Tiều thơ vậy. » Bao Công hỏi : « Khi Phi Long về Địch vương phủ thì làm thế nào ? » Nguyệt Mai thưa rằng : « Phi Long về với Địch vương đã mấy ngày mà Địch vương không bước đến cửa phòng, cứ ngủ nơi Thư phòng hoài, còn Phi Long thì loan phòng hiu quạnh, thở vắn than dài hoài mà thôi. » Bao Công hỏi : « Địch vương không vào phòng, sao lại giết Phi Long như vậy ? » Nguyệt Mai thưa rằng : « Đêm ấy Phi Long sai Tử Yên đến Thư phòng mà mời Địch vương, Địch vương không chịu tới, cứ hẹn mai hẹn mốt hoài. Phi Long mới vào hậu đường mà thưa lại cho Địch thái quân nghe, Địch thái quân cho đòi Địch vương vào rồi kéo hết hai người lại loan phòng, ép Địch vương ở đó mà ngủ. » Bao Công hỏi : « Đã có lời Thái quân dạy, sao Địch vương còn giết Phi Long đi ? » Nguyệt Mai thưa rằng : « Khi Thái quân ép Địch vương vào phòng thì vợ chồng ăn uống và đàm đạo cùng nhau, xem ra tình nồng duyên đậm lắm. Đến chừng Địch vương say rồi, Phi Long khấn chúng tôi đỡ người lại giường thì người đã say nằm mê mang. Khi ấy Phi Long bảo chúng tôi ra ngoài mà ngủ, để cho hai vợ chồng ở đó mà thôi. Rạng ngày chúng tôi thức dậy thì thấy thấy Phi Long nằm đó mà không có đầu. Còn việc giết Phi Long ra thế nào, xin Lão gia hỏi Địch vương mới rõ. » Bao Công nghe rồi thì khiến dẫn Phụng Văn, Tử Yên và Tiều Tụy lại mà tra hỏi, thì mấy đứa ấy đều chối không chịu cung chiêu. Bao Công nói : « Nguyệt Mai đã cung chiêu rồi hết, sao chúng bây còn giấu giếm làm chi, thế khi chúng bây sợ chủ mình bị tội, cho nên không dám cung chiêu đây chớ gì. » Ba đứa A hườn làm thinh không nói chi cả. Bao Công nói : « Việc ấy Nguyệt Mai đã khai rõ hết rồi. Vậy chúng bây phải khai ngay đi. » Nguyệt Mai nói : « Các chị em ôi, tôi bị kẹp nơi đầu ngón tay đau đớn chịu không nổi. Nếu các chị em không chịu cung chiêu, ắt là phải thác chớ chẳng không, chi bằng khai phứt đi cho rồi. » Ba con A hườn nghe theo bèn khai y như lời Nguyệt Mai đã cung chiêu trước đó.

Khi ấy Bao Công thấy bốn con A hừa đều khai y như nhau hết thì kêu Đồng Siêu và Tiết Bá lại mà dặn rằng : « Hai người phải đến dinh Dương Thao mà làm như vậy... như vậy... » Đồng Siêu và Tiết Bá vâng lệnh ra đi. Đến dinh Dương Thao thì nói với gia nhân của Dương Thao rằng : « Nay Bao lão gia tra khảo thét lăm thì Dương lão gia đã cung chiêu rằng : Người con gái bị Bình tây vương giết đó, không phải là Phụng Giao. Vẫn là Phi Long Công chúa bên Tây Liêu. Còn Phụng Giao thì còn đương ở tại dinh đây. Dương lão gia khai như vậy mà Bao lão gia không tin, cứ việc tra tấn hoài, khảo thối Dương lão gia chết đi sống lại không biết mấy phen. Bây giờ Dương lão gia xin cho người đi mời Phụng Giao đến đó đặng cho Bao lão gia tin mà giảm sự tra tấn. Nếu không Phụng Giao ắt là Dương lão gia phải thác chớ chẳng không. » Gia nhân thất kinh, lật đặt vào thuật các lời ấy cho Phu nhân và Phụng Giao hay. Mẹ con đều thất kinh. Phụng Giao lật đặt thưa với mẹ rằng : « Bởi cha tôi nghe lời Bang quốc trọng cho nên mới ra nông nỗi như vậy. Bây giờ hai người ta không đặng mà họa trúc về mình. Vậy xin mẹ cho con đến đó xem thử thể nào. Nếu không thì ắt tánh mạng cha con không còn. » Phu nhân nói : « Vậy con hãy đi đi, kéo mà Bao Công khảo kẹp lăm, ắt cha con chịu không nổi. » Phụng Giao nghe mẹ nói như vậy thì lật đặt lên kiệu mà thẳng tới dinh Bao Công.

Khi Đồng Siêu và Tiết Bá thấy Dương tiểu thư đi rồi thì trở về mà báo cho Bao Công hay. Bao Công kêu hai con A hừa ra mời Tiểu thư thẳng vào nhà trong. Tiểu thư vào lạy mà ra mắt Bao Công. Bao Công mời Tiểu thư ngồi. Tiểu thư thưa rằng : « Có Đại nương đây thì Phụng Giao dám dẫu ngồi hờn như vậy ? » Bao Công nghe Tiểu thư xưng tên mình ra thì biết Tiểu thư là người chất phát. Bèn nói với Tiểu thư rằng : « Chỗ này không phải là pháp đường, vậy Tiểu thư chớ ngại, có lời tôi khiển thì Tiểu thư cứ việc ngồi đi. » Tiểu thư thấy Bao Công nói như vậy

thì ngồi, mà thưa rằng : « Đại nơn đòi tôi đến có dạy việc chi chăng ? » Bao Công nói : « Nay tôi mời Tiểu thư đến đâyặng mà tỏ việc phải trái cho Tiểu thư nghe. Vì lệnh tôn (1) là người bướng lộc nước mà không kể ơn vua, oa trử Công chúa bên Tây Liêu, mà mạo tên Tiểu thư đặng có hại người trung nghĩa. Té ra hại người không đặng mà lại hại mình. Ấy là lệnh tôn làm quấy lắm. Nếu tôi tâu lại rõ ràng cho Thánh thượng nghe, ắt là tội về lệnh tôn chịu hết. Vì vậy, tôi sai mời Tiểu thư đến đây mà thuật lại cho Tiểu thư nghe. Việc này là việc lớn, không lẽ tôi tư vị đặng. Vì lệnh tôn đã đơm đương mà chịu hết một mình. » Tiểu thư nghe nói thì rơi lụy mà thưa rằng : « Việc này cũng bởi cha tôi nghe lầm Bàng quốc trượng cho nên mới ra đến nỗi này. » Bao Công nghe nói thì nghĩ rằng : « Té ra việc này cũng tại Bàng Hồng nữa sao ? » Nghĩ như vậy bèn nói với Tiểu thư rằng : « Lệnh tôn đã khai rằng Bàng Hồng chủ sự, mà tôi cũng chẳng tin. Bây giờ Tiểu thư nói lệnh tôn nghe lầm Bàng Hồng thì tôi mới dám lòng tin lời khai của lệnh tôn trước đó. Nếu vậy đã quá Bàng Hồng hãm hại lệnh tôn rồi. Vậy chớ gian thần bày mưu lập kế làm sao thì Tiểu thư hãy nói hết đi, đặng tôi tâu lại với Thánh thượng, mà đổ tội về cho nó. Nếu đổ tội cho nó, thì tội của lệnh tôn cũng nhẹ bớt một ít chớ chẳng không. » Tiểu thư liền khai ngay các việc cho Bao Công nghe. Rồi lại lạy Bao Công mà thưa rằng : « Xin Đại nơn mở lượng bao dung, kiểm đều chân chước mà giảm bớt tội ấy cho cha tôi nhờ. » Bao Công nói : « Tiểu thư chớ lo, xin ở lại đây một đêm, rạng ngày tôi sẽ khiến người đưa về, kéo bảy giờ đêm đó khuya lắm. » Tiểu thư nói : « Xin Đại nơn cho tôi về, kéo mẹ tôi trông đợi. » Bao Công nói : « Không hề gì đâu, tôi đã sai người thông tin cho Phu nơn hay rồi, Tiểu thư đừng lo việc ấy, hãy an lòng ở lại đây một đêm, rồi ngày mai tôi sẽ thương nghị cùng Tiểu thư một chuyện. » Bèn khiến A hừa dắt Tiểu thư lại hậu đường, rồi dọn tiệc mà thiết đãi.

(1) Tiếng gọi cha của người.

Ngày mai Bao Công sai người vào thiên lao, mời Dịch Thanh và Dương Thao đều đến Dịch vương phủ mà khán nghiệm thi hải của Phi Long Công chúa.

Lúc ấy nhằm lúc xuân sơ, khí trời còn lạnh, cho nên thi hải chưa rõ còn có phương thể khán nghiệm đặng, cho nên thấy nơi trái tai của Phi Long có xỏ chín lỗ, thì Bao Công đã quyết rằng Công chúa bên Tây Liêu rồi. Bao Công xem rồi thì hỏi Dương Thao rằng : « Người này quả là con gái của ngài chăng ? » Dương Thao nói : « Thiệt là con tôi. » Bao Công nói : « Tôi chắc người này là người ngoại quốc, chớ không phải là con của ngài đâu. » Dương Thao nói : « Có đều chi làm chứng cớ, mà ngài nói nó là người ngoại quốc ? » Bao Công cười rằng : « Nơi trái tai nó xỏ chín lỗ, còn chưa phải là Công chúa bên Tây Liêu sao ? » Dương Thao nói : « Lẽ nào Công chúa bên Tây Liêu lại qua Trung quốc đặng, xin ngài xét lại. » Bao Công nói : « Thôi, để cho ngài chối. Rồi đây tôi sẽ lấy hình phép mà làm cho ngài xem. » Nói rồi bèn đi với Dịch vương vào phòng mà coi thử Phi Long có đem theo vật chi bên Tây Liêu chăng ? Té ra thấy có một ngọn tiêm đao còn để trong rương, thì Dịch vương nói với Bao Công rằng : « Nội phủ tôi đây không có ngọn đao này, ấy là đao của nàng ấy đem theo, đặng mà giết tôi đó. » Bao Công khiến quân đem cây Long tuyền kiếm và ngọn tiêm đao về dinh, đặng mà thăm lại. Rồi đó, Bao Công dắt Dịch vương và Dương Thao trở lại Pháp đường.

Khi Bao Công về đến Pháp đường, khiến quân mở cửa dinh ra, rồi ngồi lên mà nói với Dương Thao rằng : « Việc này tôi đã tra ra rồi, nàng ấy thiệt là Phi Long Công chúa bên Tây Liêu, lên qua Trung quốc mà báo thù cho chồng là Ô hắc Lợi. Còn ngài thì nghe lời Bàng Hồng, trèn mưu thiết kế mà hãm hại Dịch vương. Tôi đã rõ biết đầu đuôi rồi sao ngài còn chối nữa. » Dương Thao nghe nói cả kinh mà nghĩ rằng : « Không biết cớ gì mà Bao hắc tử lại rõ hết đầu đuôi như vậy. Bây giờ ta biết làm sao. Nếu cung chiêu ra thì ta

với Bàng quốc trưởng không khỏi tội ; còn như chịu cung chiêu thì lão này không vị tình liên hữu ắt là ta chịu khổ không nổi. » Nghĩ đi nghĩ lại, dự dự chưa quyết. Bao Công thấy vậy thì nói với Dương Thao rằng : « Ngài hãy chịu phứt đi, kẻo mà tôi không tư vịặng. » Dương Thao nói : « Oan tôi lắm ngài ôi ! Ấy là ngài muốn đặt đều nói chi thì nói, chớ có bằng cớ gì đâu, mà ngài khiến tôi chịu ? » Bao Công nói : « Ngài tưởng không có bằng cớ sao ? » Bèn khiến người dẫn bốn con A huân ra. Giây lâu bốn con A huân ra thì Bao Công nói với Dương Thao rằng : « Đây, bằng cớ đây. » Dương Thao thấy bốn con A huân thì đã hồn phi phách tán rồi, bèn quì mọp xuống đất run rẩy lập cập mà rằng : « Bốn đứa A huân này tuy là người của tôi mặc dầu, song chúng nó đã qua ở với Địch Thanh mấy ngày rày, thì chúng nó là người của Địch Thanh rồi, chắc là Địch Thanh cho chúng nó tiền bạc, dặn chúng nó nói gian mà vu oan giá họa cho tôi và gở tội sát nhân của mình nữa. » Bao Công hỏi : « Thôi, ngài hãy nói phứt đi, người thác đó là ai ? » Dương Thao nói : « Thiệt là con gái tôi. » Bao Công nói : « Ngài nói thiệt con của ngài thác đó. Thôi, để tôi khiến người dắt Phụng Giao ra đây cho ngài xem. » Bèn kêu A huân mà khiến mời Phụng Giao ra.

Ấy là :

*Sợ phép ngày ngày hằng phạm phép,
Như vua bữa bữa lại khi vua.*

Hồi thứ năm mươi

*Lộ mưu gian, Dương hộ-bộ khai thiệt
Gở tội nặng, Bàng qui-phi giúp trong.*

Khi Phụng Giao ra đến Pháp đường thì Bao Công hỏi Dương Thao rằng : « Ngài hãy nhìn lại coi thử có phải là

con ngài đây chăng ? » Dương Thao ngược mặt lên xem, thấy Phụng Giao thì kinh hồn lạc phách, không biết đường nào mà tránhặng. Bao Công nói : « Dương Thao, người nói Dịch vương cho A hườn tiền bạc, đừng khai oan mà vu họa cho người, còn con gái người đây thế khi Dịch vương cũng cho tiền bạc mà khiến khai gian cho người nữa sao ? » Tiên thư nghe Bao Công nói lời ấy, thì mới hay rằng cha mình chưa khai, mà mình mắc mưu Bao Công như vậy thì lấy làm kinh khủng và tức giận Bao Công vô cùng.

Khi Dương Thao thấy con mình rồi thì nghĩ thầm rằng : « Nếu vậy lão này đã bao phục sẵn sàng rồi, còn gì mà giấu nữa ? Chi bằng ta khai phứt đi cho rồi, không lẽ Bàng quốc trượng diêm nhiên tọa thị đầu. » Nghĩ như vậy bèn cùng chiêu các việc cho Bao Công nghe. Bao Công khiến Phụng Giao và bốn con A hườn trở vào hậu đường. Rồi sai Trương Long và Triệu Hồ đi mời Bàng Hồng.

Chương ấy Dịch vương mới rõ hết các việc Phi Long trả trộn theo quân sĩ qua Trung quốc mà báo thù cho Ô hắc Lợi, thì nửa mừng nửa sợ, mừng là mừng nay đã ra án rồi, sợ là sợ mình cũng có tội xem xét sơ lược, để cho Phi Long lộn theo quân thứ mà vào Trung quốc đặng.

Ngày ấy gia nhơn của Bàng Hồng vào pháp đường nghe đặng chuyện ấy thì lật đật về mà thuật hết các việc và thưa với Bàng Hồng rằng : « Bao Công sai Trương Long và Triệu Hồ đến thỉnh lão gia, mà hai người ấy đi chưa tới. » Nói vừa dứt lời, kẻ Trương Long và Triệu Hồ đến thưa với Bàng Hồng rằng : « Bao đại nhơn sai chúng tôi mời Thừa tướng đến cho người nói chuyện. » Bàng Hồng nạt rằng : « Đừng có nói bậy, ta có tội chi mà Bao long đồ dám kêu đến pháp đường như vậy kia ? Ta không đi đâu, về nói với lão, muốn nói chi để mai đây vào giữa trảo đình đó sẽ nói. » Trương Long và Triệu Hồ thấy Bàng Hồng nói như vậy thì lật đật trở về đặng có thưa lại cho Bao Công hay. Bao Công nói : « Thôi, để mai sẽ tâu cùng Thánh thượng. » Bèn

khiến người dẫn Dương Thao mà giam vào thiên lao và khiến dọn kiệu mà đưa Dịch vương về Vương phủ, lại khiến đưa Tiều thơ và bốn con A huân về dinh Dương Thao.

Rồi đó, Bao Công làm một đạo biểu chương, đăng rạng ngày có tàu cùng Thiên tử.

Còn Dịch vương về đến Vương phủ mà thuật hết các việc cho Dịch thái quân nghe. Dịch thái quân giận lắm, mắng nhiếc Bàng Hồng và nói rằng: « Bờ Bàng Hồng, vậy chớ ý gì mà mi cứ mong lòng hãm hại trung lương hoải như vậy? Đến nay bại lộ cơ mưu rồi, thì bại trở lại cho mi, thiệt là thiên địa chi công mà cũng nhờ có Bao đại nhơn là người thiết diện vô tư, cho nên mới tra mau như vậy ». Dịch vương thưa rằng: « Tuy việc ấy đã an rồi mặc dầu, song con cũng có tội xem sóc không kỹ, để cho Phi Long công chứa lộn theo quân sĩ mà qua Trung quốc dặng ». Dịch thái quân nói: « Tuy việc ấy xét ra thì cũng có tội, song không đến tội thác. Nói cho cùng mà nghe, dầu có bị cách chức mà về quê hương đi nữa thì lại càng hay lắm ». Dịch vương khen phải.

Còn Phụng Giao và bốn con A huân về đến dinh rồi thì Phụng Giao khéo léo mà thuật hết các việc cho Phu nhơn nghe. Rồi lại thưa với Phu nhơn rằng: « Việc này thiệt là tội hại cha tôi bị tội, vì mưu kế của Bao Công hay lắm, dầu quỷ thần cũng không biết đầu mà độ dặng ». Nói rồi thì khóc rống lên. Khóc rồi thì qui lạy mà thưa với mẹ rằng: « Ông cha nghĩa mẹ con chưa trả dặng chút nào. Nay con lại làm cho cha con bị tội nữa, thiệt là con bất hiếu lắm. Đã đến nỗi này thì con cũng không sống ở đời mà làm gì, thà dể con liều thác đi thì hay hơn ». Phu nhơn nói: « Con ơi, ấy cũng bởi cha con làm quấy, cứ theo phe đảng gian thần, mẹ đã can gián nhiều phen, mà cha con cũng không nghe, cho nên mới ra nông nỗi này. Còn chuyện con khai ngay đó, là tại Bao Công sắp đặt mưu thần kế quỷ đầu người nào kiến thức cao minh đi nữa, cũng không khỏi mắc mưu thay, huống chi con là phận gái mà lại còn thơ ngây lắm, sao con không xét

lại mà coi, ấy không phải là tại cha con đem dạ gian tà, hại người trung nghĩa cho nên mới có chuyện này sao? Thôi, con đừng sâu thăm lăm như vậy, để coi Bàng Hồng toan liệu thế nào, không lẽ lão diễm nhiên tọa thị đầu ». Từ ấy Tiểu thơ tuy vàng lời mẹ, song trong lòng sâu nào cả ngày.

Nói về Bàng Hồng khi thấy Trương Long và Triệu Hồ về rồi thì đi ngả hậu Tề môn mà vào cung. Quản môn Thái giám là Đinh Trung thấy Bàng Hồng vào thì mừng rỡ tiếp rước mà hỏi rằng: « Sao Quốc trượng mấy ngày rày không thấy tới? Hôm nay đến đây có việc chi chăng? » Bàng Hồng nói: « Có, vậy Công công hãy làm ơn vào báo cho Nương nương hay và coi chừng có Thiên tử ở đó chăng? Như có Thiên tử thì đừng nói chi hết, mau mau ra nói cho tôi hay, đừng tôi trở về ». Đinh Trung nói: « Việc ấy tôi đã biết chừng rồi, Quốc trượng không cần gì phải dặn. Vậy Quốc trượng đứng đây mà chờ tôi trong giây phút ». Nói rồi liền đi thẳng vào cung của Bàng quý phi.

Giây lâu trở ra mà nói với Bàng Hồng rằng: « Thánh thượng đương ở nơi Chiêu dương cung, cho nên Nương nương dạy tôi ra mời Quốc trượng đến Vọng huê lầu đợi cho người hỏi thăm ». Bàng Hồng cả mừng bèn thẳng đến Vọng huê lầu mà thuật hết các việc Phi Long công chúa cho Quý Phi nghe và xin Quý phi kiếm phương mà gỡ rối. Bàng quý phi nghe rồi thì thở ra mà nói với Bàng Hồng rằng: « Cha ôi! Địch Thanh thù oán chỉ với cha, mà cha lại mong lòng hãm hại nó hoài? Bây giờ gây sự ra như vậy có phải là làm rối cho cha chăng? » Bàng Hồng nói: « Con ôi, bây giờ việc đã lỡ rồi, xin con rán mà cứu cha một phen, từ này về sau cha không dám gây thù với Địch Thanh nữa ». Bàng quý phi làm thỉnh suy nghĩ hồi lâu rồi nói rằng: « Có sự như vậy mà khiến tôi gỡ làm sao cho được! Bao Công không phải như ai, hễ nói chi thì Thiên tử đều nghe hết. Thôi để tôi năn nỉ mà xin Thiên tử rộng lòng xuống phước cho, họa may có được cùng chăng. Vậy phụ thân hãy về đi, kéo Thiên tử vào thỉnh linh thì sanh khó ». Bàng Hồng từ giã ra về.

Đêm ấy Bàng qui phi truyền bày diên yến mà thiết đãi Thiên tử. Khi ăn uống, Thiên tử thấy Quí phi mặt có sắc buồn thì hỏi rằng : « Hôm nay có chi mà ái khanh buồn bực lắm vậy ? » Bàng qui phi nói : « Thiếp không phải là buồn rầu việc chi. Nghĩ vì bấy lâu thiếp hết lòng ái quốc trung quân, nay mới đăng dân an vật thụ ». Thiên tử nói : « Dân an vật thụ là chuyện vui, sao ái khanh lại buồn ? » Bàng qui phi nói : « Thiếp buồn là vì cha thiếp tuổi cao tác lớn gần đất xa trời, mà bấy lâu phò vua vực nước thì chưa có lỗi chi, song từ rày về sau, không biết già cả có đổi tánh chi khác chẳng ? Vì vậy cho nên thiếp muốn thừa lại với cha thiếp mà khiến người giải tội qui diên, lại e người qui diên rồi, thì cha con cách nhau, cho nên thiếp buồn ». Thiên Tử nói : « Quốc trượng cũng chưa lấy chi làm già, song có tánh hay lo bao hàm, cho nên đầu bạc sớm. Tuy đầu bạc mà râu cũng còn xanh, ái khanh cần gì phải lo giải tội ». Bàng qui phi nói : « Tuy ngày nay cha tôi chưa lấy chi làm già, song e ngày sau một ngày một già, hoặc có sanh điều chi tội lỗi chẳng ? Chi bằng tính trước đi thì hay hơn. Ngặt vì cha thiếp ra khỏi trảo thì chắc là lòng thiếp không vui dặng ». Thiên tử nói : « Ái khanh đừng có lo xa lắm vậy. Vả quốc trượng đã làm đến bậc trật phẩm trảo đình, bình quờn chấp chánh, mà lại vào bậc hoàng thân nữa, qui trọng như vậy ít ai bì kịp, ái khanh lo gì đến việc ngày sau mà làm chi ». Bàng qui phi nói : « Thiếp lo là lo cha thiếp ở trong trảo nhiều ngày, e khi không khỏi điều làm lỗi. Nếu cha thiếp có điều làm lỗi, xin Bệ hạ mở lượng hải hà mà dung thứ cho cha thiếp ». Thiên tử nói : « Việc ấy ái khanh chớ lo. Nếu Quốc trượng có làm lỗi chi, thì trẫm cũng rộng lòng dung thứ hết. Thôi, ái khanh hãy ngồi lại mà ăn uống với trẫm cho vui ». Bàng qui phi nghe Thiên tử nói như vậy thì có lòng mừng rỡ lắm. Bèn tạ ơn Thiên tử rồi ngồi lại mà ăn uống.

Ấy là :

*Trung nghĩa cứ gìn lòng vị quốc,
Gian hùng mong giữ dạ khi quân.*

Hồi thứ năm mươi mốt

Vạch gian muru, Bao-Công phục chỉ,

Tiên tội án, Thiên-tử vị thân.

Qua bữa sau Thiên tử lâm triều, các quan triều bái tung hô vừa rồi, Bao Công liền quì xuống dâng biểu mà tâu rằng : « Nay tôi tra xét việc ấy rất minh bạch, nên phải làm một đạo biểu chương mà dâng cho Bệ hạ xem. » Bèn dâng biểu ấy cho Thiên tử. Thiên tử xem rồi thì nghĩ thầm rằng : « Hèn chi hồi hôm Quý Phi nói mấy lời ấy dâng mà xin tội cho Bàng Hồng. Nếu lấy lẽ ngay ra thì Bàng Hồng bị tội nặng hơn hết, song làm như vậy thì tẽ ra mình nói sai lời với Quý Phi. Thôi, Thiên tử vô hí ngòn. Trẫm đã nói lỡ lời rồi thì phải dung chế cho lão một phen. » Nghĩ như vậy bèn kêu Bàng Hồng mà nói rằng : « Bàng khanh. » Bàng Hồng nghe kêu thì lật đật quì xuống run rẩy lập cập mà tâu rằng : « Tiên thân là Bàng Hồng xin thọ tội. » Thiên tử nói : « Vũ khanh là người bình quân chấp chánh, sao lại làm ra tội nặng như vậy ? » Bàng Hồng tâu rằng : « Tội tôi thiệt đáng muôn thác, song xin Bệ hạ mở lượng hải hà mà dung thứ cho tôi một phen nào, từ này về sau tôi không dám làm quấy như vậy nữa. » Thiên tử nói : « Ô hắc Lợi bên Tây Liêu bị Địch Thanh giết, cho nên vợ nó là Công chúa Phi Long muốn trả thù cho chồng mới trà trộn theo quân sĩ mà vào Trung quốc, lẽ thì khanh hay đặt đều ấy thì phải bắt nó mà trừ hại cho quốc gia mới phải, có dân lại yếm ần nó trong nhà mà khiến Dương Thao mạo nhận làm con. Rồi lại tâu với trẫm mà xin gả cho Địch Thanh. Nay Bao khanh đã dâng biểu mà biện bạch ra như vậy thì trẫm cũng có tội nữa. Ấy có phải là khanh đem lòng độc dữ, mong hại người lành chăng ? » Bàng Hồng làm thỉnh quì lạy, vấp đầu xuống đất gần chảy máu trán, Thiên tử thấy vậy thì cười mà nghĩ rằng : « Lão

này thiệt là chí ngu, nếu lấy theo luật nước thì tội ấy không vừa. » Nghĩ như vậy bèn hỏi Bao Công rằng : « Bao khanh, vậy chớ án này khanh đã xét chưa ? » Bao Công tâu rằng : « Khi tôi lấy khẩu chiên thì tôi đã xét rồi hết. Duy có Bàng quốc Trọng chưa lấy khẩu chiên dâng, cho nên tôi còn chưa định án. » Thiên tử nói : « Nếu lấy theo luật thì trăm bị tội gì ? » Bao Công tâu rằng : « Trong lời biểu tôi nói đó là cứ theo phép nước, song làm tôi không phép định tội vua dâng, xin Bệ hạ tự phán đoán lấy. » Thiên tử nói : « Theo ý trăm phán đoán thì chẳng những là Bàng Hồng và Dương Thao có tội mà thôi, mà trăm đứng chủ hôn đây thì cũng có tội nữa. Còn Dịch Thanh, mình làm chủ soái, nắm giữ binh quyền, quân suất tướng sĩ, sao không xem xét cho nghiêm nhặt, để cho Phi Long lộn theo quân sĩ mà vào Trung nguyên dâng. Ấy là tội của Dịch Thanh cũng không nhỏ đâu. Còn Thôi Khấu và Văn ngạn Bắc phụng chỉ tra xét án này, sao khi nghiệm thấy Phi Long lại không thấy nơi tại nó có xô chín lỗ cho nên không biết đó là người ngoại quốc thì cũng là có tội chớ chẳng không. Vì vậy cho nên trăm đã định như vậy : Nếu làm ngay ra thì chúa tôi đều bị tội, hề động một nhánh thì mấy nhánh khác cũng phải lung lay. Bây giờ đây Phi Long đã bị giết rồi. Thôi, cả thấy tôi chúa đều tiêu tội. Từ này về sau phải đồng tâm hiệp ý mà lo việc Triều đình không đừng mong sanh lòng dữ, mà hại nhau như vậy nữa. » Bao Công nghe Thiên tử nói như vậy thì lật đặt quì xuống muốn tâu. Thiên tử thấy Bao Công quì xuống thì nói rằng ; « Lời trăm đã định rồi, không cần gì tâu nữa. » Bàng Hồng nghe Thiên tử phán đoán như vậy thì mừng rỡ vô cùng, bèn quì lạy mà tung hô. Lúc ấy Bao Công thiệt là không bằng lòng, song lời Thiên tử đã nói như vậy thì không dám cãi. Thiên tử truyền bãi châu, các quan đều về dinh.

Khi Bàng Hồng ra đến Ngọ môn thì kêu Bao Công mà rằng : « Bao đại nhơn ời, nhờ có đại nhơn rộng lượng, nếu không thì tôi đã rụng đầu rồi, còn gì đâu. » Bao Công nạt

rằng : « Loài thất phu, chớ có nhiều lời, người thiệt là mặt người mà lòng thú, lấy thể con gái mình mà hãm hại trung lương, khi quân ngộ quốc, sao người không nghĩ đó mà coi, người đã tuổi cao tác lớn, trước trọng quờn to, mà lại đam thói gian hùng như vậy, có phải là đề tiếng xấu muôn đời chăng ? Ta nói thiệt, ngày nay đâu người còn đó, cũng là may phước lắm. Đề sâu đây, cho người đam lòng gian ác, mong hại người ngay như vậy nữa, thì người sẽ coi ta. Đố người lấy thể con gái người mà tránh cho khỏi ta, ta cũng làm sao mà bêu đầu thẳng nịnh choặng thì ta mới nghe cho. » Bàng Hồng nghe mấy lời ấy thì hơi giận tràn hông, song không trả lờiặng. Vì mình mới bị tội, cho nên phải dằn lòng mà trở về dinh. Còn Dương Thao về đến dinh rồi, thì Phu nhơn than thở mà nói với Dương Thao rằng : « Ngày nọ thiếp đã nói với tướng công hết lời mà tướng công không nghe, cứ nằng nằng xu phụ Bàng Hồng, cho nên mới ra nông nỗi này. Nay may mà khỏi thác như vậy thì cũng là nhờ ơn Thánh thượng lắm. Tướng công không xét lại mà coi, tự cớ chí kim, bề trung lương thì lưu phương thiên tử, gian nịnh thì di xú vạn niên. » Dương Thao nói : « Bởi tôi không nghe phu nhơn, chút nữa thì đã làm quỉ không đần rồi. Nay nhờ Thánh thượng bao dung, nên mớiặng ở miền dương thế. Thôi từ này về sau, tôi cứ giữ lòng ngay thẳng đến mãi đời thì thôi. » Nói vừa dứt lời, xảy có hai ba đứa A huờn và chạy và thở, đến mà báo rằng : « Tiểu thư tôi đã tự ái nơi trong phòng rồi. » Hai vợ chồng Dương Thao nghe báo cả kinh, lật đặt vào phòng thì thấy con mình đã thức cổ, bèn hỏi A huờn mớ dây đam Tiểu thư xuống thì mình mẩy đã lạnh ngắt rồi. (Nguyên hồi hôm này Tiểu thư chắc rằng cha mình bị án xử tử, cho nên sâu thăm khóc than cho đến canh ba, thấy các con A huờn ngủ hết, bèn làm một bài thơ mà dán trên vách rồi mới tự ái).

Khi hai vợ chồng Dương Thao khóc lóc một hồi, ngó ngoài lên thấy có một bài thơ rằng :

*Nghĩa cả sanh thành rất khó cân,
Bao đành đam oán đáp thâm ân.
Thôi thôi còn sống làm chi nữa,
Xuống chốn hoàng tuyền gặp phụ thân,*

Dương Thao xem thấy bài thơ ấy rồi hét lên một tiếng liền ngã ngửa ra mà bất tỉnh như sượng.

Ấy là :

*Những ngờ toan mưu mà hại chúng,
Nào hay lập kế để giết con.*

Hồi thứ năm mươi hai

Trả chức quan, Dương Thao về cố lý

Đưa hài cốt, Trương-Trung truy Tây Liêu.

Khi Dương Thao thấy thơ của con để lại thì hét lên một tiếng ngã ngửa ra mà chết giắc. Phu nhân cả kinh, lật đật đỡ dậy khiến A huân kiểm thuốc men mà đỡ, giây lâu mới tỉnh lại mà khóc rằng : « Con ơi, việc này là tại cha gây họa, nào cha có trách móc chi con, mà con lại làm như vậy cho đau lòng xót dạ cha già. » Phu nhân cũng khóc rằng : « Con ơi, tuy con nói là con hại cha con, cho nên liều mình như vậy, kỳ thiệt cha con hại con đây mà thôi. » Dương Thao nói : « Con ơi, bây giờ cha biết ăn năn thì chuyện đã lỡ rồi. Ấy cũng là tại cha không nghe lời vợ con, cho nên ra đến nỗi này. » Nói rồi khiến gia đình lo sắm quan quách mã tễn liệm Phụng Giao.

Từ ấy Dương Thao không còn xu phụ Bàng Hồng nữa. Hai đảng càng ngày càng xa nhau lần lần.

Ngày kia Dương Thao nói với Phu nhân rằng : « Nay tôi nghĩ lại nếu mình không tới lui với Bàng Hồng như vậy ắt là nó toan mưu ám hại chớ chẳng không. Nếu để cho đến nỗi mang họa thì lại càng thêm hồ thẹn cùng các quan hơn nữa. Vả bây giờ đây khi tôi đi châu thấy mặt mấy vị trung thần thì tôi lấy làm hồ thẹn và xốn xang trong lòng lắm. Nếu thêm một điều bị Bàng Hồng nữa thì mặt mũi nào còn

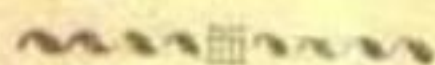
dám thấy bá quan. Nay tôi muốn tạ chức qui điền mà hưởng việc thanh nhàn. Vậy ý Phu nhơn liệu coi thế nào ? » Phu nhơn nói : « Lời tướng công rất phải, song e Thiên tử không cho chăng ? » Dương Thao nói : « Để mai tôi vào chầu, tâu cùng Thiên tử, coi thử người có nhậm lời chăng. »

Ngày thứ Dương Thao vào chầu tâu rằng : « Vả tôi tôi đã đáng tử hình, nhờ ơn Bệ hạ rộng dung tha thứ, nên mới được sống đây. Nay xin Bệ hạ cho tôi giải tội, được trở về quê quán nương chốn thiên môn, mà tri trai niệm phật. » Thiên tử nghe tâu thì nghĩ thầm rằng : « Thế khi lão này đã lĩnh ngộ mà biết hổ ngroi, cho nên xin về quê quán cho khuất mặt, kéo ở đây hồ thẹn với bá quan đây chớ gì. Thôi trăm cũng cho về phứt đi, đừng cho bớt một mũi nhọn thần trong trào. » Nghĩ như vậy bèn phán rằng : « Trăm cũng nhậm lời mà cho khanh trở về quê quán. » Dương Thao cả mừng, bèn tạ ơn mà lui ra. Vua truyền bãi chầu, các quan đều về dinh.

Khi Dương Thao về dinh rồi thì vợ chồng sắp đặt tom góp gia tư rồi khiến gia đình nữ sử đều đệ lĩnh cứu của Phụng Giao mà trở về Giang Tây.

Từ ấy trong trào bình yên vô sự, nhơn dân thì an cư lạc nghiệp cộng hưởng thái bình.

(Xem tiếp tập 16)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN ĐỨC THU' XÃ

25-27-29, đường Tạ-Thu-Thần — Saigon

Điện thoại : 20.678

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Ngày kia Thiên tử lâm trào, bá quan triều bái tưng hô rồi thì Thiên tử phán rằng : « Trẫm nghĩ Tây Liêu đã chịu đầu rồi, sao còn sai Phi Long qua đây mà làm hại công thần của trẫm. Nay trẫm muốn sai người đem hài cốt của Phi Long qua Tây Liêu mà trả cho Liêu chúa ; lại làm một tờ chỉ dụ mà tỏ hết sự tích của Phi Long cho Liêu chúa nghe,ặng cho Liêu chúa biết văn võ bá quan bên Tống là cao minh lắm. Vậy Địch Khanh hãy chọn một tướng cho có tánh cẩn thận mà ngày trước có đi bình phục Tây Liêu rồi,ặng trẫm khiến điều độ hài cốt của Phi Long mà trả cho Liêu chúa. » Địch Thanh tâu rằng : « Có Trương Trung là người cẩn thận, lại có mưu mô. Nếu sai người ấy đi,ắt không có điều chi quan ngại cả. » Thiên tử nghe theo, bèn làm một tờ chỉ dụ rồi sai Trương Trung đem hài cốt của Phi Long và tờ chỉ dụ ấy qua Tây Liêu giao cho Liêu chúa. Rồi đó, vua truyền bãi châu mà trở về cung ; còn các quan thì ai về dinh nấy.

Địch Thanh lãnh lời chỉ dụ về mà nói cho Trương Trung hay. Rồi lại khiến gia đình giở linh cữu của Phi Long ra, lấy hài cốt sắp vào một thùng nhỏ rồi niêm phong lại. Còn quan quách thì đốt đi.

Rạng ngày Trương Trung từ giả Địch thái quan, Địch vương và các vị anh hùng. Rồi đi với tám người gia tướng thẳng qua Tây Liêu.

Đi hai chục ngày mới đến Tam quan thì Trương Trung ghé vào ải mà thuật hết các việc của Phi Long cho Tôn Tú, Dương

Thanh và Phạm trọng Yêm nghe. Tôn Tú hay động chuyện ấy thì nghĩ rằng : « Té ra Nhạc phụ ta lại toan hại Dịch Thanh mà kế cũng không nên, lại còn mang đều lo sợ nữa. Thiệt là đáng giận Dịch Thanh biết là đường nào ! » Trong lòng tuy vẫn không ưa, song bề ngoài cũng phải làm màu. Bèn truyền dọn tiệc mà thiết đãi Trương Trung.

Mãn tiệc rồi, Trương Trung bèn từ giả thẳng qua Tây liên.

Đi đến Tây liên vào dâng tờ chỉ dụ và hải cốt cho Liêu chúa xem. Liêu chúa xem rồi thì khóc lóc một hồi, rồi sai người dắt Trương Trung ra nhà quán dịch mà thiết đãi..

Còn Liêu chúa thì thương nghị với quần thần rằng : « Ngày trước bắt đất dĩ nên phải làm Trán châu kỳ giả mà dâng cho Tống chúa, ấy là dùng kế huân binh, đợi có góp binh các nước rồi sẽ qua mà thâu thu choặng Tống thất giang san, song bấy lâu ta còn chờ Công chúa ám hại Dịch Thanhặng rồi, thì ta sẽ cử đồ đại sự. Té ra Công chúa lại bị thạc tại tay cừu hơn nữa, thì thù oán lại thêm sâu. Bấy giờ đây, nước ta đã sẵn có binh rông trường mạnh rồi ; ngặt vì Dịch Thanh còn đó thì chưa chắc là thắngặng. Vậy các quan có kế chi mà hạiặng Dịch Thanh chăng ? » Thừa tướng là Độ la Không bước ra tâu rằng : « Tôi có một kế trừ Dịch Thanh và đoạt thâu sự nghiệp Tống trào dễ như trở tay. » Liêu chúa hỏi rằng : « Khanh có kế chi ? » Độ la Không nói : « Phải làm như vậy...như vậy... » Lang chúa cả mừng bèn khiến Độ la Không làm một biểu chương mà tạ tội cùng Tống chúa. Rồi gọi cho Trương Trung đem về, Trương Trung từ giả Liêu chúa và các Liêu quan mà trở về Trung quốc.

Khi Trương Trung đi rồi, thì Liêu chúa làm theo diệu kế của Độ la Không, sắm sanh châu báu, khiến triệu Đắc thắng tướng quân là Thốc lang Nha vào châu, dâng lễ bày kế ấy và dặn dò dinh ninh, rồi sai Thốc lang Nha qua Trung quốc mà cống sứ.

Khi Trương Trung qua khỏi Tam quan chừng ba ngày kể thấy Thốc lang Nha đến xin mở ảiặng vào Biện kinh mà tấn công.

Quản sử vào báo cho Tôn Tú hay. Tôn Tú nghĩ rằng : « Trương Trung mới về đây, thì nói có biểu chương của Liêu chúa tạ tội với Thiên triều rồi, sao hôm nay lại còn sai sứ qua mà tấn công, kỳ trung cũng có duyên cớ chi đây chứ chẳng không. » Nghĩ như vậy bèn ra ải cho mời Thốc lang Nha đến soái đường mà hỏi rằng : « Người làm chức chi bèn Tây liên và qua Trung quốc có chuyện chi ? » Thốc lang Nha đáp rằng : « Tôi làm Đặc thắng tướng quân tên là Thốc lang Nha, vì chúa tôi phạm tội với Thiên triều nên sai tôi đem lễ vật qua mà tấn công và tạ tội. Xin đại nhơn mở ải cho tôi qua. » Tôn Tú nói : « Ngày trước Thiên sứ về đây, có nói Liêu chúa đã có gởi về một đạo biểu chương mà tạ tội rồi, nếu có tấn công vật chi, sao không gởi cho Thiên sứ, lại để mà sai người tấn công nữa, hay là người muốn làm theo Phi Long thì phải khai ngay đi, nếu không, ắt là qua ải chẳngặng đâu. » Thốc lang Nha nghe nói cả kinh

Ấy là :

*Liêu chúa ngày nay thì xảo kế,
Dịch vương sau sẽ bị tai ương.*

Hồi thứ năm mươi ba

*Liêu chúa sai người dâng hối lộ,
Bàng Hồng sẵn dịp lập gian mưu*

Khi Thốc lang Nha nghe Tôn Tú nói như vậy thì thất kinh mà trả lời rằng : « Tôi đại nhơn đương có nghĩ nan lắm vậy. Tuy ngày trước có thiên sứ đến nước tôi mặc dầu, song Lang chúa tôi e Thiên tử bắt lỗi, cho nên không dám gởi cống lễ cho Thiên sứ, phải sai tôi đem qua đây mà tấn công,

Ấy là Lang chúa tôi có lòng thành kính lắm cho nên mới làm như vậy. » Tôn Tú nghe đặng liền khiến quan si mở ải mà cho Thốc lang Nha qua.

Thốc lang Nha qua ải rồi thì và đi và cười thầm rằng : « Tôn Tú ôi, mi đã đem dạ nghĩ ta rằng có điều gian giảo, sao mi lại không xét hết trong mình ta. Chớ chi khi nầy mi xét trong mình ta thì đã lòi phong thơ và bửu vật đây rồi. Mi thiệt cũng có lòng tra gạn, mà không có ý tinh tường. Bầy giờ là đã vào Trung nguyên rồi thì sao sao ta cũng ám hại Địch Thanh cho đặng, ta mới nghe cho. » (Ấy là tại Nhơn tông Thiên tử tự chiêu kỳ họa, nên mới có chuyện ám hại Địch Thanh như vậy. Chớ chi mà không sai Trương Trung đem hải cốt của Phi Long qua cho Liêu chúa, thì Liêu chúa cứ đem dạ hồ nghi hoài, không biết Phi Long có làm nên việc hay chăng. Hễ Liêu chúa không hay tin tức chừng nào, thì lại càng đem lòng kiên sợ Thiên triều chừng nấy. Sự nầy cũng tại trong chỉ dụ nói rằng : Phi Long đến dinh Bàng Hồng mà toan mưu thích khách, bầy kẻ ấy mà hại Địch Thanh.)

Khi Thốc lang Nha đi khỏi ải rồi thì mừng rỡ vô cùng bèn giục ngựa buông cương mà thẳng tới Biện kinh.

Còn Trương Trung về đến Biện kinh rồi thì vào Vương phủ mà thưa hết các việc qua Tây Liêu cho Địch Thanh hay.

Rạng ngày Địch Thanh vào chầu mà tâu lại cùng Thiên tử. Thiên tử cả đẹp mà rằng : « Trương Trung đi Tây Liêu mà trở về thì là có công lao với triều đình lắm. Nay trăm gia phong tam cấp, đặng mà tướng thưởng công cán cho chàng. » Phán rồi truyền bãi chầu.

Ngày kia Bàng Hồng ngồi một mình nơi thơ phòng thì nghĩ lại thêm giận Địch Thanh mà rằng : « Ta đã nhọc lòng toan mưu lập kế mà hại Địch Thanh mấy phen, song cũng ăn trượt, mà lại bị tay Bao hắc tử chút nữa mà tánh mạng không còn. May nhờ có con ta mới còn ở chốn dương trần đặng. Bớ Địch Thanh, mi là một đứa hữu đồng

vô mưu, lẽ nào mi tránh cho khỏi cơ mưu của ta, khi này ta hại mi khôngặng, thì khi khác ta cũng hại mi choặng ta mới nghe cho. » Nói vừa dứt lời, thì có quân sĩ vào báo rằng : « Có ba người ở bên Tây Liêu đến nói có việc cơ mật xin cho vào ra mắt. » Bàng Hồng nghe nói thì dặn dò quân sĩ rằng : « Đừng tiết lộ cùng ai, hãy ra kêu ba người ấy vào đây, như có ai đến xin ra mắt thì mi nói ta đau. » Quân sĩ vâng lời, ra kêu ba người ấy vào thư phòng.

Khi ba người ấy vào đến thư phòng rồi thì Bàng Hồng dạy quân hầu lui ra rồi đóng cửa phòng lại mà hỏi ba người ấy rằng : « Các người là người Tây Liêu, có việc chi mà qua đến Trung quốc. Vậy chớ các người tên họ chi, làm chức chi bên ấy thì nói cho ta rõ. » Người làm đầu thưa rằng : « Tôi là Thốc lang Nha làm Đắc thắng tướng quân bên Tây Liêu, còn hai người này là kẻ tùy tùng của tôi. Nay tôi vâng lệnh Lang chúa đến dâng bữa vật cho Thừa tướng. » Nói rồi bèn đề hai hộp bữa vật ấy nơi ghế. Bàng Hồng thấy hai hộp ấy thì nghĩ thầm rằng : « Nay Liêu chúa khiến dâng bữa vật cho ta, chắc là cũng muốn cạy ta đều chi đây chớ chẳng không. » Nghĩ như vậy bèn hỏi Thốc lang Nha rằng : « Vả bên Tây Liêu mà qua đến đây thì đường xá gian nan lắm, nay Liêu chúa sai tướng quân sang đây có việc chi chăng ? » Thốc lang Nha thưa rằng : « Lang chúa tôi dạy đem bữa vật và phong thư này mà dâng cho Thừa tướng, vậy xin Thừa tướng hãy xem thư đây thì rõ. » Nói rồi bèn dâng thư cho Bàng Hồng, Bàng Hồng giữ thư ra xem.

Thư rằng :

« Tôi là chúa Tây Liêu kính dâng thư này cho Bàng thừa tướng xem rõ.

« Ngày trước con gái tôi là Phi Long Công chúa qua Trung quốc nhờ ơn Thừa tướng có dạ châu toàn, ấy cũng là ơn trọng. Té ra con tôi trã thù khôngặng, mà lại thác tại tay Địch Thanh nữa, thì thù ấy càng sâu, mà oán kia

« càng nặng. Vì vậy cho nên tôi sai Thốc lang Nha qua
« dâng bữu vật và thơ này mà xin Thừa tướng đồ mưu
« định kế trả thù cho con tôi thì ơn ấy vi tây biên cả.
« Nguyên khi trước Định Thanh đem Trân châu kỳ về dâng
« cho Thiên tử đó, là Trân châu kỳ giả. Nếu Thừa tướng tâu
« cùng Thiên tử mà hạch ra chuyện ấy thì ắt là Định Thanh
« không khỏi tội khi quân ; dầu nó có công lao cho mấy đi
« nữa cũng không trừ tội ấy được. Như may mà Thừa
« tướng hạiặng Định Thanh, thì tôi sẽ đền ơn cho Thừa
« tướng. Nay đem chút đỉnh vật này, dâng mà bộc bạch
« lòng thành của tôi. Xin Thừa tướng nhậm lễ. »

Bàng Hồng xem thơ rồi thì nói với Thốc lang Nha rằng :
« Sao Lang chúa lại biết tôi là thù hằn với Định Thanh
mà dám khiến tôi đều ấy ? » Thốc lang Nha thưa rằng :
« Vì trong tờ Chi dụ của Thiên tử có nói rõ việc Phi Long
Công chúa đến dinh Thừa tướng mà toan mưu, lại có nói
rõ tên họ của Thừa tướng nữa. Vì vậy cho nên Lang chúa
tôi mới biết Thừa tướng với Định Thanh là không thuận. »
Bàng Hồng hỏi : « Trân châu kỳ ấy làm làm sao mà phân
biệt chơn giả được ? Xin nói cho tôi rõ. » Thốc lang Nha
nói : « Nguyên Trân châu kỳ là vật rất báu trong nước tôi
lưu truyền đã 5 đời vua tính hơn 185 năm rồi ; cho nên
màu hàng nó đã sạm, mà đường kim mỗi chỗ cũng đã cũ
mèm, ấy là Trân châu kỳ thiệt, hiện còn bên nước của
tôi. Còn Trân châu kỳ của Định Thanh đem về đây thì
cũng giống y như vậy, song màu hàng còn tươi, đường
kim mỗi chỗ còn mới lắm. Vậy Thừa tướng hãy lấy một
đều mới cũ khác nhau, ắt là phân biệt chơn giả được. »
Bàng Hồng nghe rồi thì vỗ tay mà cười rằng : « Vậy mà
ngày trước Định Thanh đem về, Thiên tử có trao cho văn
vô bá quan đều xem, tôi xem đi xem lại kỹ lưỡng lắm thì
cũng quả thấy màu còn tươi mới, song không nghĩ đến việc
mới ấy là giả. Bây giờ đây có trưng quân nói, thì tôi mới
biết cớ ấy là cớ giả. Cuờ bấy lâu cũng tưởng là một

vật quý lưu truyền đã nhiều đời, song quên lừng chuyện cớ mới cớ cũ ấy. » Thốc lang Nha nói : « Bây giờ Thừa tướng đã phân biệt chơn giả rồi hay chưa ? » Bàng Hồng nói : « Bây giờ thì đã biết chắc là Trần châu kỳ giả rồi. Vậy mà khi trước Phi Long công chúa ở đây cũng lâu sao không nghe nói đến Trần châu kỳ ấy ? » Thốc lang Nha nói : « Xin Thừa tướng hãy mở hai cái hộp ấy ra mà xem cho biết mấy món bửu vật. » Nói rồi bèn trao chìa khóa cho Bàng Hồng mở. Bàng Hồng mở hộp ấy mà xem thì thấy có một cặp Pha ly trắng ; một tấm Nguyệt huê cảnh ; một tòa Túy tiên tháp và một hột Tịch tửu châu. Rồi lại giờ hộp thứ nhì ra mà xem, thì thấy mười đĩa vàng nguyên bửu, mỗi đĩa là một trăm lạng, bốn hột bạch bích, một cái Bích ngọc hoa bình và một cái Thủy tinh vu. Bàng Hồng xem rồi thì chóa con mắt mà nói rằng : « Lang chúa cho tôi làm chi mà nhiều quá đi vậy ? Thôi, để tôi lanch lấy phân nửa còn phân nửa thì kính lại cho người. » Thốc lang Nha nói : « Xin Thừa tướng nhậm hết các vật ấy, kéo tôi không dám đem về. Vì Lang chúa tôi có dặn dâng hết cho Thừa tướng. Vậy xin Thừa tướng chớ ngại. Miền là Thừa tướng gắng chí mà hại cho đảng Địch Thanh thì thôi. » Bàng Hồng nói : « Sao sao tôi cũng ráng mà hại nó đảng cố báo thù cho công chúa. Vậy để mai đây tôi vào châu, tàu cùng Thánh thượng, dâng lấy cớ ấy ra mà nghiệm lại, thì chắc là Địch Thanh không khỏi tội khi quân đâu. » Bèn truyền quân dọn tiệc mà thết đãi Thốc lang Nha. Lúc ấy cũng có dọn một tiệc riêng mà thết đãi hai tên tùy tùng của Thốc lang Nha nữa.

Đương khi ầu uống thì Bàng Hồng hỏi Thốc lang Nha rằng : « Vậy chớ cái chén Pha ly có đều chi khác thường mà gọi là bửu vật ? » Thốc lang Nha nói : « Chén Pha ly ấy hễ rót rượu vào thì có tiếng tiêu tiêu đờn địch nghe rất êm tai, ấy là một món rất báu bên Tây Liêu. » Bàng Hồng nghe nói cả đẹp mà rằng : « Nếu vậy

thì vật ấy chẳng là bầu lăm. Còn cái kiến Nguyệt huê ấy có đều chi lạ chẳng ? » Thốc lang Nha nói : « Kiến ấy hễ đến rằm tháng tám, bất kỳ trăng tỏ hay là trời mưa u ám gì, hễ lấy kiến ấy mà chiếu ra thì sáng như ban ngày, lại có năm sắc chói lòa nữa. Vì vậy cho nên gọi kiến ấy là Nguyệt huê kiến. » Bàng Hồng nói : « Như vậy thì cũng là một vật bầu lăm. Còn cái tháp nhỏ ấy có đều chi lạ chẳng ? » Thốc lang Nha nói : « Như Thừa tướng lấy cái tháp ấy để vào trong chậu lớn, mà đổ rượu trên chót tháp thì rượu ấy ngon lăm, uống chừng một chén thì say mèm. Vì vậy cho nên kêu nó là Túy tiên tháp. » Bàng Hồng cả đẹp mà hỏi nữa rằng : « Như uống rượu ấy say rồi, thì có vật chi mà giả dạng chẳng ? » Thốc lang Nha nói : « Bất kể say rượu đó hay rượu nào, hễ say rồi thì lấy hột châu này mà ngậm vào miệng, hễ ngậm vào trong giây phút thì tỉnh liền. Vì vậy cho nên nó gọi là Tỉnh tửu châu. » Bàng Hồng nghe nói mấy vật ấy khác thường như vậy thì mừng rỡ vô cùng.

Mãn tiệc rồi Bàng Hồng khiến quân dọn chỗ cho ba người ấy ngủ, rồi trở vào hậu đường mà thuật hết các chuyện ấy cho Phu nhơn nghe. Phu nhơn nói : « Tướng công ôi, xin Tướng công đừng có bày mưu gian nữa, mà gây họa cho mình. Vì trong sách có nói rằng : Hàm huyết phún nhơn, tiên ô tự khẩu. Tội e chuyện này nó làm cho tôi kinh tâm tán đởm như chuyện Phi Long ngày trước nữa chẳng. » Bàng Hồng nói : « Thôi, Phu nhơn đừng nói nhiều lời, ta không phải khờ dại chi đâu. Nếu ta hại không nổi Dịch Thanh, thì ta chẳng nên sống đời làm chi nữa. » Khi Bàng Hồng nói vừa dứt lời thì có người con trưởng nam tên là Bàng phi Hồ bước đến mà hỏi rằng : « Nay bên Tây liêu đem lễ vật ấy, không biết ý cha tính thế nào ? » Bàng Hồng mới thuật hết mọi việc và mưu kế đã sắp sẵn cho Phi Hồ nghe. Phi Hồ thưa rằng : « Nếu phụ thân toan làm việc ấy, con e không khỏi mang họa đó cha. » Bàng Hồng nghe nói thì nổi giận mà

hỏi rằng : « Mi biết ý gì mà mang họa, thì nói lại cho ta nghe. » Phi Hồ thưa rằng : « Việc này nếu lậu ra, thì chẳng những là phụ thân mang họa mà thôi, mà lại anh rể con ở ngoài Tam quan cũng phải mang họa nữa. Nguyên ngày trước Phi Long công chúa đến đây thì việc đã lâu rồi, Thiên tử không còn tin cậy phụ thân nữa. Đến nay Phiên sứ lại đến đây, nếu Bao Công tra xét ra có phụ thân tư thông ngoại quốc thì là bị án phản thần. Như vậy có phải là anh rể con ngoài Tam quan cũng bị tội tra xét không kỷ chăng ? Xin phụ thân xét lại. » Bàng Hồng nghe nói thì nghĩ thầm rằng : « Lời ấy cũng phải, song mấy vật báu bên Tây liền đem cho ta đây thiệt là thế gian hân hữu, nếu ta không toan mưu ấy thì phải trả các vật báu lại cho Liêu chúa, nếu trả đi thì uổng lắm. Thôi chi bằng ta nhắm mắt làm nhầu, dặng một là giết , Địch Thanh mà rửa hờn cho hiền tể, hai là ta lấy dặng các vật báu ấy. » Nghĩ như vậy bên nói với Phu Nhon và Phi Hồ rằng : « Ý ta đã quyết, mẹ con bây chớ nói nhiều lời. » Nói rồi liền đứng dậy nhủi dít trở ra thư phòng.

Ấy là :

*Dầu có biện rành lời chánh trực,
Cũng không xiêu nổi dạ gian hùng.*

Hồi thứ năm mươi bốn

*Tống đế lòng tin nghe đũa nịnh,
Bàng Hồng dạ vạy hại người ngay.*

Khi Bàng Hồng ra đến thư phòng rồi thì ngồi mà nghĩ thầm rằng : « Việc này phải thương nghị với con gái ta đã rồi sẽ tâu cùng Thánh thượng thì mới khỏi họa cho. Vì con ta tuy phận gái mặc dầu, song nó có kiến thức rộng lắm. Để ta khiến nó lựa dịp mà tâu tạy trong thì hay hơn. »

Rạng ngày Bàng Hồng đi châu về, bước tới thư phòng, thì Thốc lang Nha hỏi rằng : « Thừa tướng đi châu đã tau việc ấy chưa ? » Bàng Hồng nói : « Tôi đã tau cùng Thánh thượng rồi, song lúc này trong triều nhiều việc, chưa rảnh rangặng, mà Thánh thượng có nói để người xem cớ lại rồi sẽ định đoạt. » Thốc lang Nha nói : « Nếu vậy thì cũng còn chưa biết ra thế nào. » Bàng Hồng nói : « Ở lại ít ngày rồi sẽ biết. » Nói rồi liền lên kiệu mà vào Hậu tể môn. Thái giám giữ cửa ấy là Đinh Trung thấy Bàng Hồng đến thì lật đặt vào báo cho Bàng quý phi hay. Bàng quý phi khiến Đinh Trung ra mời Bàng Hồng vào. Đinh Trung vâng lệnh ra mời Bàng Hồng vào. Bàng quý phi hỏi rằng : « Nay cha vào thăm con hay là có chuyện chi nữa. » Bàng Hồng thuật hết các việc cho Bàng quý phi nghe rồi thì thở ra mà nói rằng : « Cha ôi ! cha đã tuổi cao tác lớn rồi, phải an dưỡng thân già mà hưởng cuộc phú quý thì hay hơn. Chẳng nên mua oán chất thù làm chi cho nhọc lòng lo lắng. Vả lại việc tau với Thánh thượng thì không phải là dễ gì, lần trước con xin cho cha đó thì cũng là khổ cực lắm. Bây giờ cha còn gánh vác làm chi những việc vô can như vậy ? Chi bằng cứ giữ bốn phận mình hay hơn. Vì lời xưa có nói rằng : « Bất cang kỹ sự mạt vong vi. » Bàng Hồng nghe nghe Bàng quý phi nói như vậy thì ngẫm nghĩ một hồi rồi than thở mà nói với Bàng quý phi rằng : « Con ôi ! không phải là cha muốn chất đứ mua bòn làm chi, song vì cha với Dịch Thanh là thù oán đã sâu, hễ cha không hại nó, thì nó cũng hại cha, oan gia ấy không ai giảiặng. Nếu phen này con không giúp cha thì từ rày về sau cha không về đến chốn này nữa. Thôi, để mai đây cha xin từ chức mà về chốn lâm tuyền cho rồi, hễ cha từ chức rồi thì cha con không còn thấy nhau nữa. » Bàng quý Phi nghe nói thì mặt có sắc buồn mà rằng : « Cha ôi ! vì con thấy cha già cả nên con muốn cho cha an phận mà dưỡng thân, té ra cha cũng nặng nặng quyết một làm choặng thì mới nghe. Thôi, lòng cha đã quyết như vậy, thì con đâu dám cãi lời. Vậy để đó con tính cho. Xin cha chớ lo chi hết. » Bàng Hồng nghe nói thì mừng lắm mà nói rằng : « Nếu con

giúp cha đặt việc này thì ơn con rất trọng. » Bèn định ninh dặn dò rồi từ giả ra về.

Đêm ấy Thiên tử đến cung Bàng qui phi, Bàng qui phi liếp rước vào rồi dọn tiệc mà thết đãi.

Đương khi ăn uống thì Quý phi tâu rằng : » Từ thiếp đặt dựa mình rồng đến nay, thì thiếp ngày đêm suy nghĩ phận mình lấy làm có phước lắm. Chớ như thần thiếp mà đặt gần Bệ hạ đây thì ví cũng như gà kia sánh phụng. » Thiên tử cười rằng : « Ái khanh nói làm chi những tiếng khiêm nhường lắm vậy ? Vả cuộc vợ chồng không luận sang hèn, dầu ái khanh là người hèn hạ bậc nào đi nữa, hễ vào vòng chồng vợ thì cũng là địch thề với trăm dặm. » Quý phi nói : « Bởi Bệ hạ đem lòng cố cặp, cho nên mới nói đến điều ấy. Tuy vậy, lòng thiếp cũng lo hoài. Cho nên ngày trước thiếp nghe Bệ hạ nói Tây Liêu đem binh lấn cõi, thì thiếp đem lòng lo sợ lắm. Đến sau nhờ có Bình tây vương dẹp đặt giặc ấy, thì thiếp mới hết lo. Ấy cũng là công của Bình tây vương và phước của Bệ hạ đó. » Thiên tử cả đẹp mà rằng : « Ái khanh nhắc đến việc ngoại quốc giao binh, làm cho trăm nhớ đến các công thần trước thì lòng thêm cảm động. » Quý phi nói : « Vả chớ Bệ hạ cảm động công thần nào ở đâu ? » Thiên tử nói : « Trăm cảm động những công thần trí dũng song toàn mà có lòng trung quân ái quốc, như Dương tôn Bảo trấn thủ Tam quan danh vang hué hạ, đến nay Dương tôn Bảo đã mạng táng sa trường, thiệt là thâm thiết lắm, làm cho Thiên tử phủ không còn ai anh hùng nghĩa khí như vậy nữa. Duy có Dương ngũ Lang còn sống mà đã tu hành rồi, còn Dương văn Quăng thì thơ ấu lắm. Thâm thay, công cang cao dày của họ Dương, từ rày e khi không còn rơi truyền nữa đây. » Quý phi nói : « Nếu Bệ hạ có lòng tưởng đến công cang họ Dương, sao không âm phong mà sanh thưởng cho Dương Nghiệp ? » Thiên tử nói : « Lời ái khanh nói rất phải, trăm cũng tính như vậy đó. » Quý phi nói : « Từ khi Dương tôn Bảo tử trận rồi, thì trong

nước có còn ai anh hùng nghĩa đồng như Dương tôn Bão vậy chăng ? » Thiên tử nói : « Sao lại không còn ? Ngày trước trẫm đã có nói với ái khanh rằng : Nội trào đây, niên thiếu anh hùng thì có Địch Thanh là thứ nhất. Ngày nọ đẹp đặng Tây liêu lấy Trần châu kỳ về, ấy cũng nhờ có công cáng của Địch Thanh, mới làm Liêu chúa hàng phục. » Quý phi nói : « Thiếp nghe nói Trần châu kỳ đã lâu, mà chưa thấy hình dạng thế nào. Không biết Bộ hạ có rộng lòng mà cho thiếp xem thử chăng ? » Thiên tử nói : « Nếu ái khanh muốn xem, thì trẫm khiến Thái giám truyền chỉ cùng quan giữ kho đặng lấy ra cho ái khanh xem. » Nói rồi bên dầy Thái giám đến khiến quan giữ kho lấy Trần châu kỳ cho Quý phi xem. Thái giám vàng lệnh ra đi.

Giày lâu đem Trần châu kỳ mà dâng cho Bàng quý phi. Quý phi cầm xem một hồi rồi giã bộ sững sốt. Thiên tử nói : « Ấy cũng là nhờ có Ngũ hổ xông tên đột pháo mới lấy đặng Trần châu kỳ này. » Quý phi nói : « Vậy chớ Trần châu kỳ này là của Liêu chúa sai người tấn cống, hay là của Địch Thanh đem về ? » Thiên tử nói : « Ấy là của Địch Thanh đem về. » Quý phi nói : « Thuở nay thiếp chưa thấy Trần châu kỳ, bây giờ thiếp mới thấy thì thiếp đem dạ hồ nghi lắm. » Thiên tử nói : « Vậy chớ ái khanh hồ nghi về ý gì ? » Quý phi nói : « Tôi tưởng Trần châu kỳ này chắc là cớ giả. » Thiên tử hỏi : « Sao ái khanh biết là cớ giả. » Quý phi nói : « Vả Trần châu kỳ là một vật báu truyền quốc của Tây liêu, niên thâm nhất cửu, lẽ thì màu hàng phải sậm, mà đường kim mỗi chỉ phải củ, mới là thiệt cho. Nay thiếp coi Trần châu kỳ này thì đường kim mỗi chỉ còn mới rành rành mà hàng lại cũng còn tươi, cho nên thiếp chắc là cớ giả. Song không biết bởi bên Tây liêu làm giả hay là bởi Địch Thanh có lòng tham quấy tráo đồ giả mà lấy đồ thiệt. » Thiên tử nghe nói thì sững sốt, bèn lấy Trần châu kỳ mà xem lại. Xem rồi thì nói rằng : « Nếu vậy Trần châu kỳ này quả là cớ giả rồi. Vội mà ngày trước trẫm với bá quan xem đi xem lại cũng đã

nhiều lần, song không nghĩ đến mần hàng còn tươi, đường kim mới chỉ mới. Nay có lời ái khanh nói đây, trăm coi lại thì mới biết giả chơn. Thôi, để mai trăm làm trao, trăm sẽ tra xét cho minh bạch. » Quí phi nói : « Bởi Bệ hạ có dạ nhen từ cho nên Địch Thanh mới làm chuyện khi quân như vậy, nếu phen này Bệ hạ tra ra, xin phải trị tội để răn người khác. » Thiên tử nói : « Nếu trăm tra ra việc này thì trăm làm tội Địch Thanh chứ chẳng không. » Quí phi hỏi rằng : « Như tra ra Địch Thanh có dạ khi quân thì Bệ hạ trị tội thế nào ? » Thiên tử nói : « Tội chi thì mai đây trăm sẽ cứ theo luật nước mà phán đoán. » Bèn khiến Thái giám đem Trân châu kỳ mà cắt vào kho.

Ấy mới là :

*Đã gọi anh mình lòng thánh chúa,
Sao còn khuất lấp kẻ gian hùng.*

Hồi thứ năm mươi lăm

Nơi Pháp-trường, Địch Thanh chịu thác,

Tại cung môn, Đinh-Quí báo tin.

Rạng ngày, Thiên tử làm trao, các quan triều bái tung hô rồi, thì Thiên tử phán rằng : « Ngày trước Địch Thanh lấy dâng Trân châu kỳ về, thì trăm cùng bá quan đều ngỡ là thiệt, không dè Địch Thanh dám dạ khi quân, lấy giả làm thiệt, ấy là đáng tội lắm. » Quần thần nghe thiên tử nói như vậy thấy đều thất kinh mà tâu rằng : « Ngày trước chúng tôi đều xem cớ ấy, thì thấy cũng quả là một vật quý trong đời, sao Bệ hạ lại gọi rằng cớ giả ? Thiệt chúng tôi không rõ. » Thiên tử nói : « Khi ấy trăm cũng không phân chơn giả dưng, bây giờ trăm xem lại thì mới biết Địch Thanh có dạ khi quân, dè sai nội thị lấy cớ ấy ra đây cho các khanh xem lại. » Nói rồi bèn khiến cho nội thị lấy Trân châu kỳ cho quần thần xem.

Khi ấy văn võ bá quan xem đi xem lại nhiều lần song cũng không phân biệt chơn giả dặt. Bao Công tâu rằng : « Ngày trước Bình tây vương đem Trần châu kỳ về thì tôi không có ở triều cho nên chưa thấy, đến nay tôi mới xem Trần châu kỳ này một lần thì đã biết là cò giả. » Thiên tử nói : « Vì chỗ nào mà Bao khanh biết rằng cò giả ? » Bao Công nói : « Tôi biết cò giả là vì cò này còn mới, còn Bệ hạ biết cò giả là vì trong triều có người tư thông ngoại quốc ; xin Bệ hạ mở lượng cao minh mà tra tội tư thông ngoại quốc trước đã, rồi sau sẽ tra tội giả mạo Trần châu kỳ. » Thiên tử nói : « Vì có gì mà Bao khanh lại biết rằng trong triều có người tư thông ngoại quốc ? » Bao Công tâu : « Tôi biết có người tư thông ngoại quốc là như vậy : Ngày trước Bình tây vương đem Trần châu kỳ về đây, thì Bệ hạ và văn võ bá quan đều xem đủ mặt, mà khi ấy không ai nói rằng cò giả. Đến nay chuyện đã qua rồi, lại có người tâu cùng Bệ hạ mà nói cò ấy là cò giả, xin Bệ hạ xét lại thử coi, có phải người tâu cùng Bệ hạ đó thiệt là người tư thông ngoại quốc chăng ? » Thiên tử nghe nói thì cười rằng : « Chuyện rõ là cò giả đây thì tại ý trăm mà thôi, chẳng phải quần thần tâu vô tâu ra đều chi mà Bao khanh phòng nghĩ nan như vậy. » Bao Công tâu : « Nếu vậy thì Bệ hạ đã bị tội tư thông ngoại quốc rồi. » Thiên tử nói : « Bao khanh đừng có nói như vậy, để trăm nói lại cho Bao khanh nghe. Nguyên hồi hôm đây Quý phi muốn xem cò ấy, trăm khiến Thái giám lấy ra cho Quý phi xem. Quý phi thấy cò ấy còn mới thì biết là cò giả, bèn đưa lại cho trăm xem thì trăm mới rõ dặt. » Bao Công nói : « Nếu vậy thì Bàng nương nương có tư thông ngoại quốc, vậy xin Bệ hạ lấy luật mà đoán ngay. » Thiên tử nghe nói thì giận lắm, song cũng dần lòng gượng gượng mà cười rằng : « Bao khanh, lẽ nào Quý phi lại tư thông với ngoại quốc, Bao khanh đừng nói chơi như vậy mà sanh chuyện méch lòng. » Bao Công nói : « Vả Trần châu kỳ là một vật rất quý bên Tây Liêu, ít người thấy dặt, sao Bàng nương nương biết rằng cò giả mà lâu với Bệ hạ ? Ấy không phải là Nương nương có tư thông với

ngoại quốc hay sao ? » Thiên tử nói : « Trong cung là chỗ cấm, lẽ nào người ngoại quốc vào đặng ? Bao khanh đừng nói như vậy, mà oan ức cho Quý phi. » Lúc ấy văn võ bá quan đều làm thinh. Còn Bàng Nương thì mặt có sắc sợ. Bao Công thấy vậy thì lán rằng : « Trước khi Bàng nương nương xem Trần châu kỳ là tại ý Bệ hạ muốn cho Nương nương xem, hay là tại ý Nương nương muốn xin Bệ hạ cho xem ? » Thiên tử nghe Bao Công hỏi như vậy, thì nghĩ thầm rằng : « Nếu Trẫm nói thiệt ra thì chắc là Quý phi có tội » từ thông ngoại quốc chớ chẳng không. » Nghĩ như vậy bèn nói dối rằng : « Ấy là tại Trẫm muốn lấy ra mà khoe với Quý phi, chớ không phải là tại Quý phi xin xem cờ ấy. » Bao Công nói : « Tuy Bệ hạ nói như vậy, chớ tội chắc là Bàng nương nương xin xem cờ ấy, đặng có phân biện giả chơn mà làm hại cho Bình tây vương đây. » Thiên tử nghe nói thì nổi giận mà rằng : « Bao khanh là người vô can, sao dám gánh vác mà nhiều lời lảm vạy ? » Bèn kêu Dịch Thanh mà nói rằng : « Có sao khanh dám khi quân đem Trần châu kỳ giả về dâng cho Trẫm ? » Lúc ấy Dịch Thanh thấy Thiên tử tranh luận với Bao Công thì đã có lòng giận lắm, song Thiên tử chưa hỏi đến mình và đương cãi lầy với Bao Công cho nên cũng dần lòng mà chờ cho Bao Công tâu rồi thì sẽ ra mà tranh luận việc ấy. Đến chừng nghe Thiên tử hỏi lời ấy thì tâu rằng : « Nếu Bệ hạ nghe lời Bàng nương nương, thì đem tôi ra mà chém phứt đi cho rồi. » Thiên tử nói : « Vả Trần châu kỳ là của người đem về, bây giờ chơn giả thế nào, Trẫm hỏi người thì người phải nói, sao người dám buông lời lờ mắng, mà gọi Trẫm nghe lời Quý phi ? » Dịch Thanh nói : « Khi tôi mới đem Trần châu kỳ về thì Bệ hạ và bá quan đều có xem mà không thấy ai phân biện giả chơn chi hết. Đến nay Bàng nương nương lại giở chuyện ấy ra mà gọi rằng cờ giả. Ấy có phải là Bàng nương nương muốn hại tôi chẳng ? Vả Bệ hạ là thiên hạ chi chúa, vạn thặng chi tôn, lẽ thì chẳng thèm nghe đồn bà mới phải. Nay Bệ hạ lại nghe lời Quý phi như vậy, thì ắt là giang san tàn bại, cơ nghiệp

đòi đòi chớ chẳng không. » Thiên tử nghe Địch Thanh buông lời xúc phạm thì nổi giận mà mắng rằng : « Loài súc sanh, sao dám buông lời phạm thượng nói liếng vô quân ! Làm tôi như vậy còn đề mà làm chi nữa. » Nói rồi bèn truyền chỉ cho Trì điện tướng quân trối Địch Thanh lại, và đem ra pháp trượng mà xử trảm.

Lúc ấy Bàng Hồng mừng rỡ vô cùng, còn các quan đều kêu nài hết sức mà Thiên tử cũng không nghe. Lại khiến Bàng Hồng làm Giám sát mà dẫn Địch Thanh ra pháp trường.

Khi Bàng Hồng dẫn Địch Thanh đi chưa tới pháp trường thì gặp Tiêu đình Quý cản trở lại mà hỏi Địch Thanh rằng : « Vậy chớ có sự làm sao, mà Đại vương đến nỗi như vậy ? » Địch Thanh nạt rằng : « Ai bảo người dón hỏi làm chi. Nay Thiên tử muốn giết thì ta chịu thác, can chi đến người mà người dám nhiều lời. » Tiêu đình Quý thấy Địch Thanh không chịu nói, thì điểm mặt Bàng Hồng mà rằng : « Người muốn sống thì phải để mà chờ ta, nếu người làm ngang chém gập Bình tây vương, thì ắt là tánh mạng người không còn. Ta nói thiệt, nếu Bình tây vương thác thì ta cũng không sống làm chi, mà trước khi ta liệu mình, ta cũng giết cho dặng người mà trừ một mối đại hại trong nước. » Nói rồi liền giục ngựa thẳng tới Nam thanh cung mà kêu lớn rằng : « Loạn rồi ! loạn rồi ! »

(Xem tiếp tập 17)

*In, xuất bản và phát hành tại
tại nhà in*

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27 đường Tạ-thu-Thâu — Saigon

Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Lúc ấy Lộ huê vương chưa về, Thái giám vào báo cho Địch thái hậu hay. Địch thái hậu cho đòi Tiêu đình Quý vào mà hỏi, Tiêu đình Quý nói : « Việc chi không biết mà Bàng Hồng dẫn Bình tây vương ra pháp tràng. Nếu Nương nương không tính cho kịp, ắt là Bình tây vương lâm qui không đầu. » Địch thái hậu cả kinh, lật đặt làm một đạo ý chỉ rằng : Đao hạ lưu nhưn. Rồi trao cho Tiêu đình Quý, Tiêu đình Quý lãnh chỉ lên ngựa tuốt ra pháp tràng mà kêu lớn rằng : « Bớ Bàng Hồng, nay có ý chỉ của Địch nương nương đây, nếu ngươi không vâng lời mà chém Bình tây vương, thì ta phải chém ngươi trước. » Nói rồi liền cầm tờ ý chỉ mà giơ ra nơi trước mặt Bàng Hồng. Bàng Hồng thấy lời ý chỉ ấy thì một là sợ lệnh Địch nương nương ; hai là kiên oai Tiêu đình Quý, cho nên phải đành lại mà chờ.

Lúc ấy Thiên tử đương bàn luận về việc Trần châu kỳ với quần thần, xảy có Huýnh môn quan lâu rằng : « Nam thanh cung Thái hậu sai người khiêng Long đình của Thái tổ đến trước Ngọ môn. » Văn võ bá quan nghe Huýnh môn quan tâu cùng Thiên tử như vậy thì ai nấy cũng đều mừng thầm. Còn Thiên tử nghe tâu thì lật đặt bước xuống Kim giai, đi với văn võ bá quan thẳng ra Ngọ môn, mà nghênh tiếp Long đình và Địch thái hậu.

Khi Thái hậu vào đến Kim giai thì mặt buồn dàu dàu, không nói chi hết. Thiên tử thấy vậy liền hỏi rằng : « Chẳng hay mả hậu đến đây có việc chi ? » Địch thái hậu rơi lụy mà rằng : « Vả thân ta không còn cha mẹ anh em chi hết.

Duy có một chút là Địch Thanh, để mà nổi dòng họ Địch. Dầu nó có phạm luật triều đình chi nữa thì Hoàng nhi cũng rộng lòng dung thứ mới phải cho, có dầu Hoàng nhi lại không kể công cang của nó, chẳng đoái tình diện của ta, muốn chém thì chém, muốn giết thì giết. Còn văn võ bá quan cũng diêm nhiên tọa thị, không biết can gián chút nào, hay là bá quan cũng đồng lòng với gian thần mà hãm hại trung lương chẳng? Vậy chớ sự tích làm sao xin Hoàng nhi nói thiệt cho ta nghe thử. » Thiên tử thuật hết các việc cho Thái hậu nghe. Thái hậu nói : « Luận theo quốc pháp, thì tội Địch Thanh cũng không đến nỗi chết, sao Hoàng nhi lại không kể hạng mà công lao, đánh lòng làm cho tuyết dòng họ Địch như vậy ? Té ra Hoàng nhi tưởng con Bằng quý phi hơn ta rồi. Nếu khi trước ta biết nông nổi như vậy, thì ta cũng không cho Địch Thanh ra giúp nước làm chi, mà phải chịu cực chịu khổ, đánh Nam dẹp Bắc, gối vác năm sương, xông tên đạn pháo, lập nên công cang với triều đình như vậy. Bây giờ công ấy đã trôi theo dòng nước, mà lại làm quĩ không dầu nữa. Ấy có phải là không bằng một đừa nông phu, sớm cấy tối cuốc, an hưởng thái bình chẳng ? » Nói rồi thì khóc òa (Nguyên lúc ấy Thiên tử đã sai Lý Nghĩa và Lưu Khánh qua Thộn thộn quốc mà triệu Thại Ba, song còn chưa về).

Ấy là

*Gian tặc lúc này lòng hỗn hởi,
Trung thần cơn ấy dạ buồn rầu.*

Hồi thứ năm mươi sáu

Bình-lâm-vương dựng lời xá chi,

Tống-thiên tử phát phối công thần

Khi Thiên tử thấy Thái hậu khóc mà nói mấy lời ấy thì mặt có sắc thẹn, bèn thưa với Địch thái hậu rằng : « Xin Mẫu hậu chớ phiền, để con giảng chi mà tha tội, Địch Thanh

cho. » Thái hậu khóc rằng : « Trời đất ôi, bây giờ e khi Bàng Hồng nó đã chém rồi, còn gì đầu mà tha ! » Thiên tử nói : « Bây giờ chưa đúng giờ đầu, mà Mẫu hậu phòng sợ. » Nói rồi bèn hối nội thị đem xá chỉ ra pháp trường mà tha tội cho Địch Thanh.

Lúc ấy Bàng Hồng mặt buồn dần dần, còn Tiêu đình Quý thì vui cười hơn hở, mắng nhứt Bàng Hồng một hồi rồi giục ngựa thẳng về Vương phủ mà báo cho Địch thái quân hay. Địch thái quân hay dạng chuyện ấy thì rơi lụy mà than rằng : « Con ôi ! Con đã ghe phen lao khổ, mới đẹp dạng Tây liên, thì mẹ cũng ngờ là dạng thái bình vô sự rồi, hay đầu bình địa phong ba, đại nạn lại đến cho con nữa, may mà gặp lúc Tiêu đình Quý đi chơi đến đó, mới hay dạng chuyện ấy thông báo với Cô nương. Cô nương lại hết lòng cứu tử, nếu không thì con đã làm quỷ không đầu rồi ! Có phải là công cang bao nhiêu đều trôi theo dòng nước. » Từ ấy Địch thái quân đem lòng phiền não hoài.

Còn Địch Thanh dạng xá chỉ rồi thì trở lại Đơn trì, triều bái tung hô mà tạ ơn Thiên tử. Rồi lại qui lạy mà tạ ơn Địch nương nương nữa.

Lúc ấy Bàng Hồng cũng ra mắt Thái hậu. Thái hậu thấy Bàng Hồng thì hỏi rằng : « Phải người là Bàng quốc trượng chăng ? » Bàng Hồng tâu rằng : « Tôi là Bàng Hồng đây. » Thái hậu nói : « Vả người làm đến bậc Thừa tướng thì cũng đã cực phẩm trào đình rồi. Sao người còn đem lòng gian ác, ghét ngỗ ghen hiềm, cứ mong lòng hãm hại cháu ta hoài. Người thiệt là nhờn diện thú tâm, hưởng lộc triều đình rất uổng. » Bàng Hồng tâu rằng : « Việc này không phải tại tôi, xin Nương nương đừng nghi nan như vậy mà oan ức tôi lắm. » Địch thái hậu nói : « Thiệt bấy lâu mi không có mong lòng hãm hại cháu ta sao ? » Bàng Hồng nói : « Thiệt không. » Thái hậu nói : « Mi đừng có giả hàm. Vậy chớ khi cháu ta đương trấn thủ Tam quan, mi lại bảo tấu cho nó qua đẹp Tây liên, ấy không phải là mi muốn « tá tha nhưn chỉ

thủ » mà hãm hại cháu ta sao ? Rõ ràng như vậy mà mi hãy còn cường biện, thiệt mi là đứa gian hùng đáng gớm. » Bàng Hồng nói : « Xin nương nương xét lại, khi tôi bảo tấu Bình tây vương qua dẹp Tây lieu là tôi có lòng ưu quân vị quốc, vì e Tây lieu dấy động can qua một lần nữa, thì sanh rối cho Triều đình cho nên phải tiến cử Bình tây vương qua đánh, đừng mà làm cho Liêu chúa phải dăng biều mà khất hàng. Ấy thiệt lòng tôi một là muốn cho trong nước thái bình ; hai là muốn cho Bình tây vương kiến công lập nghiệp. Nếu không có lời tôi tiến cử đó, thì Bình tây vương có dặng quờn cao tước trọng như vậy đâu. » Thái hậu nói : « Khi cháu ta dặng phong vương tước thì lòng mi giận đã tràn hông, cho nên mi mới đồng mưu với Dương Thao, đem Phi Long công chúa, mạo tên Phụng Giao mà làm thích khách, may mà Hoàng thiên hữu nhãn, ám trợ anh hùng. Nếu không thì cháu ta đã bị thác nơi tay con phiến cái ấy rồi. Khi cháu ta bị giết thì mi lại đồ mưu định kế mà vu oan giá họa cho cháu ta. Nếu không có Bao Công thì cháu ta bị án sát nhưn rồi. Còn ngày nay nữa, nếu ta không hay sớm thì cháu ta đã rụng đầu rồi. Ta hỏi mi : Vậy chớ mi có cừ thù chi với Địch Thanh hay sao, mà mi oán hận nó lắm vậy ? » Bàng Hồng nghe rồi thì quì lạy mà rằng : « Vãn tôi không có lòng ấy, xin Nương nương chớ nói như vậy mà oan ức tôi lắm. » Địch thái hậu nói : « Thôi, từ này về sau đừng có đem lòng gian ác như vậy nữa, mà để xấu đến muôn đời. » Bàng Hồng không dám nói chi, cứ dạ dạ hoai mà thôi. Địch thái hậu lại hỏi Thiên tử rằng : « Hoàng nhi nói cớ ấy là giả, sao không sai Bàng Hồng qua lấy cớ thiệt về đây. Nếu Bàng Hồng lấy dặng cớ thiệt, thì cớ ấy mới quả là giả cho, chừng ấy sẽ trị tội Địch Thanh cũng chẳng muộn mà ! » Thiên tử nghe Thái hậu nói vậy thì thưa rằng : « Cớ ấy thiệt giả cũng chưa phân biện dặng. Còn Địch Thanh buông lời phạm thượng tại giữa triều đình thì đã có tội lớn lắm. Nếu tôi trị chi bất vắn, lại e quần thần dị nghị chẳng. Xin Mẫu hậu xử đoán tội ấy mà răn kẻ ngày sau. »

Địch thái hậu thấy Thiên tử nói như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Địch Thanh phạm phép như vậy thì cũng không đến nỗi xử tử. Nếu bây giờ không nói đến tội ấy thì e quân thần dị nghị. » Nghĩ như vậy bèn kêu Bao Công mà rằng : « Bao khanh là người công bình chánh trực, như Địch Thanh có lỗi ấy thì khanh định tội chi ? » Bao Công tâu rằng : « Như luận tội phạm thượng ấy thiệt là trái lẽ quân thần, lẽ thì phải xử trảm lập tức, song xét vì Bình tây vương công cán rất dày, thì cũng nên giảm đáng mà làm tội phát phối ba năm. » Thái hậu nói : « Phán đoán như vậy thì cũng là chánh trực vô tư lắm. » Nói rồi liền khiến Nội giám khiêng Long đình về Thái miếu. Thiên tử và bá quan đều đưa ra khỏi triều môn rồi mới trở lại.

Khi Thái hậu về rồi, thì Thiên tử hỏi Bao Công rằng : « Bao khanh đã định tội cho Địch Thanh rồi, vậy mà Bao khanh tình đây nó đi đâu ? » Bao Công tâu rằng : « Cách Biện kinh đây một trăm dặm, có một chỗ kêu là Du long nhứt, nếu Bệ hạ đây Địch vương đến đó cũng dừng. » Thiên tử nói : « Ý theo lời khanh, song phải sai một vị quan viên giải Địch Thanh đến đó mới dừng. » Bao Công nói : « Để tôi tính cho. » Thiên tử nhận lời. Bao Công lại tâu rằng : « Còn Trần châu kỳ ấy thì Bệ hạ định liệu thế nào ? » Thiên tử nói : « Cờ ấy hãy thâu trữ vào kho đã, rồi ngày sau sẽ hay. » Nói rồi truyền bãi châu, các quan đều về dinh.

Khi các quan ra khỏi Triều môn rồi rồi, thì Địch Thanh nói với Bao Công rằng : « Xin đại nhơn đề cho tôi về từ giã mẹ tôi đã, rồi sẽ sắm sanh nang thất mã qua Du long nhứt. » Bao Công nói : « Mặc ý đại nhơn chừng nào đi cũng được, tôi không thời thúc chỉ đâu. » Địch Thanh nghe Bao Công nói như vậy thì từ giã mà trở về Vương phủ.

Đến nơi, vào ra mắt Địch thái quân mà thuật hết về sự mình bị tội phạm thượng cho Thái quân nghe. Thái quân nghe rồi thì nổi giận mà mắng Bàng Hồng rằng : « Việc này chắc là mưu kế của Bàng Hồng, toa rập với Bàng quý phi,

đặng ma hại con đây, may nhờ có Tiêu đình Quý chạy đến Nam thanh cung mà thông tin cho cô nương nên con mới khỏi thác, nếu không có Tiêu đình Quý thì con đã làm quỷ không đầu rồi. Ấy cũng là ơn đức của cô nương và công lao của Tiêu đình Quý đó. » Địch Thanh nói : « Lời mẹ nói rất phải, bây giờ đây tuy con khỏi thác, song cũng bị đày, vì Thiên tử đã hạ chỉ mà đày con ra Du long nhứt cho nên con về thưa lại mẹ hay, đặng có sắm sửa mà lên đường. » Địch thái quân nghe nói thì rơi lụy mà rằng : « Con ôi, nếu vậy mẹ con ta phải chia ly một lần nữa rồi. » Địch Thanh nói : « Xin mẹ chớ đem lòng sầu não, mà hao tổn tinh thần. Vả chăng Du long nhứt cách đây không bao xa. Tuy con bị đày ra đó mặc dầu, song cũng thường thường trở về mà thăm viếng không phải là ở luôn chốn ấy đâu. » Nói rồi bèn khiến gia đình, sắm sửa thất nang đặng có qua Du long nhứt.

Trương Trung, Thạch Ngọc và Tiêu đình Quý hay đặng chuyện ấy thì thưa với Địch Thanh rằng : « Đại vương đừng qua Du long nhứt làm chi, hãy ở đây cho sum hiệp một nhà thì hay hơn. Nếu có ai đến đây thôi thúc thì chúng ta cự lại, coi thử Thiên tử liệu định thế nào. » Địch vương nghe nói thì nạt rằng : « Đừng có nó bậy, lời xưa có nói rằng : Quân sử thân tử, thân bất tử bất trung, phụ sử tử vong, tử bất vong bất hiếu. Vả việc này Thiên tử đã truyền ra, phải sao thì chịu vậy, nếu ta cãi lệnh thì mang tiếng nghịch thần. » Tiêu đình Quý nói : « Nếu đại vương không chịu nghịch chỉ, thì tâu cùng Thiên tử mà xin đổi tên Vương phủ làm Du long nhứt, đặng đại vương ở đây sum vầy một cửa thì hay hơn. » Địch Thanh nạt rằng : « Đừng có nói bá láp, chớ chi đặng như vậy thì ta đã khỏi bị đày rồi, nếu ta không đi đây ắt là mang tội khi quân nữa. Vả ta là đứng làm trai, khi ở nhà thì phải giữ chữ hiếu, ra giúp nước thì phải giữ chữ trung, dầu có bề nào đi nữa cũng tùy ngộ nhi an mà thôi. » Khi đương đàm luận cùng nhau, xảy thấy có Thái giám bên Nam thanh cung đem ý chỉ Địch thái hậu qua với Địch Thanh đến

dặng mà hỏi thăm chuyện ấy. Địch Thanh vâng chỉ, theo Thái giám đi thẳng qua Nam thanh cung.

Lúc ấy các vị anh hùng bàn luận cùng nhau rằng: « Nay đại vương bị vây qua Du long nhứt, anh em ta ở đây thì không an lòng dặng. Vả chúng ta với đại vương là: tình đồng cốt nhục, sanh tử bất ly. Vậy xin đại vương đi thì chúng ta cũng phải theo mà phò tá người mới dặng ». Khi mấy anh em bàn luận với nhau rồi thì sấm sưa nang thác dặng có theo Địch Thanh mà qua Du long nhứt.

Còn Địch Thanh đi đến Nam thanh cung thì Địch thái hậu than rằng: « Châu ôi! Việc này cũng tại châu mà ra. Vả phép tráo đình thuở nay, hễ vua thì theo bực vua, hễ tôi thì theo bực tôi mới dặng, có đâu châu lại đứng giữa Kim giai mà buong lờ phạm thượng như vậy, thì cô biết làm sao cho châu khỏi tội khi quân dặng? Nay Thiên tử định tội phạt phối cho châu đó, thì cũng là nhẹ lắm. Vậy khi châu ra đến nơi thì việc gì cũng phải cẩn thận giữ gìn cho lắm kẻo Bàng Hồng toan mưu ám hại. Lại cũng phải trở về cho thường mà thăm viếng mẹ châu nữa. Tuy Thiên tử định tội ba năm mặc dầu, song chừng nửa năm cô cũng năn nỉ mà xin cho châu về ». Địch Thanh thưa rằng: « Lời cô đã dạy, châu phải ghi lòng ». Lộ huệ vương nói với Địch Thanh rằng: « Biểu huynh ra ở chốn ấy, thì phải gửi thư từ về cho thường, dặng mẹ con tôi khỏi điều lo sợ ». Địch Thanh nói: « Đó là việc bổn phận của tôi phải làm, xin Điện hạ chớ lo điều ấy ». Bèn từ giả Địch nương nương và Lộ huệ vương mà trở về vương phủ.

Ấy là :

*Vì lời gian thần bày xảo kế,
Khiến nên mẫu tử phải phân ly.*

Hồi thứ năm mươi bảy

*Bàng quốc-trượng toan mưu ám hại,
Binh-lập vương vâng chỉ chịu dầy.*

Khi Bàng Hồng về đến trung đường, thì mặt buồn dàu dàu mà than rằng: « Không mấy thuở mới gặp dặng cơ

hội này thì cũng ngỡ là hại nời Địch Thanh rồi. Té ra bị thằng Ôn thiên sát là Tiêu đình Quý ngăn trở lại mà thông tin với Địch thái hậu. Làm cho Địch Thanh đã khỏi thác mà lại bị mắng nhiếc đến đều. Nực cười cho Thánh thượng khi ban đầu thì coi bộ sẵn sàng lắm, đến chừng thấy Địch thái hậu thì có ý muốn thụt lùi, thế khi người tính bỏ qua chuyện Trần châu kỳ giả chớ chẳng không. Nay đã định tội phát phối nó ra Du long nhựt thì cũng không hại gì cho nó. Té ra cơ hội này và mưu kế của ta thì đã trôi theo giòng nước rồi. Khó dữ a ! Nếu ngày nay ta hại nó không được thì e ngày sau nó lại trả thù mà hại ta. Vả lại Thốc lang Nha mỗi ngày thôi thúc mà khiến ta mưu hại choặng Địch Thanh. Khó dữ a ! Lễ vật châu báu ấy ta đã lãnh rồi, nếu trả lại thì cũng uổng lắm, còn lấy luôn thì đi thì cũng ngại. Vả lại ta tính không xong đây thì lại bị Phiên quan nó chê cười ta nữa. Vậy ta phải lo mưu kế chi mà hại nó choặng, thì ta nằm mới an giấc cho. Còn bây giờ nếu để Thốc lang Nha ở đây lâu ngày thì e tiết lậu cơ mưu ra mà mang hại. Nếu muốn cho va về thì mở miệng ra cũng là ngỡ ngàng lắm. » Suy nghĩ một hồi rồi tính ra được một kế thì mừng lắm mà nói rằng : « Xong rồi, xong rồi, tên Nhựt thừa nơi Du long nhựt vẫn là gia nhơn của ta, vì nó siêng năng, cho nên ta thương mà cho nó làm chức ấy. Từ ấy đến nay tính đã sáu năm rồi. Bây giờ đây ta phải làm một phong thư, sai người đem đến đó mà khiến nó ám hại Địch Thanh choặng thì ta sẽ cho nó lên bậc Thất phẩm. Bờ Địch Thanh, mưu này hại mi không được, thì ta tính thế khác, đổ mi làm sao cho thoát khỏi tay ta. » Nghĩ như vậy, bèn vào thư phòng mà thuật hết các việc cho Thốc lang Nha nghe và khiến Thốc lang Nha ở nán lại mà chờ ít ngày. Thốc lang Nha cũng an lòng ở lại.

Ngày thứ Bàng Hồng sai người tâm phúc đến thăm coi Địch Thanh đi rồi hay chưa, đang có làm thư mà khiến qua Du long nhựt.

Còn Địch Thanh chờ luôn ba ngày mà không thấy Giải quan đến thì nóng nảy sai người đến mà thôi thúc Giải quan.

Giải quan lật đặt đến thừa với Bao Công, lãnh tờ công văn rồi thẳng đến Vương phủ mà ra mắt Địch Thanh. Địch Thanh nói với Giải quan rằng : « Quốc pháp vô thân, vậy người hãy mang xiềng cho ta, rồi sẽ giải đi. » Giải quan nói : « Điều ấy thiệt tôi không dám. » Địch Thanh nói : « Ấy là luật pháp của triều đình, thì người cứ theo mà làm, ta không chấp nhứt chi đâu. » Giải quan thấy Địch Thanh nói lắm, thì quí lạy mà kiêu lồi, rồi mới mang xiềng vào cho Địch Thanh.

Khi Địch Thanh mang xiềng vô mình rồi thì trở vào hậu đường mà bái biệt Mẫu thân. Địch thái quân thấy vậy thì đau lòng xót dạ mà khóc rằng : « Con ôi ! Vả con làm đến bậc Vương hầu, lễ thì đã hưởng phước thanh nhàn rồi, té ra lại còn bị mang xiềng như vậy, thì lấy làm thâm thiết cho con lắm. Ấy cũng là tại nơi cha con thẳng Bàng Hồng thông mưu với nhau mà hãm hại trung lương cho nên mẹ con ta phải chi ly như vậy, thiệt là đau lòng xót dạ là dường nào ! » Địch Thanh thưa rằng : « Xin mẹ đừng có than khóc lắm mà hao tổn tinh thần, tuy con bị tội như vậy, nhưng mà kiết nhưn thiện tướng, không lẽ mà trời đánh đẽ cho gian tặc nó làm hại con đâu. Vả từ đây đến Du long nhứt cách có một trăm dặm mà thôi, thì con cũng năng trở về mà thăm viếng mẹ, xin mẹ chớ lo. Còn như việc hôm sớm với mẹ đây, thì sẽ có Công chúa thay mặt cho con cũngặng. Bây giờ Thánh chỉ đã dạy như vậy con phải ra đi, xin mẹ đừng lòng mà để cho con dơ gót, đừng có sầu não làm chi mà hao mòn vóc ngọc. » Nói vừa dứt lời thì có mấy vị anh hùng thẳng vào hậu đường mà xin đi theo với Địch Thanh. Địch Thanh nói : « Vả các người là người hưởng lộc Triều đình, thì phải ở đây đặng có giúp lo việc nước, chẳng nên bỏ chức mà theo ta. » Mấy vị anh hùng đều nói : « Từ rầy về sau chúng tôi không làm quan nữa, muốn theo Đại vương mà thôi. » Địch Thanh nói : « Tuy là bị dây mặc dầu, song cũng vô câu vô thúc ; trong năm mươi bữa thì ta cũng trở về thăm viếng Mẫu thân một lần. Vậy các người đừng có dơ theo làm chi. Nếu các người không nghe lời ta thì ta liệu mình tự vận

mà thác phứt đi cho rồi. » Địch thái quân thấy Địch Thanh nói như vậy thì nói với mấy vị anh hùng rằng : « Lời ấy cũng phải, vậy các người phải nghe theo, ở đây hôm sớm với ta, đừng phòng khi truyền thông tin tức cũng tiện. » Mấy vị anh hùng đều nói : « Nếu Đại vương không cho chúng tôi theo, xin để chúng tôi đưa Đại vương đến đó, thì mới an lòng cho. » Địch Thanh nói : « Nếu các em có lòng như vậy, thì cũng tốt lắm. » Nói rồi thì nói với Giải quan rằng : « Chúng ta đi đây thì đi bộ mới phải. » Giải quan thưa rằng : « Như Đại vương đi, xin hãy lên kiệu mà đi mới đáng. » Địch Thanh nói : « Vả ta là người có tội, lẽ nào lại dám đi kiệu hay sao ? » Giải quan nói : « Đại vương đã mang xiềng vào mình, nếu không kiệu ắt là đi không nổi. » Địch Thanh nghĩ rằng : « Lời ấy cũng phải, có mang xiềng vào mình nếu đi bộ thì cũng là bất tiện lắm, vậy ta phải dùng kiệu nhỏ nhỏ đáng đi đỡ chơn mà thôi. » Nghĩ như vậy, bèn khiến gia đình chọn một kiệu nhỏ, rồi lấy tạ mẫu thân mà lên kiệu.

Lúc ấy văn võ bá quan đều đến đó mà đưa Địch Thanh lên đường. Còn Địch Thái quân thấy con ra đi, thì trong lòng thăm thiết rơi lụy đầm đề.

Khi Địch Thanh đi rồi thì bá quan đều trở về dinh.

Đi đến Du long nhứt thì trời đã chiều rồi, Giải quan đi trước đăm tờ công văn của Bao Công mà giao cho Nhựt thừa xem. Nhựt thừa xem rồi lật đặt ra quì trước cửa, liếp rước Địch Thanh mà rằng : « Tôi là Vương Chánh làm Nhựt thừa tại nơi trạm này, vì chẳng hay Đại vương đến, cho nên tiếp rước có trễ, xin Đại vương miễn chấp. » Địch vương nói : « Ta không chấp nhứt chi đâu. » Nói rồi bèn đi với Vương Chánh thẳng vào nhà trạm ấy, rồi lại nói với Vương Chánh rằng : « Vả ta là người phạm tội, cho nên mới bị đây ra đây, vậy người giữ theo lẽ thường đừng có phân thượng hạ tôn ti chi hết. » Vương Chánh dạ dạ, vừa muốn lui ra. Trương Trung nói nhỏ với Vương Chánh rằng : « Vả Đại vương đây là người kim chi ngọc điệp, nay tuy Thiên tử định án phạt

phối ba năm mặc dầu, song chừng năm bảy tháng đây, thì Đại vương cũng về trào dâng. Người không nên thấy Đại vương nói như vậy mà đem lòng khi dễ ». Vương Chánh vâng lời mà lui ra.

Ấy là :

Anh hùng ngày ấy mang tù rạc,

Loài nịnh lúc này trở kẻ gian.

Hồi thứ năm mươi tám

Binh-Tây vương vâng theo vương-mạng,

Bàng Quốc-trượng toan hại trung-thần.

Khi ấy Vương Chánh lui ra, nấu trà mà dâng cho Địch Thanh, và các vị anh hùng uống. Triệu đình Quí quở rằng : « Vả Đại vương với mấy anh em đến đây thì cũng đã đói bụng, sao mi không lo dọn cơm, lại pha trà mà làm chi ? Hay là mi nói trà ấy cũng đỡ đói chăng ? » Vương Chánh thưa rằng : « Tôi đã biện dụng rồi, trong giây phút nữa sẽ có ». Địch Thanh nghe nói, thì lắc đầu mà nói rằng : « Nó là một viên quan nghèo, có chí mà biện dụng việc ấy nổi. Thôi, đừng nói nhiều lời, hãy về đi cho mau, kẻo mà Thái quân trông đợi. Nếu các người lâu ngày có nhớ ta thì cứ mỗi tháng đến đây hai lần mà thăm ta cũng được. Bảy giờ đây chẳng nên ở lâu làm chi, mà miệng thế gian dị nghị ». Mấy vị anh hùng đều nói : « Lời Đại vương rất phải. Thôi, chúng ta phải vâng lệnh mà trở về ». Địch Thanh lại dặn rằng : « Các người có về, thì phải rón mà nhắc nhở Mã phu, khiến nó phải săn sóc con Hiên Nguyệt long cu của ta cho lắm ». Mấy vị anh hùng đều nói : « Việc ấy Đại vương chớ lo, để mặc chúng tôi toan liệu ». Nói rồi bèn từ giả Địch Thanh mà lui gót.

Khi mấy vị anh hùng về rồi, thì Địch Thanh lấy bạc trao cho Vương Chánh mà khiến biện dụng bữa cơm. Vương

Chánh thấy bạc thì mừng rỡ lắm ; song còn già chước mà thừa rằng : « Nay Đại vương đến đây, việc cơm nước thì tôi phải toan liệu, lựa là Đại vương phải trao tiền bạc làm chi ». Địch Thanh nói : « Vả người nhà nghèo, chước nhỏ, bổng lộc không bao nhiêu, lấy chi mà cấp đường ta cho đủ. Thôi, ta đưa ra thì cứ việc lấy, miễn là người có công phục thị ta, thì cũng là ơn trọng đó ». Vương Chánh nói : « Đại vương thấy tôi nghèo mà thương tôi như vậy, thì cũng là ơn đức rất dày ». Bèn lấy bạc ấy mà biện dụng bữa cơm cho Địch Thanh dùng.

Khi Địch Thanh dùng cơm rồi, thì khiến Vương Chánh dọn dẹp một chỗ cho sạch sẽ dựng mà nghỉ ngơi.

Rạng ngày Vương Chánh pha trà cho Địch Thanh uống rồi, thì Địch Thanh hỏi Vương Chánh rằng : « Vậy chờ người giữ trạm này cai quản đặng mấy tên đồ phạm ? » Vương Chánh thừa rằng : « Hết thấy có mười sáu tên mà thôi ». Địch Thanh nói : « Vậy thì người hãy kêu chúng nó vào đây cho ta xem thử ». Vương Chánh vâng lời, ra kêu mấy tên đồ phạm mà dặn rằng : « Đại vương đây là người kim chi ngọc diệp, mà lại công cán cao dày. Nay người khiến ta đòi bày vào, chắc là người có ban tiền bạc chi chứ chẳng không. Vậy khi bày vào ra mắt người, thì phải hết lòng cung kính, họa may bày khá đặng ». Các đồ phạm vâng lời, theo Vương Chánh vào lạy Địch Thanh. Địch Thanh thấy mấy người ấy quần áo lang thang giống như ăn mày, bèn hỏi Vương Chánh rằng : « Vậy chờ chúng nó có phu đầu chăng ? » Trong ấy có một người bước ra thừa rằng : « Phu đầu là tôi đây ». Địch Thanh nói : « Người là phu đầu, bèn chỉ coi bộ người lành lẽ hơn chúng nó ». Người ấy nói : « Tôi cũng nghèo khó như vậy, có chi đâu mà lành lẽ ». Địch Thanh nói : « Vậy ta cho chúng bày, mỗi đứa năm lượng, đặng chúng bày sấm y phục mà ăn mặc ». Nói rồi bèn lấy bạc mà cho mấy người ấy ; mấy người ấy mừng rỡ vô cùng, lạy tạ mà lui ra.

Nói về Bàng Hồng khiến gia nhơn thám thính, biết Địch Thanh đã qua Du long nhứt rồi, thì lật đật làm một phong thơ, rồi kêu gia nhơn là Bàng Phước ra mà dặn rằng : « Mi phải đem phong thơ này đến Du long nhứt mà trao cho Vương Chánh xem. Hễ nó xem rồi thì mi phải lấy phong thơ lại mà đem thơ về cho ta, đừng để cho ai xem hết. » Bàng Phước lãnh mệnh thẳng đến Du long nhứt, lên mà trao kín cho Vương Chánh. Vương Chánh giở thơ ra mà xem, thì sững sốt mà nghĩ rằng : « Bàng thái sư ở sao mà bất nhơn lắm vậy, không biết thù oán chi với Bình tây vương, mà cứ mong lòng hãm hại người hoai, nay lại muốn đề chuyện bất nhơn cho ta như vậy, nếu ta không làm thì cũng ngặt, còn làm ra thì không nở. Thôi, ta cũng hẹn bưng đựng Bàng Phước về phứt đi cho rồi. » Nghĩ như vậy, bèn nói với Bàng Phước rằng : « Vậy Bàng huynh hãy về mà thưa lại với Thái sư rằng : « Việc ấy tôi đã biết rồi, song để chậm chậm đựng cho tôi tính, nếu tính vội thì e khi không xong đựng. » Bàng Phước nghe nói như vậy, thì lấy thơ lại rồi từ giả ra về.

Khi Bàng Phước về rồi, thì Vương Chánh ngồi khoan tay mà nghĩ rằng : « Việc này cũng khó lắm, vả Bình tây vương là người trượng tá trong nước, mà lại không thù oán chi với ta, nở nào ta lại đem dạ bất nhơn, mà hại người trung nghĩa đựng, ngặt vì ta cũng là người thủ hạ của Thái sư, bấy lâu nhờ ơn người rất nặng, nếu bây giờ ta cãi lời, ắt là tánh mạng ta không còn. Thôi để ta hẹn cầm chừng, đựng cho thiên diên ngày tháng ra, dầu người có hối thúc cho mấy ta cũng hẹn hoai mà thôi. » Từ ấy Vương Chánh cứ làm thính, không tính đến chuyện hại Địch Thanh chút nào.

Tháng ngày thắm thoát, đã dư nửa tháng rồi, mà trong nửa tháng ấy, thì Bàng Hồng sai người thôi thúc đã bảy phong thơ. Vương Chánh cũng cứ hẹn lần hoai.

Còn Bàng Hồng thì bị Thốc lang Nha thôi thúc chịu không nổi, túng thế nên phải nói nửa thiệt nửa dối với

Thốc lang Nha nói rằng : « Ngày trước Tam pháp ti tra xét án ấy, thì có Bao Công đốc thẩm ; cho nên tôi phát phối Địch Thanh ba năm, mà đầy qua Du long nhứt. » Thốc lang Nha nói : « Nếu định tội phát phối, thì Địch Thanh cũng không chết. » Bàng Hồng cười rằng : « Muốn cho nó chết, thì có khó gì đâu, để tôi làm một phong thư mà sai người đem ra cho Nhứt thừa nơi Du long nhứt, nội trong ba ngày, ắt là là tánh mạng nó không còn. » Thốc lang Nha nói : « Thiệt như vậy chăng ? » Bàng Hồng nói : « Sao lại không thiệt ? Tôi với Địch Thanh cừ thù nặng lắm, nếu không có tướng quân qua đây thì tôi cũng toan mưu mà hại nó, huống chi nay có tướng quân đến đây mà Liễu chúa lại có cho tôi mấy vật báu ấy, lẽ đâu tôi lại làm ngơ đặng sao ? » Thốc lang Nha nói : « Nếu vậy đề tôi chờ ít ngày coi thử việc ra thế nào, rồi tôi sẽ về. » Bàng Hồng liền viết thư sai Bàng Phước đến thôi thúc Vương Chánh.

Bàng Phước lãnh thư đến Du long nhứt mà trao thư cho Vương Chánh. Vương Chánh xem rồi thì nói với Bàng Phước rằng : « Trong hai ngày nữa thì tôi mới có thể tính việc ấy. » Bàng Phước lật đật trở về thưa lại cho Bàng Hồng hay. Bàng Hồng nghĩ rằng : « Vương Chánh thì không chịu tính gấp, Thốc lang Nha thì thôi thúc mỗi ngày. Nếu nó chờ lâu không đặng, e khi nó giận mà đòi những lễ vật ấy lại chờ chẳng không. Chi bằng ta nói dối với nó, đặng nó về Tây liền phút đi cho rồi. Còn việc hại Địch Thanh thì thủng thỉnh đây rồi ta sẽ tính. Nếu Vương Chánh không chịu hại Địch Thanh thì ta cũng hại Vương Chánh đi, mà thế người khác đến giữ trạm ấy. » Nghĩ như vậy bèn bước vào thư phòng giả dạng mừng rỡ mà nói với Thốc lang Nha rằng : « Thốc tướng quân, ôi, việc ấy đã xong rồi, Địch Thanh mới thác hồi hôm này. » Thốc lang Nha hỏi rằng : « Nó đã thác rồi hay sao ? Vậy chờ nó bị về nghiệp gì mà thác đó ? » Bàng Hồng nói : « Khi nó bị đầy ra Du long nhứt thì tôi viết thư khiến Nhứt thừa dùng thuốc độc mà hại nó cho nên nó đã hết đời rồi. Tuy nó đã thác rồi mặc dầu, song cũng

chẳng nên đi lậu việc ấy ra. » Thốc lang Nha nghe nói thì mừng lắm bèn sắm sửa đặng có trở về Tây Liêu. Bàng Hồng nói : « Khi trước tướng quân đến đây ban ngày, tôi cũng có lòng e sợ người ngoài xem thấy lắm. Nay may mà không ai biết thì tôi cũng có lòng mừng. Vậy xin tướng quân để tôi đã sê ra cửa thì tôi mới vững lòng cho. » Thốc lang Nha khen phải.

Đến tối Thốc lang Nha từ giã Bàng Hồng mà trở về.

Bàng Hồng nói : « Tôi viết thư không kịp, xin tướng quân về lâu cùng Lang chúa rằng : Tôi là Bàng Hồng, chúc cho người dựng quốc vận miên trường. » Thốc lang Nha nói : « Công cán của Thừa tướng như vậy, tôi về đến Tây Liêu đây thì tôi cũng tỏ thuật cùng Lang chúa mà xin người báo đáp ơn ấy cho Thừa tướng. » Nói rồi liền bái biệt ra đi.

Khi Thốc lang Nha đi rồi thì Bàng Hồng ngồi ngẫm nghĩ rằng : « Tuy Thốc lang Nha đã về rồi mặc dầu, song Địch Thanh còn sống đó, mà Vương Chánh là thằng chết bầm, không chịu xuống tay hại phứt nó cho rồi, cứ để hẹn nay hẹn mai hoài hoài. Nay ta phải làm một phong thư nữa mà nói cho nó biết. Nếu nó có tính thì tính cho gấp đi, bằng nó vong ân phụ nghĩa, theo phe đảng với Địch Thanh thì ắt là tánh mạng nó không còn. » Nghĩ như vậy bèn viết thư sai Bàng Phước đem đến Du long nhứt mà trao cho Vương Chánh xem. Vương Chánh xem rồi thì nói với Bàng Phước rằng : « Xin Bàng huynh về thưa lại cùng Thái sư rằng : « Nội trong hai ngày nữa thì sao sao tôi cũng hại tánh mạng Địch Thanh cho đặng. » Bàng Phước lấy thư lại mà trở về tướng phủ.

⑤ Khi Bàng Phước đi rồi thì Vương Chánh ngồi suy đi nghĩ lại không biết tính thế nào, cho nên buồn bực lắm, ngồi khoanh tay mà than rằng : « Vã Bình tây vương là người lương đồng chí thân của nhà Tống, đánh Nam dẹp Bắc, chống vững giang san, đỡ nung vạc cả. Thái sư ới,

vậy chớ Thái sư có thù hềm chi mà đem lòng độc ác, cứ mong lòng hãm hại trung lương hoài như vậy ? Từ ngày Bình tây vương tới trạm này cho đến nay, thì mới có một tháng mà đã gởi lại mười ba phong thơ, thúc hối cho tôi làm đều bất nghĩa, nếu tôi không vâng lời ấy, thì tánh mạng không còn ; còn như tôi vâng lời thì là bất nhơn lắm. Thiết tôi không nỡ nào mà hại một vị anh hùng như vậy đặng. Thôi, bây giờ tôi phải tỏ bày mọi việc cho Bình tây vương hay ; rồi tôi sẽ bỏ chức Nhứt thừa này đặng lên chốn lâm sơn mà mai danh ẩn tích thì hay hơn. »

Khi Vương Chánh suy nghĩ như vậy thì mặt buồn dàu dàu, mà đi dọn cơm cho Địch Thanh ăn. Địch Thanh thấy Vương Chánh có sắc buồn thì hỏi rằng : « Vì có chi hôm nay người lại sầu dung mǎng diện như vậy ? » Vương Chánh thưa rằng : « Nay tôi có một điều tâm sự rất lớn, dạ rối như tơ vò, cho nên tôi không vui đặng. » Địch Thanh nói : « Người có tâm sự chi thì nói cho ta nghe với. » Vương Chánh thưa rằng : « Nguyên khi trước tôi là gia nhơn của Bàng thái sư, vì thấy tôi hết lòng trung tín cần mẫn việc nhà nên đem lòng thương mà tiến dần cho tôi làm chức Nhứt thừa đây. Đến chừng Đại vương lâm nạn, đây tôi chốn này, mới có một tháng nay mà Bàng thái sư khiến người đem cho tôi đã mười ba phong thơ rồi, mà trong thư ấy thì cứ dạy tôi phải bỏ thuốc độc vào đồ ăn mà ám hại Đại vương cho đặng ; vì tôi có mang ơn của Bàng thái sư, cho nên tính tôi cũng khó, tính lui cũng khó, vì vậy cho nên tôi phải buồn. » Địch Thanh nói : « Nay Bàng Hồng khiến người như vậy, nếu người muốn hại ta theo cách ấy thì cũng dễ lắm, sao người lại buồn ? »

Ấy là :

Đưa ác độc hay bày kế độc,

Người hiền lành thường gặp đều lành.

(Xem tiếp tập 18)

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Hồi thứ năm mươi chín

*Vương-Chánh lòng ngay, bày thiệt sự
Địch-Thanh dạ rỗi, gập linh đơn.*

Vương-Chánh nói: « Đại vương ôi! Vả Đại vương là người lương đồng chí thân, chống vươg giang san của nhà Tống, nỡ nào tôi lại đem dạ bất nhơn, làm đều phi nghĩa? Song cái lệnh Thái sư, thời tánh mạng tôi không còn; cho nên tôi tình phải bỏ chức Nhứt thừa môn trồn đi, hễ tôi đi rồi, chắc là Bàng thái sư chọn người tâm phúc đến thế chức này mà ám hại Đại vương chớ chẳng không. Vì vậy tấn thối lưỡng nan, cho nên tôi phải tỏ thiệt cho Đại vương hay, chẳng phải tôi có lòng gian ác đua theo phe đảng thái sư đâu, mà Đại vương phòng nghi ngại. » Địch Thanh hỏi rằng: « Vậy chớ mười ba phong thơ ấy bây giờ ở đâu? » Vương-Chánh thưa rằng: « Mỗi khi Bàng Phước đem thơ đến cho tôi xem rồi thì lấy thơ ấy mà đem về cho thái sư, cho nên bây giờ không còn một chữ chi ở đây hết. » Địch Thanh cười rằng: « Bớ Bàng Hồng, mi đã hại ta mấy phen mà cũng không thành công dặng, sao mi chưa chịu thôi, cứ làm theo thói cũ hoải như vậy? Tiếc thay thơ ấy không còn, bây giờ biết lấy chi mà làm bằng? » Vương-Chánh nói: « Nay sự cơ như vậy tôi thơ rõ cho Đại vương hay dặng Đại vương tính thế nào thì tính, của phận tôi thì phải kiếm chốn mà lánh thân, vì lời xưa có nói rằng: « Tam thập lục kế dĩ đào vi thượng. » Địch

Thanh nói : « Vầy người chớ lo, cũng đừng trốn đi đâu làm chi, để ta tính cho. » Vương Chánh nói : « Việc tôi e khó tính lắm. » Địch Thanh nói : « Dầu cho tính không ra kể chi, thì ta cũng cam tâm mà chịu thác. » Vương Chánh nói : « Đại vương nói như vậy không đáng đâu. Vả Đại vương cũng như kinh thiên thạch trụ (1) của trảo Tống, nếu Đại vương có bề nào thì trong nước không an ; thà để cho tôi lên chốn Lâm tuyền mà mai danh ẩn tích thì tiện hơn. » Địch Thanh nói : « Nếu người trốn đi rồi thì Bàng Hồng cũng tiễn cử người khác đến, hay là lập mưu kế khác mà hại ta nữa chớ chẳng không. Vầy phải an lòng, để ta tính kế mà làm cho người khỏi thì thôi. » Bèn uống vài chén rượu rồi khiến Vương Chánh dọn dẹp mà đi nghỉ.

Khi Vương Chánh đi nghỉ rồi thì Địch Thanh ngồi một mình mà nghĩ thầm rằng : « Không biết ý gì Bàng Hồng cứ mong lòng hãm hại ta hoải. Nay ta tuy rõ dạng cơ mưu của nó, song không biết kể chi mà gỡ dạng chuyện ấy. Chờ chi Vương Chánh lấy dạng một phong thư thì ta trả thù cũng dễ lắm, ngặt vì thư ấy không có, chẳng biết lấy chi làm bằng, nếu việc này Vương Chánh không nỡ hại ta thì Vương Chánh cũng bị hại chớ chẳng không. » Nghĩ đi nghĩ lại một hồi cũng không ra kể chi hết. Bèn bước ra sân mà xem trăng, giầy lâu xây thấy một con chim nhạn bay ngang qua đó mà kêu tiếng rất thảm thiết. Địch Thanh thấy vậy lại càng buồn rầu mà than rằng : « Mấy ngày rày nếu Vương Chánh có dạ bất nhưn theo phe gian nịnh, thì ta đã xuống suối vàng mà chẳng được thấy mặt Thiên tử và Mẫu thân ; chừng ấy Mẫu thân ta rầu rĩ khóc lóc biết là đường nào ? » Nghĩ đến điều ấy thì không ngăn giọt lệ anh hùng, bèn ngồi khoanh tay mà than vắn thở dài một hồi.

Giầy lâu lại thấy có một lùm mây trên không xo xuống, có một vị tiên ông bước lại mà kêu rằng : « Bớ đồ đệ, có việc chi mà buồn rầu lắm vậy ? » Địch Thanh xem lại thì té

(1) Cột đá chống trời.

ra vị tiên ấy là Vương Thuyền lão tổ, bèn lật đặt quì lạy mà thưa rằng : « Sư phụ đến đây mà tôi không nghinh tiếp đặng, xin miễn chấp. » Vương Thuyền lão tổ nói : « Năm trước thầy sai con xuống Biện kinh mà giúp vận Tống trào, con đã dựng quờn cao lộc cũ, phú quý vinh hoa như vậy, thì là bực nhứt trong trào rồi. Nay con làm nạn ra đến chốn này, con thở than oán trách như vậy, làm cho cãm động lòng thầy, nên thầy phải đến đây mà liệu toan việc ấy. Vậy chớ từ khi con hạ san đến nay công việc con giúp nước ra thế nào, thì con hãy thuật hết cho thầy nghe thử. » Địch Thanh mới thuật hết đầu đuôi từ khi hạ san, xuống Biện lương gặp Địch thái hậu và bị Bàng Hồng hãm hại mấy phen cho đến hôm nay. Vương Thuyền lão tổ nghe rồi thì cười rằng : « Đồ đệ đừng có lo rầu làm chi, tuy cha con Bàng Hồng mong lòng hãm hại mặc dầu, song chúng nó cũng không làm chi con nổi đâu. Còn cha con nó thì khí số chưa mãn, dầu con có đem lòng oán trách cho lắm đi nữa, thì cũng không hại nó đặng. Vậy con hãy nghe lời thầy mà ăn tị ít ngày ; chẳng bao lâu đây Tây liên cũng dấy động can qua nữa ; chừng ấy con sẽ đem binh gia phạt mà lấy Trần châu kỳ thiết về. Từ đó tới sau con đừng an hưởng thái bình còn cha con Bàng Hồng quyền thế phải hết. » Địch Thanh nói : « Vậy chớ cơ ấy còn thứ thiết nữa sao ? » Vương Thuyền lão tổ nói : « Sao lại không có. » Địch Thanh lại hỏi rằng : « Có đến chi mà phân biệt già chơn chăng ? » Vương Thuyền lão tổ bèn kể hết các thứ Trần châu kỳ cho Địch Thanh nghe và dặn Địch Thanh phải nhớ mấy điều ấy, đặng ngày sau có thử Trần châu kỳ thiết.

Rồi đó, Vương Thuyền lão tổ lấy ra hai viên linh đơn mà nói với Địch Thanh rằng : « Nay thầy cho con hai viên thuốc này con phải làm như vậy . . . như vậy . . . đặng mà tạm ăn ít ngày, rồi đến khi Tây liên dấy động can qua thì con sẽ ra mà giúp nước, song việc này con nên cho Địch thái quân và bốn vị hổ tướng hay mà thôi, chớ nên cho ai hay mà tiết lộ cơ mưu ra. Nếu tiết lộ cơ mưu ra thì ắt là con mang hại, mà thầy cũng không phương giải cứu. »

Dặn rồi liền dang ván mà đi. Địch Thanh quì lạy đưa thầy rồi đứng dậy mà nghĩ rằng : « Nay thầy ta dạy ta giả thác : đừng mai danh ăn tích, vậy ta phải y theo kế ấy mà làm. » Bèn trở vào nhà trạm mà nghĩ an giấc điệp.

Rạng ngày Địch Thanh giả dạng đau nặng, Vương Chánh vào hỏi thăm thì Địch Thanh nói rằng : « Đêm nay ta chiêm bao thấy bảy tám viên Liêu tướng mà bị ta giết ngày trước đó, nó xốc vào kéo ta mà đòi mạng. Cho nên ta tâm thần hồn loạn bứt rứt chịu không nổi, chắc là ta không sống được, vì điềm ấy là điềm bất tường. » Vương Chánh nói : « Những điều mộng mị, xin Đại vương chớ tin, thế khi Đại vương cầm mạo phong hàn đây. » Địch Thanh nói : « Không phải đâu. » Vương Chánh nói : « Hay là Đại vương vì giận Bàng Hồng mà sanh bệnh chăng ? » Địch Thanh lắc đầu mà rằng : « Cũng không phải nữa, ta tưởng chắc là oan hồn Liêu tướng đến bắt ta mà báo thù. Nếu ta thác rồi thì đã vui lòng Bàng Hồng, mà người lại khỏi bị hại nữa. Vậy người phải mau mau sai người đến dinh ta mà thông tin cho mẹ ta hay. » Vương Chánh vâng lời, sai người đến Vương phủ đặng có thông tin cùng Địch thái quân.

Lúc ấy Địch Thanh vâng lời thầy, lấy ra một viên linh đơn mà uống. Uống rồi thì phát cuồng, mà kêu la om sòm. Vương Chánh ngỡ là đau thiệt, lật đặt rước thầy thuốc đến chẩn mạch. Chẩn mạch rồi thì thầy thuốc ấy nói với Vương Chánh rằng : « Mạch đi vô căn, nội trong ba ngày nữa, e khi phải thác. » Vương Chánh thấy thầy thuốc nói như vậy thì đem lòng buồn rầu mà thương xót Địch Thanh lắm. Bèn đưa thầy thuốc ra về, rồi ngồi khàn tay mà than thở mãi.

Ấy là :

*Vì bởi gian thần bày độc se,
Khuyến nèn hồ tướng uống linh đơn,*

Hồi thứ sáu mươi

Du-long-nhật, Địch-Thanh giả thác.

Địch-vương phủ, Đình-Quy báo tin

Nói về Trương Trọng, Mạnh định Quốc và Tiêu đình. Quý nghe người thông báo nói Địch Thanh đau nặng thì cả.

kính, lật đặt vào thừa cho Địch thái quân hay. Địch thái quân thất kinh mà nói rằng : « Vậy ba người phải mau mau đến đó mà rước thầy điều trị cho con ta. » Ba người ấy vâng lời liền lên ngựa tuốt ra Du long nhứt (Nguyên lúc ấy Lưu Khánh và Lý Nghĩa đã đi qua Thộn thộn quốc chưa về. Còn Thạch Ngọc thì ở khác đình cho nên không hay việc ấy).

Khi Trương Trung, Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý đi đến Du long Nhứt, thì bước vào bên giường kêu Địch Thanh mà nói rằng : « Đại vương ời, vậy chớ căn bệnh của Đại vương nặng nhẹ thế nào ? » Địch Thanh nghe kêu mở mắt ra xem, thấy có Tiêu đình Quý thì không dám tỏ thiệt ý mình, bèn nói dối rằng : « Vậy chớ các em mới đến đây hay sao ? Hồi hôm này đương lúc canh ba, ta nằm chiêm bao thấy mấy viên Liễu tướng bị ta giết ngày trước, áp đến kéo ta mà đòi mạng. Khi ấy ta giật mình thức dậy thì hạng xuất triêm thân ; cho nên mới phải bệnh như vậy. » Nói rồi thì giả bộ kính hãi mà la lớn rằng : « Đò, đò, oan hồn đến nữa đó ! » Trương Trung nói : « Oan hồn nào ở đâu sao chúng tôi không thấy ? » Địch Thanh nói : « Nó mới chạy ra đó. » Nói rồi thì ngó Tiêu đình Quý mà rằng : « Khi này ta thấy bọn oan hồn ấy có bộ sợ người, vậy người hãy rượt theo mà chém nó, họa may bệnh ta lành đặng. » Tiêu đình Quý nghe nói thì nói với Mạnh định Quốc rằng : « Lão Mạnh, đi với tôi mà rượt theo oan quỷ ấy. » Nói rồi liền chạy tuốt ra cửa mà nạt lớn rằng : « Loài oan quỷ sao dám cả gan đến đây mà khuấy phá Đại vương ta như vậy ? Nói thiệt, nếu chúng bây chọc đến Tiêu đình Quý này thì bây ắt không còn đầu thái đặng nữa. » Mạnh định Quốc cũng chạy theo Tiêu đình Quý mà la hét om sòm.

Khi Địch Thanh thấy Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc ra khỏi cửa rồi thì nói với Trương Trung rằng : « Trương hiền đệ, nay qua dặn em mấy lời đây, thì em phải nhớ mà làm y theo. » Trương Trung nói : « Vậy chớ Đại vương muốn dặn tôi điều chi ? » Địch Thanh mới thuật hết các việc

Bàng Hồng khiến Vương Chánh ám hại và Vương Thuyền lão tổ cho linh đơn mà khiến già thác cho Trương Trung nghe. Rồi lại dặn Trương Trung rằng : « Việc đó em phải làm y theo kế ấy và không nên cho người ngoài biết, hãy thưa lại cho mẹ ta hay và trong mấy anh em rõ biết mà thôi, song cũng không nên cho Tiêu đình Quý biết dạng kế ấy. Vậy em phải trở về mà thưa hết sự tích ấy cho mẹ ta hay, kéo người buồn rầu mà sanh bệnh. » Trương Trung nói : « Tê ra Đại vương không đau, vậy mà tôi ngỡ là đau thiệt, cho nên tôi phải lật đật đến đây, đang có lo việc thang thuốc cho Đại vương. » Địch Thanh nói : « Còn một viên linh đơn đây, vậy em phải cất lấy, chờ khi ta thác rồi thì y theo kế ấy mà làm. Bây giờ đây ta đã uống hết một viên linh đơn rồi, tưởng khi trong giây phút nữa thì ta phải thác. » Nói rồi liền trao huân linh đơn ấy cho Trương Trung. Trương Trung tiếp lấy huân thuốc vừa rồi, kể thấy Tiêu đình Quý chạy về, mệt thở hào hển, Trương Trung thấy vậy thì tức cười. Tiêu đình Quý nói : « Cha chả ! Tôi rượt các oan quỷ ấy một đời xa xa chúng nó liệu bề chạy không khỏi thì quí lạy khóc lóc mà thọ tội và hứa chắc với tôi rằng : Từ này về sau chúng tôi không dám đến đây mà khuấy phá Địch vương nữa. Xin tướng quân tha tội cho chúng tôi trở về Tây liêu. Tôi thấy nó khóc lóc như vậy thì cũng rộng lòng dung thứ cho chúng nó về Tây liêu rồi. Tưởng khi từ này về sau không dám đến mà nhiều hại bệnh như xưa đâu. » (Nguyên lúc ấy Tiêu đình Quý lật đật chạy về trước, đang có kiếm đèn mà nói láo. Còn Mạnh định Quốc thì thùng thỉnh đi sau). Địch Thanh nghe nói như vậy thì tức cười mà nghĩ rằng : « Thắng mạng phu, nói láo làm sao đã hết sức láo. » Kể thấy Mạnh định Quốc chạy về, vào hỏi Trương Trung rằng : « Bây giờ Đại vương ra thế nào ? » Trương Trung than rằng : « Mạnh tướng quân ôi ! Bây giờ Đại vương nằm mê mang không nổi năng chỉ lết, chắc là kiệt thiếu hung đa. » Nói dứt lời kể thấy Địch Thanh la : chết ! Chắc là ta phải chết ! » Trương Trung cũng già bộ sợ sệt mà kêu Địch Thanh rằng : « Bớ Đại vương, tỉnh dậy bớ

Đại vương. » Tiên đình Quý nạt lớn rằng : « Loài oan quĩ này thiệt là gian trá lắm, khi này bày đã lay lục ta mà xin tha cho bày, đừng bày trở về Tây liên ; té ra bày cũng không về, còn trở lại đây mà nhiều hại binh hơn nữa, thiệt bày là lão xược lắm, đừng có trách ta sao không rộng lượng. » Nói rồi tay dấm chơn đập thình không hoài. Còn Mạnh định Quốc thì ngỡ là thiệt có oan quĩ, bèn day mặt ra cửa, vòng tay mà vái rằng : « Nay tôi vái cùng các vị oan quĩ ấy, xin mở lượng rộng suy đi xét lại, mà dung thứ cho Đại vương tôi. Vả việc binh phục Tây liên thì không phải chủ ý nơi đại vương tôi đâu. Vì bởi lệnh vua sai khiến thì Đại vương tôi phải hết lòng cho nên mới ra đến chuyện thương sanh hại mạng như vậy. Ấy cũng bởi nơi khi số của chư vị, sống có chừng đó mà thôi, xin chư vị đừng đến khuấy phá Đại vương tôi nữa, để cho Đại vương tôi tạt bình thuyền an, rồi thì người sẽ thiết lập đàn tràng mà cầu siêu cho chư vị. » Trương Trung nói : « Ôi thôi, mình mẩy Đại vương đã lạnh ngắt rồi, còn gì đâu ! » Tiên đình Quý và Mạnh định Quốc lại gần kề tai mà nghe hơi thở. Nghe rồi thì than rằng : « Quả nhiên khí tuyệt rồi, còn gì ! » Tiên đình Quý nói rồi liền bước lại cửa phòng, thấy Vương Chánh đứng đó, thì nạt lớn rằng : « Đại vương đã khí tuyệt rồi, sao mi không lo phương chi mà cứu, lại đứng trơ trơ đó vậy ? » Nói rồi liền lên ngựa chạy về Vương phủ, dựng mà báo với Dịch thái quân.

Khi Tiên đình Quý đi rồi, thì Vương Chánh bước vào bên giường dòm thấy Dịch Thanh như vậy, liền than rằng : « Ưổng thay hạn mã công lao của Đại vương, khuôn phò xã tắc, thì cũng ngỡ là hưởng sự vinh hoa đăng trường cửu, té ra thương thiên bất hựu đã mang tai nạn, mà bị đẩy ra chốn này mới có một tháng, lại bị loài oan quĩ mà đến đổi bỏ mình như vậy, thiệt là uổng lắm ! Thiệt là tức lắm ! » Than rồi thì rơi lụy đầm đề. Mạnh định Quốc không biết Vương Chánh là người ngay, cho nên đem dạ nghi nan mà nói Vương Chánh rằng : « Ta chắc là nhà người ăn phước của Bàng Hồng dùng thuốc độc mà hại Đại vương ta. Nếu người có lòng ấy thì phải

khai ngay đi, kéo mà tánh mạng không còn. » Vương Chánh nói : « Tướng quân ôi ! Xin tướng quân đừng nói lời ấy mà oan khức cho tôi lắm. Nguyên Bàng Hồng cũng có lòng muốn hại Đại vương lắm, song ngày nay Đại vương mẫn phần đây thiệt là tại oan quĩ đời mạng mà thôi. Chớ không phải là tại ai hại đâu. » Trương Trung nói : « Mạnh tướng quân không nên nói như vậy đâu. Khi Đại vương còn sống, thì Đại vương có dặn tôi rằng : Vương Chánh là người có lòng tốt lắm, không nên làm hại đến va. » Nói rồi liền khiến Vương Chánh ra làm văn thơ mà thông báo cho Triều đình hay.

Lúc ấy Trương Trung lại giả chước mà khóc rằng : « Đại vương ôi, từ lúc anh em ta kết nghĩa với nhau đến nay thì không rời nhau ra. Bây giờ kẻ mất người còn như vậy, thiệt là thâm thiết lắm ! » Mạnh định Quốc nói : « Trương tướng quân ôi ! Nay Đại vương đã thác rồi, dầu tướng quân có khóc cho mấy đi nữa, thì cũng không sống lại được. » Trương Trung nói : « Vậy thì Mạnh tướng quân hãy ở đây xem chừng thì hải của Đại vương, đừng tôi trở về Vương phủ mà thông báo cho Dịch thái quân hay. » Mạnh định Quốc nói : « Tiêu đình Quý đã về báo rồi, không cần gì tướng quân phải đi nữa. » Trương Trung nói : « Tuy có Tiêu đình Quý thông báo mặc dầu, song không ai liệu biện việc này, cho nên tôi phải về mới được ; một là thông báo cho Thái quân hay, hai là lo liệu việc tẩn liệm. » Nói rồi liền lên ngựa mà thẳng về Vương phủ.

Ấy là :

*Ngọc kia ăn đá nào ai biết,
Rắn nọ có chơn ít kẻ tường.*

Hồi thứ sáu mươi mốt

Mãng-tướng-quân về thông hung tin,

Nhơn từ chúa nghi tiếc công thần.

Nói về Tiêu đình Quý giục ngựa thẳng đến Vương phủ (ma la hét om sòm rằng : « Đại vương đã thác rồi ! Đại

vương thác rồi ! Lại thăng vào hậu đường mà báo cùng Địch thái quân hay. Địch thái quân nghe báo liền nhào lăn xuống đất, mà bất tỉnh hơn sự ; giây lâu mới tỉnh lại mà hỏi rằng : « Vậy chớ đau bệnh chi mà chết gấp lắm vậy ? » Tiêu đình Quý thừa rằng : « Chẳng có đau bệnh chi cả. Duy có mấy con oan quỷ đến đòi thường mạng, và bắt hồn Đại vương, cho nên Đại vương phải thác mà thôi. » Địch thái quân hỏi rằng : « Sao người lại biết rằng oan hồn đòi mạng ? » Tiêu đình Quý thừa rằng : « Những lời chúng nó đòi mạng thì tôi không nghe. Song nghe Đại vương nói như vậy mà thôi. Còn tôi thì thấy chúng nó đi một tốp dư trăm đứa, mà đứa nào cũng râu tóc đồ lôm mà mặt mày có vằn có vện, tới đứng bên giường của Đại vương nằm. Tôi thấy vậy rượt chúng nó chạy một hồi, rồi chúng nó cũng trở lại nữa. Mới hồi canh ba đây Đại vương la một tiếng lớn rằng : Oan quỷ đến nữa đó, chắc là ta phải chết ! chắc là ta phải chết ! Nói rồi thì tắt hơi liền. » Địch thái quân nghe nói thì khóc lóc một hồi nữa rồi khiến Tiêu đình Quý qua Nam thanh cung và Vô nịnh phủ mà thông báo tin ấy.

Khi Địch thái hậu và Lộ huê vương hay đặng Địch Thanh thác rồi, thì khóc lóc một hồi, rồi nghĩ rằng : « Địch Thanh thác gấp như vậy chắc là có duyên cớ chi đây chớ chẳng không ? » Bèn sai người thông báo cho các quan hay.

Các quan hay đặng tin ấy thì ai ai cũng đều than thở, duy có Bàng Hồng thì vui mừng hơn hờ mà rằng : « Vương Chánh thiết là đáng khen lắm, rồi đây ta cũng phải giữ theo lời hứa mà làm cho nó đặng lên thất phẩm thì mới phải là người lớn cho. » Từ ấy Bàng Hồng trong lòng vui mừng chẳng xiết.

Còn Tiêu đình Quý thông tin các nơi rồi thì không trở lại Vương phủ ; giục ngựa thăng qua Du long nhứt. Đi giữa đường gặp Trương Trung thì hai người không ai nói đến ai, cứ giục ngựa chạy hoài mà thôi.

Nói về Thạch Ngọc hay đặng tin ấy, lật đật chạy đến Vương phủ mà hỏi thăm thì thấy Địch thái quân khóc ngất,

bất tỉnh nhưn sự, các con tỷ lặc xúm lại mà kêu thì người mới tỉnh lại mà khóc rằng : « Con ôi ! Mẹ cũng ngỡ là con đau chút đỉnh không dè đau đến nỗi bỏ mình. Con ôi, việc binh phục Tây liễu thương sanh hại mạng thì cũng không phải tại ý con muốn làm. Ấy cũng ngỡ là phò vua vực nước mà kiến công lập nghiệp với đời, cho nên mới xông tên đột pháo, gởi vác năm sương, không kể sống thác qua đệp Tây liễu, mà sát hại sanh linh vô số ; cũng chắc rằng sau sẽ dặng an hưởng thái bình, té ra thái bình thì ai hưởng, chớ con thì lặn dạn lao đao hoài mà thôi. Nay bị tai này, mai mắc nạn kia, chẳng dặng vui lòng chút nào hết. Đến nay lại bị đẩy ra Du long nhứt thì mẹ đã buồn sầu không ngớt, bây giờ lại bị oan hồn uổng tử đến đòi mạng mà báo thù. Con ôi, mẹ nghĩ lại thân con anh hùng cái thế như vậy thì cũng chẳng ích gì, chẳng thà khi trước con cầm cây cuốc đất, thủ phận thanh bần, thì lại còn hơn phú quý vinh hoa làm chi, mà sớm nở tối tàn như vậy ? Con ôi ! Chẳng bao lâu đây thì Công chúa cũng qua đến, chừng ấy vợ không thấy chồng, con không thấy cha, lại càng thêm khổ não hơn nữa. » Than đến mấy lời ấy, thì rơi lụy đầm dề mà khóc cho đến nỗi từ khứ sanh lai đã năm bảy phen.

Thạch Ngọc thấy vậy thì rơi lụy đầm dề mà khuyên giải. Định thái quân rằng : « Xin Thái quân dẫn lòng thương xót, kéo mã hao tổn tinh thần, dầu bây giờ Thái quân có khóc cho mấy đi nữa, thì Định vương cũng không sống lại dặng. » Nói vừa dứt lời, kể thấy Trương Trung bước vào, ngó quanh quất không thấy người ngoài, thì tỏ thiệt cùng Thái quân và Thạch Ngọc rằng : « Tôi e Tiêu đình Quý về trước thông báo tin dữ ấy, thì làm cho Thái quân sầu não thương xót mã hao tổn tinh thần ; cho nên tôi phải về đây mà thưa lại cho Thái quân rõ sự tích ấy. » Bèn thuật hết các việc Bàng Hồng mưu hại và Vương Thuyền lão tổ khiến Định Thanh giã thác cho Định thái quân nghe. Rồi lại dặn Định thái quân và Thạch Ngọc rằng : « Tuy biết Đại vương không thác mặc

dầu, song cũng phải giữ gìn cho cẩn mật, đừng cho ai rõ chuyện trá tử ấy. » Địch thái quân nghe rồi thì cả mừng mà nói rằng : « Từ ta nghe Tiêu đình Quý về thông tin ấy, ta đã kinh hồn lạc phách, rắp mong liều thác mà theo con, bây giờ Trương tướng quân về nói lại như vậy, thì ta lấy làm mừng rỡ vô cùng, song cũng giận bấy gian lạc là Bàng Hồng cứ mong lòng hãm hại con ta hoài, nếu có kẻ chi mà trừ phứt nó đi cho rồi, thì mớiặng an nhà lợi nước cho. » Trương Trung nói : « Lúc này là lúc Bàng Hồng đương thanh thời, cho nên chưa có thể chi mà trừ nó đặng. » Thạch Ngọc nói với Trương Trung rằng : « Nhị ca ời ! Vậy thì Nhị ca phải đến mà thông báo cho Bao Công hay, đặng có hỏi người coi thử khỏi khản nghiệm hay không. » Trương Trung nghe theo, bèn thẳng đến ra mắt Bao Công mà hỏi việc ấy. Bao Công nói : « Một tên đồ phạm kia bị thác, mà hãy còn khản nghiệm thì hải thay, huống chi Bình tây vương là một vị Vương hầu, nếu không khản nghiệm thì không đặng. » Trương Trung nghe Bao Công nói như vậy, thì làm thỉnh không nói chi hết, bèn từ giả trở về Vương phủ mà thưa lại cùng Địch thái quân.

Ngày ấy Bao Công vào tàu cùng Thiên tử mà xin sai người đi khản nghiệm thi bài của Địch Thanh. Thiên tử nghe Địch Thanh thác rồi thì thất kinh mà than rằng : « Ưông thay một viên thiếu niên hổ tướng, chinh Đông phạt Bắc, mà chưa đặng an hưởng thái bình ! » Than rồi thì rơi lụy đầm đề mà nghĩ thầm rằng : « Ngày trước trăm đương cơn nóng giận, cho nên truyền lệnh xử tử Địch Thanh, may nhờ có Mẫu hậu can gián hết lời, thì trăm cũng đã hồi tâm lại mà làm tội phát phối, đặng có che miệng đình thần. Khi ấy trăm ngỡ là làm như vậy trong ba năm ba tháng rồi sẽ tha về. Hay đâu mới đến đó có mấy ngày, thì đã hồn về chín suối ! Nay Địch Thanh đã thác rồi, dầu có khản nghiệm ra lẽ đi nữa, thì cũng không sống lại đặng. » Nghĩ như vậy bèn phê hai chữ Miễn nghiệm. Lại truyền chỉ cho các quan, từ nhị phạm sắp lên thì phải thay mặt cho trăm mà đi điều tể.

Lúc ấy Bàng Hồng thấy Thiên tử phê như vậy, thì có ý mừng thầm mà nghĩ rằng : « Thánh thượng thiệt là hơn từ chi chúa, hay xét công lao. » Bèn lãnh chỉ đi với các quan ra Du long nhựt mà tế điện.

Còn Trương Trung về báo với Địch thái quân rằng : « Nay Bao Công nói phải khấn nghiệm thì hải mới dặng, nếu không thì e có tình tệ khuất lấp chi chẳng. » Địch thái quân nói : « Nếu con ta thiệt thác thì ta phải đến Du long nhựt mà khấn nghiệm mới dặng, bây giờ tuy ta biết rằng không thác, song ta cũng phải đến đó, dặng mà che miệng thế gian. » Trương Trung nói : « Lời Thái quân rất phải. » Bèn khiến người dọn kiệu dặng cho Thái quân thẳng đến Du long nhựt.

Khi đi dọc đường thì Thái quân nghĩ rằng : « Vương Thuyền lão tổ có phép thần thông như vậy, sao không hai phút thẳng Bàng Hồng đi cho rồi, lại làm chi những việc như vậy, thiệt ta không rõ dặng. » Đến nơi, Địch thái quân bước vào bên giường, giở mền ra xem, thấy Địch Thanh diện sắc như thường, song mũi không còn hơi thở, và tay chơn mình mảy đều lạnh ngắt như đồng.

Ấy là :

Đã hay Lão tổ nhiều phép nhiệm.

Song dạ Thái quân cũng pháp phòng.

Hồi thứ sáu mươi hai

Du long nhựt, bá quan tế điện,

Thiên vương miếu, nhị tướng đi quan.

Khi Địch thái quân thấy Địch vương như vậy thì đem lòng nghi hoặc mà nói nhỏ với Trương Trung rằng : « Con ta rõ ràng đã chết thiệt, sao người còn dối ta như vậy ? Ai đời mũi không còn hơi thở, mình mảy lạnh như đồng, lẽ nào còn sống lại dặng. » Trương Trung thưa rằng : « Xin Thái

quân chớ lo, ấy là tại phép màu nhiệm của Vương Thuyền lão tổ đã làm như vậy, trong bốn mươi chín ngày giờ ra bỏ hườn linh đơn vào miệng thì cũng còn sống lại đặng. Nếu quá bốn mươi chín ngày thì không phép chi hồi sinh nổi. Vậy đề chớ bá quan đến xem đủ mặt rồi, chừng năm mươi ngày tôi sẽ giờ linh cứu ra mà làm y theo phép ấy. » Đại thái quân nghe nói như vậy thì trong lòng đã hết nghi, song cũng giả dạng thương xót mà than thở cảm chừng, đặng có che miệng thể gian.

Lúc ấy các vị vương hầu và văn võ bá quan, từ nhị phẩm sắp lên, đều vắng theo thánh chỉ ra Đa long nhật mà tế điện.

Ngày ấy Đại thái hậu cũng có sai Lộ huê vương đến đo mà tri tế.

Khi các quan tể tựu đủ mặt rồi, thì Bao Công nói với Bàng Hồng rằng: « Thuở nay những người bị tội có thác thì đều phải khấn nghiệm. Vì vậy cho nên tôi tâu cùng Thiên tử mà khấn nghiệm thì hải cho Bình tây vương, không biết ý gì Thiên tử lại phê hai chữ Miễn nghiệm. Bây giờ đây ý tôi muốn nghịch chỉ mà khấn nghiệm cho minh bạch đã, rồi sẽ tâu liệm. » Bàng Hồng nói: « Nếu nói như lời Đại nơn, chẳng là bị tội nghịch chỉ rồi. » Bao Công nói: « Phải, tôi cũng biết làm như vậy thì cũng là nghịch chỉ đó chút. Song nghĩ vì Bình tây vương đây là người lương đồng chí thân, không nghe đau ốm chi cho lắm, mà thác gấp như vậy, thì lòng tôi nghi nan lắm. Cho nên thà tôi bị tội nghịch chỉ mà làm cho ra lẽ ngay gian, chẳng thà để yếm ầu như vậy, thì trong lòng tôi lấy làm ám ức lắm. » Bàng Hồng nói: « Đại nơn ời, vả Bình tây vương là người công cán rất lớn, cho nên Thánh thượng đem lòng thương xót, không nỡ để cho động phạm đến thi hải. Vì vậy người mới phê hai chữ Miễn nghiệm. Ấy cũng là ơn của Thánh thượng đó, nếu bây giờ Đại nơn nghịch chỉ mà khấn nghiệm thi hải, tôi e Thiên nhan động nộ chớ chẳng không. » Bao Công nói:

« Chẳng phải là tôi muốn nghịch chỉ làm chi, song tôi nghĩ vì Bình tây vương thuở nay có nhiều người thù oan lắm, đến nay đau cần chết với như vậy, thì tôi có dạ nghĩ nan, cho nên muốn khán nghiệm cho ra lẽ, đừng mà thân oan cho người. Vậy thì liệt vị Đại nhơn đều đi với tôi vào đó mà khán nghiệm cho biết. » Các quan đều nói : « Thôi, Bao đại nhơn khán nghiệm một mình đi thì cũng đủ rồi, dẫu chúng tôi có vào đó thì thêm mũi lông mà không ích chi cả. » Lộ huê vương nói : « Để tôi đi xem với. » Bao Công nói với Bàng Hồng rằng : « Xin Quốc trưởng vào xem với tôi, không can chi đâu mà phòng ngại. » Nói rồi liền bước lại nắm tay Bàng Hồng mà dắt đi. Bàng Hồng tuy có tâm bệnh (1) mặc dầu, song cũng phải theo Bao Công và Lộ huê vương mà khán nghiệm.

Vào đến nơi thì Trương Trung thừa với Bao Công rằng : « Đại vương tôi vì bị oan quí đời mạng, cho nên mới hồn xuống huỳnh tuyền, xin Đại nhơn rộng lòng thương xót mà chớ giảm việc khán nghiệm cho Đại vương tôi. » Bao Công nói : « Chẳng phải tôi muốn khán nghiệm mà ích gì cho tôi ; song làm như vậy, một là cho ra lẽ mà minh oan cho người ; hai là xem thấy mặt người một chút, kéo từ này về sau âm dương cách trở, không còn gặp nhau nữa đặng. » Trương Trung nói : « Nguyên khi Đại vương làm chung, thì có di ngôn lại mà khiến tôi xin Miễn nghiệm. Vì vậy cho nên tôi phải nhớ lời. » Bàng Hồng cười rằng : « Thôi, đã có thánh chỉ khấn Miễn nghiệm, lại có lời trời của Bình tây vương cũng xin Miễn nghiệm, vậy Đại nhơn cũng chẳng nên cãi lời ấy làm chi. » Nói vừa dứt lời, kể thấy Định thái quân bước vào mà nói với Bao Công rằng : « Khi con tôi làm chung thì có di ngôn mà xin miễn nghiệm. Vậy xin Bao đại nhơn nghĩ tình đồng liêu với nhau, chớ giảm việc khán nghiệm ấy, kéo mà xúc phạm đến thì hại, thì tội nghiệp cho con tôi lắm. » Bao Công nói : « Nếu có lời di ngôn của Bình tây vương như

(1) Có tật riêng.

vậy, thì tôi cũng chẳng nên khán nghiệm làm chi, song bây giờ đây cũng phải xem sơ một chút cho thấy mặt người thì thôi. » Nói rồi bèn giở mền ra mà xem, thì thấy mặt mày Địch Thanh còn tươi như sống, song mũi thì không còn thở, mình mẩy lạnh như đồng. Bao Công bèn than rằng : « Đại vương ôi, Đại vương là người lương đồng chí thần, trung làm vị quốc, Nam chinh Bắc phạt, Đông tảo Tây trừ, lập nên công cán với Trào đình biết là chừng nào. Như vậy mà chưa được an hưởng thanh nhàn, nay bị tội này, mai bị tội kia, đến nay lại Đại vương đau cần chết vội như vậy, thì lòng tôi nghi nan lắm, e khi Đại vương bị kế của gian thần âm hại chẳng, nếu như Đại vương bị hại mà thác oan, thì xin đêm nay hãy hiện hồn về tỏ hết căn do, đừng tôi ráng sức minh oan cho. » Bàng Hồng nghe Bao Công nói như vậy thì giận lắm, bèn gượng cười mà nói rằng : « Vậy chớ Bao đại nhân nói chuyện với Bình tây vương cũng đã lâu, mà Bình tây vương có ứng đáp đều chi chẳng ? » Bao Công nói : « Vả tôi nói chuyện với Bình tây² vương như vậy thì cũng không can phạm chi đến ngài, sao tôi coi ý ngài có sắc giận như vậy ? Hay là ngài đã toan mưu âm hại Bình tây vương đây chẳng ? » Bàng Hồng nói : « Bao đại nhân là người nhứt đoan đương gian, dạ tra âm phủ, sao không tra xét cho minh bạch, coi thử ai giết Bình tây vương, lại để mà nói mập mờ làm chi vậy ? » Bao Công nghe nói thì nổi giận mà rằng : « Ngài đừng có nói nhiều lời, xưa nay hề oan oan tương báo, hại người thì bị người hại lại. Nếu thiệt ngài giết Bình tây vương đây, chẳng sớm thì muộn, ngài cũng phải bị tay tôi, đổ ngài giữ làm sao cho nhem đặng. Vậy ngài không thấy khi tôi ở Trần châu, còn Trầm quốc Thanh giết vợ tại Biện kinh, mà tôi tra hỏi còn ra án thay, huống chi là chuyện này. » Bàng Hồng thấy Bao Công nói xằng như vậy thì làm thinh, không dám nói nữa. Bèn trở ra mà lo việc tế điện, xong rồi lại các quan ai về dinh nấy.

Khi Bàng Hồng về đến dinh rồi thì đương đương đặc ?
(1) mà rằng : « Khi trước Địch Thanh còn, mỗi khi đi châu,

(1) Hồn hờ lấy làm khoái chí lắm.

ta thấy mặt nó thì chẳng khác chi một cây đinh đóng vào con mắt ta vậy. Nay nó đã xong đời, thì cũng như đã nhổ cây đinh ấy rồi, song còn Bao hắc tử đây cứ mong lòng bươi móc đều lời của ta hoài. Bớ Bao hắc tử, vả việc này là nhĩ ngã vô thù, dẫu ta có hại Dịch Thanh đi nữa, thì cũng không can chi đến mi, sao mi lại nằng nằng quyết một, cứ đòi khán nghiệm thi hải cho đặng, may mà nhờ mẹ mẹ của Dịch Thanh, là người không có kiến thức chi hết, nên cứ cản trở mà xin miễn nghiệm, ấy cũng là may cho ta lắm. Nếu không thì chắc là Bao hắc tử nó làm hại cho ta chớ chẳng không. » Từ ấy Bàng Hồng vui mừng lắm, lại sai người đem thơ ra Tam quan mà thuật hết sự tích ấy cho Tôn Tú hay.

Nói về Trương Trung và Thạch Ngọc lo việc tần liệm Dịch Thanh xong rồi, thì vẫn vô bá quan đều đến mà tế diện riêng phần mình.

Đến chừng các quan lui về hết rồi thì Trương Trung thương nghị với Dịch thái quân rằng : « Nay Thiên tử và bá quan đã tế diện xong rồi, vậy đề tôi đi kiểm một chỗ thanh vắng gần lối đây, rồi di quan đến đó dựng giở ra mà cứu Đại vương sống lại. » Dịch thái quân nói : « Lời ấy rất phải, vậy thì Trương tướng quân hãy làm đi. » Nói rồi bèn lên kiệu mà trở về Vương phủ.

Ấy là :

*Ảnh hưởng ngày nay tuy ảm tích,
Lũ nịnh năm sau bị diễn hình.*

(Xem tiếp tập 49)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN - DƯ'C THƯ - XA

25-27, đường Tạ-thu-Thâu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Hồi thứ sáu mươi ba

Uống linh đơn, Địch Thanh nhờ sư trưởng,

Cho bửu canh, Lão tổ giúp môn sanh.

Ngày mai Trương Trung và Thạch Ngọc đi kiểm định một chỗ thanh vắng ; cách Du long nhứt chừng ba dặm. Chỗ ấy kêu là Thiên vương miếu, mà miếu ấy không có thầy chùa hay là đạo nhưn chi hết. Trương Trung và Thạch Ngọc thấy miếu ấy rồi thì có lòng mừng rỡ lắm, bèn đi thẳng vào nhà bếp thì thấy mọi vật đều sẵn sàng, Trương Trung cười mà nói với Thạch Ngọc rằng : « Chỗ này là chỗ trời đất để dành cho Địch vương mai danh ẩn tích đây. Vậy ba ngày nữa chúng ta dờ linh cữu đến đây rồi sẽ y kế mà làm. » Nói rồi đều trở về Vương phủ mà tâu thuật cho Địch thái quân hay. Địch thái quân nói : « Vậy thì nhị vị hãy liệu lấy mà làm, chớ việc ấy thiệt ta không biết. » Hai người bèn từ giả mà trở lại Du long nhứt.

Cách ba ngày, Trương Trung, Thạch Ngọc, Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc đều lo việc dờ linh cữu của Địch Thanh đến quảng nơi Thiên vương miếu.

Công việc xong rồi thì Trương Trung khiến Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý trở về Vương phủ mà xem sóc linh vị, còn mình với Thạch Ngọc thì ở lại Thiên vương miếu mà giữ gìn linh cữu.

Đêm ấy Trương Trung và Thạch Ngọc giữ linh cữu ra bỏ hết các đồ tần liệm, rồi lấy huân linh đơn mà bỏ vào miệng Địch Thanh, lại nhỏ vào một chút nước ; giây lâu thuốc ấy thấm ra thì thấy Địch Thanh đã có hơi thở chút đỉnh. Ước chừng một giờ thì Địch Thanh sống lại mà ngồi dậy như thường.

Trương Trung và Thạch Ngọc đều mừng rỡ mà rằng : « May dữ a ! Đại vương đã sống lại rồi. » Địch Thanh cười rằng : « Mấy bữa rày ta có chết ở đâu, tuy nằm đó không thở mà ai nói tiếng chi ta đều nghe hết, song những việc này đây đều nhờ có công khó của nhị vị hiền đệ nhiều lắm ! Nói rồi liền đứng dậy vòng tay mà tạ ơn. Trương Trung và Thạch Ngọc đáp lễ mà rằng : « Xin Đại vương đừng làm như vậy, việc này là công ơn của Vương Thuyền lão tổ mà thôi, chớ anh em tôi không có công cáng chi cho lắm. » Địch Thanh nói : « Hôm trước thầy ta có dặn ta rằng : « Mãn một năm thì tai tinh ấy mới hết. Vậy Nhị vị hiền đệ phải giữ gìn cho kín nhem thì mớiặng cho. » Hai người đều nói : « Việc ấy tôi đã biết rồi, cho nên tôi kiếm chỗ này là chỗ rất tiện cho Đại vương ẩn cư mà tị họa. » Địch Thanh nói : « Nhị vị hiền đệ có lòng tốt như vậy, thiệt là ít có, song một mình ta ở cũngặng, nếu Nhị vị hiền đệ ở đây, ta e tiết lậu cơ quan ra thì khó lòng lắm. Vả lại Nhị vị hiền đệ ở đây thì Mâu thần ta mưa nắng thế nào, ắt là không hiểuặng, chỉ bằng Nhị vị trở về năm ba ngày sẽ lên tới một phen mà thăm ta thì hay hơn. » Trương Trung nói : « Xin Đại vương chớ lo, tôi đã gạt Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc ở lại Vương phủ mà xem sóc linh vị, còn tôi với Thạch hiền đệ thì ở đây mà gìn giữ quan tài. Vậy thì có hai người ấy hôm sớm với Thái quân rồi, không cần gì phải lo. » Nói rồi thì dắt Địch Thanh ra phía sau mà xem. Địch Thanh xem rồi thì nói với Trương Trung rằng : « Chỗ này tuy cũng vắng vẻ song phải sắm đồ thêm mà dùng mới đủ. » Trương Trung nói : « Việc ấy tôi đã tính rồi. » Bèn nói với Thạch Ngọc rằng : « Đề tôi đi biện dụng

các vật ấy cho, vậy Hiền đệ hãy ra đóng cửa lại, chừng tôi về tôi sẽ kêu. » Nói rồi liền ra đi. Thạch Ngọc ra đóng cửa lại.

Khi Trương Trung ra khỏi Thiên vương miếu rồi, thì và đi và nghĩ rằng : « Miếu này của thập phương làm ra, nếu ta chiếm cứ ngang như vậy, e khi dân già trong làng này gọi ta là cày quyền ý thể chăng. » Và đi và nghĩ như vậy, xảy thấy một cái tiệm Đậu hũ, thì Trương Trung bước vào mà nói với chủ tiệm rằng : « Bình tây vương đã thác tại Du long nhựt, nay chúng ta dời linh cữu người mà quàng tại Thiên vương miếu. Nên chúng ta phải ở đó giữ gìn linh cữu đừng chớ giáp năm sẽ đem về Sơn tây mà tống táng, vậy người hãy nói giùm với bá tánh gần đây : từ ngày nay cho đến ngày đưa linh cữu của Bình tây vương về Sơn tây, thì bá tánh không được tới lui trong miếu ấy mà đốt hương, cũng là cúng quấy vật chi hết. Vì đã có chúng ta làm thể việc ấy cho. Ngày mai đây ta sẽ dâng băng tại cửa miếu mà truyền rao cho nhơn dân hay. Còn như ai không biết chữ thì xin người làm ơn nói chuyện việc ấy lại. » Người chủ tiệm nghe nói thì lắc đầu mà rằng : « Tướng quân còn chưa rõ, để tôi nói lại cho Tướng quân nghe. Nguyên miếu ấy yêu quái tàn ác nhiều lắm, thường hay hiện ra mà phá hại nhơn dân, cho nên đã ba năm nay thầy sai đạo nhơn gì đều không dám ỡ. Nếu bây giờ Tướng quân đem linh cữu của Định vương mà quàng tại đó năm mười năm đi nữa, cũng không ai dám léo tới, song e liệt vị tướng quân ở đó không đứng mà thôi. Vì miếu ấy yêu quái hay nhiều hại lắm. » Trương Trung nghe nói thì cười rằng : « Chúng ta là anh hùng hào kiệt, đã từng trải việc xông tên đạn pháo vào chốn thiên quân vạn mã còn chẳng biết sợ thay, huống chi là yêu quái ; nếu nó hiện ra bao nhiêu, thì chúng ta cũng bắt hết bấy nhiêu. » Chủ tiệm ấy cười rằng : « Nếu tướng quân không sợ thì ở đó mấy năm cũng không can gì, vì miếu ấy đã ba năm nay không ai dám bước tới cửa. » Trương Trung nghe

nói thì cả mảng bèn từ giã mà thẳng tới Du long nhứt. Đến nơi Trương Trung vào nói với Vương Chánh rằng : « Những áo quần và khí dụng của Địch vương còn lại đây thì phải sai người đem tới Thiên vương miếu dâng cho chúng ta dùng. » Vương Chánh vâng lời sai người khiêng hết các vật của Địch Thanh còn lại đó, đem đến Thiên vương miếu mà giao cho Trương Trung và Thạch Ngọc, Từ ấy Trương Trung và Thạch Ngọc ở tại Thiên vương miếu mà trò chuyện với Địch Thanh.

Ngày thứ Địch Thanh nói với hai người ấy rằng : « Nay ta sống lại, mà mẹ ta chưa hay. Vậy hiền đệ phải trở về Vương phủ mà thông báo cho mẹ ta rõ. » Thạch Ngọc nói : « Đề mai tôi sẽ đi cho. » Địch Thanh nói : « Lại còn một điều nữa : Nếu Lưu Khánh và Lý Nghĩa qua Thộn thộn quốc mà nghinh tiếp Công chúa về rồi, thì hiền đệ phải thuật hết đầu đuôi chuyện này cho hai người ấy nghe, kẻo mà Lý Nghĩa có tánh nóng, e khi làm lếu mà sanh chuyện ra chẳng. » Trương Trung và Thạch Ngọc đều khen phải.

Đêm ấy vừa lúc canh hai, trời thanh trăng tỏ, ba anh em Địch Thanh đang ngồi chong đèn mà đàm đạo cùng nhau, xảy có một trận cuồng phong thổi đến, làm cho lá rụng hué rơi, bụi bay cát trối. Trương Trung nói : « Gió này cuắc có yêu quái đến chér chẳng không. » Địch Thanh nói : « Lời ấy có khi cũng phải. » Nói vừa dứt lời, lại có một trận quỉ phong rất lớn, làm cho cây ngã đá lăn, ba anh em đều rớn ớn, lật đật đứng dậy ra phía sau mà xem, thì quả thấy một con yêu quái mặt mày dữ tợn, mắt trố hào quang, miệng như chận huyết, mình cao một trượng, tóc đỏ râu cù, tay cầm trường côn, dương điệu võ dươg nơi sân phía sau ấy. Địch Thanh thấy vậy thì nói với Trương Trung và Thạch Ngọc rằng : « Nay vị hiền đệ, loài yêu quái này thế khi cũng dữ, tuy vậy nó không kinh động đến chúng ta, thì chúng ta cũng chẳng nên bắt nó làm

chi. » Nói vừa dứt lời, thì thấy con yêu quái ấy vùng dậm sầm chạy xốc tới ngay trước mặt Trương Trung. Trương Trung thấy vậy lật đật giựt một tấm ván mà đánh cùng yêu quái ấy, yêu quái ấy không có sắc sợ, hươi côn mà đánh lại với Trương Trung. Đánh đặng mười hiệp. Trương Trung liệu bề tấm ván ấy bất tiện, liền quăng tấm ván ấy mà đánh quòn. Thạch Ngọc thấy bộ Trương Trung đánh không lại, lật đật chạy vào rút một cây trường côn mà đánh với yêu quái ấy. Hai người đánh với một người, đánh đặng năm mươi hiệp mà chưa định hơn thua. Địch Thanh thấy vậy thì nạt lớn lên rằng : « Loài nghiệt súc phải hiện nguyên hình ra cho mau, thì mới động còn tánh mạng, có ta là Địch Thanh ra đây. » Nói vừa dứt lời, thì yêu quái ấy nhảy giang ra vài bước, rồi hóa ra một vật chi sáng lòa chói mắt. Ba người đều phải nhắm mắt lại, giây lâu mới mở mắt dặng, thì yêu quái ấy đã mất rồi, mà để lại một tấm kiển rất sáng. Địch Thanh liền lấy mà xem, thì Trương Trung và Thạch Ngọc đều lấy làm lạ. Ba người xem đi xem lại thì thấy phía sau tấm kiển ấy có chạm bốn câu thơ rằng :

*Biểu cảnh dành cho gã Địch Thanh
Thầy cho vật báu chẳng nên khinh :
Mai sau phá dặng mê hồn trận,
Chừng ấy thành công thấy thái bình.*

Địch Thanh xem rồi thì cười rằng : « Ngỡ là yêu quái nào ở đầu, té ra bửu bối của thầy ta cho ta đây. » Nói rồi liền quì lạy giữa thính không mà tạ ơn. Ba anh em mừng rỡ vô cùng, đều trở vào mà an nghỉ.

Ngày thứ Thạch Ngọc trở về Vương phủ mà thuật hết các việc cho Địch thái quân hay. Địch thái quân cả mừng mà rằng : « Ta cũng muốn đến đó mà thăm con, song không lẽ đi một mình dặng. Nếu đi thì phải có kiện phụ và lý tặc, hễ có chúng nó e khi phải liệch lựu cơ quan chằng. » Nói vừa dứt lời, thì có Tiên đình Quý bước vào mà nói với Thạch Ngọc rằng : « Nhị vị tướng quân ở nơi Thiên vương miếu đó

chắc là quạnh hiu và buồn bực lắm, chỉ bằng đề linh cứu đó, rồi trở về đây mà giữ linh vị với tôi thì vui vẻ hơn, tưởng khi ăn trộm cũng không khiêng linh cứu ấy mà làm chi, mà phòng giữ. » Thạch Ngọc nói : « Vả anh em ta kết nghĩa cùng nhau, thế đồng sanh tử, nay Đại vương đã qua đời mà chúng ta không thác theo thì cũng đã lỗi nghĩa lắm, đã không thác theo đặng, thì phải ở đó mà giữ một năm hay là nửa năm gì, cho phỉ tình bằng hữu, vậy người hãy ở đây mà gìn giữ linh vị với Mạnh tướng quân, chẳng nên ra đường chơi bời mà sanh sự ra. Vả lại Thái quân đã tuổi cao tác lớn, và việc nhà thì nhiều lắm. Nếu người xem sóc cần mẫn thì Đại vương ở nơi cứu tuyền, cũng biết công ơn ấy chứ cũng không. » Tiêu đình Quý nói : « Tôi đây phải như ai đâu. Từ ngày đem linh vị về đây, thì tôi với lão Mạnh cứ sẵn sóc linh vị hoai, không hề bước ra khỏi cửa, chẳng khác chi là hiếu tử đâu. » Thạch Ngọc nói : « Đặng như vậy thì tốt lắm. » Bèn từ già Định thái quân và Tiêu đình Quý mà lui ra.

Ấy là :

*Nghĩa khí kết gino dành tạc dạ,
Nhơn từ dài tướng dằng ghi lòng.*

Hồi thứ sáu mươi bốn

Lão trung thần ngồi xem tình tượng

Nhị anh hùng trở lại bồn bang.

Khi Thạch Ngọc ra khỏi Định vương phủ thì trở về Cao vương phủ mà ra mắt Nhạc phụ, Nhạc mẫu và Mẫu thân mình, rồi lại bước vào phòng mà nói với Quận chúa rằng : « Hiền thê ôi ! Chẳng phải tôi là tình lạc duyên phai mà không kể đến Hiền thê, ngặt vì Định Thanh là người sanh tử chỉ giao với tôi, chẳng may mà hồn xuống huỳnh tuyền, thì tôi phải ở giữ linh cứu một năm cho trọn niềm bằng hữu. Vậy xin hiền thê chớ có gọi rằng ăn ở bạc tình. » Quận chúa nghe nói thì

cười rằng : « Tướng công ở như vậy, thiệt cũng là phải nghĩa lắm. Vì tướng công không có anh em đồng bào, duy có mấy người anh em kết nghĩa đó mà thôi. Nay lại chẳng may mà kẻ mất người còn như vậy, thì cũng là thảm thiết lắm. Vậy tướng công hãy cứ ở cho tròn nghĩa anh em thì thôi đừng có lo đến phận thiếp. Vì thiếp không có đem lòng hờn trách tướng công đâu. » Thạch Ngọc nghe nói thì rất vui lòng, bèn nói rằng : « Tuy hiền thê có lòng tốt như vậy, song cũng phải đem lời ấy mà thưa lại cùng Mẫu thân, Nhạc phụ và Nhạc mẫu hay. » Quận chúa khen khải.

Ngày thứ Thạch Ngọc vào châu mã tâu cùng Thiên tử rằng : « Nay Định thái quân đòi linh cữu của Bình tây vương mà quàng nơi Thiên vương miếu, để chờ giáp năm sẽ đem về Sơn tây mà an táng, cúi xin Bệ hạ mở lòng rộng mà cho tôi với Trương Trung, Lý Nghĩa và Lưu Khánh đều ra ở nơi Thiên vương miếu mà giữ gìn linh cữu, cho trọn nghĩa anh em. » Thiên tử phán rằng : « Định Thanh đã thác rồi dầu cho bốn khanh có lòng hậu bậc nào đi nữa, thì cũng không sống lại được. Thôi, chẳng nên đến chốn hoang nhàn ấy làm chi. » Bàng Hồng nghe vua phán như vậy, thì quì xuống mà tâu rằng : « Vả làm con người phải ở cho trung nghĩa lưỡng toàn thì mới đáng danh lưu võ trụ. Nay mấy anh em Thạch Ngọc ở với Bình tây vương như vậy, thì cũng là phải nghĩa lắm. Xin Bệ hạ giáng chỉ cho bốn viên hồ tướng giải cấp ba năm, dựng bồi bạn cùng linh cữu cho trọn nghĩa anh em. Như vậy thì Bình tây vương nơi chốn suối vàng cũng phải cảm cái ơn trọng đức dày của Bệ hạ. Xin Bệ hạ nhậm lời tâu ấy. » Thiên tử nghe tâu thì nghĩ rằng : « Nếu cho bốn tướng này nghĩ thì cũng không hại gì. » Bèn truyền chỉ y theo lời tâu, chuẩn cho bốn viên hồ tướng đều dựng giải cấp ba năm, mà khải tử linh cữu. Thạch Ngọc tạ ơn lui ra. Thiên tử truyền bãi châu, các quan ai về dinh nấy.

Khi Thạch Ngọc đi châu về thì đi thẳng lại Định vương phủ mà thuật chuyện ấy cho Thái quân nghe. Đến chừng vừa muốn từ giả ra đi, kẻ gặp Lý Nghĩa và Lưu Khánh về, đi

thăng vào hậu đường mà ra mắt Địch thái quân. Khi ấy Thái quân nói với hai tướng rằng : « Thiết cũng là nhọc thân Nhị vị tướng quân lắm. » Hai tướng nói : « Nhọc thì có mà không ích gì hết. » Thái quân hỏi rằng : « Sao lại không ích gì ? » Hai tướng thưa rằng : « Khi hai đứa tôi đi đến Thượn thượn quốc thì Quốc mẫu nương nương mới thác có ít ngày. Cho nên Lang chúa nói với hai đứa tôi rằng : Đề qua đến mùa thu sang năm, sẽ sai người đưa Công chúa qua. Khi ấy Lang chúa lại cầm hai đứa tôi ở lại một tháng rồi mới cho về. » Địch thái quân nói : « Thôi, Công chúa không qua thì lại dễ hơn. » Hai tướng hỏi rằng : « Công chúa không qua sao Thái quân lại gọi rằng dễ hơn ? » Thạch Ngọc thấy có mấy con A huân đứng hầu Thái quân thì sợ chúng nó biết, lật đật kêu hai người ấy ra thờ phòng mà thuật hết các việc cho hai người ấy nghe. Hai người nghe rồi thì cười rằng : « Giận thay Bàng tặc dạ ố bất nhơn, có mong lòng hãm hại trung lương, thiết không dạ thương người hiền ngỗ. May nhờ có Vương Thuyền lão tổ, dụng phép mầu cho Đại vương ăn tích mai danh. Nếu không có phép ấy thì Đại vương đã không khỏi tay gian tặc rồi. » Thạch Ngọc nói : « Bây giờ đây tai nạn của Địch vương chưa dứt, cho nên phải giữ cho cẩn mật, không nên tiết lộ cơ mưu. Việc này duy có bốn anh em ta và Địch thái quân biết mà thôi. Còn Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quí cũng không rõ thấu cơ quan nữa. » Hai người ấy nói : « Vậy thì rạng ngày hai đứa tôi phải vào chầu xin nghĩ đặng đến Thiên vương miếu mà ở với Đại vương cho vui. » Thạch Ngọc nói : « Tôi đã xin luôn cho bốn anh em mình rồi hết. » Hai người đều mừng.

Ngày thứ Lý Nghĩa, Lưu Khánh và Thạch Ngọc đến từ giả Địch thái quân, Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quí mà thẳng tới Thiên vương miếu.

Đến nơi, Thạch Ngọc kêu Trương Trung mở cửa rồi thẳng vào mà ra mắt Địch Thanh. Khi ấy Lý Nghĩa mới thuật hết các việc qua Thượn thượn quốc cho Địch Thanh nghe.

Từ ấy Ngũ hồ tướng quân đều ở an' trong miếu ấy mà mai danh ẩn tích.

Nói về Thôi Khấu, đương lúc rảnh rang thì ngồi mà than thở về việc Định Thanh rằng : « Uổng thay cho Bình tây vương là một viên thiếu niên hồ tướng. Đông chinh Bắc phạt, công cán rất dày. Mới đăng thái bình chưa bao lâu thì đã hôn về chín tuổi ; té ra kiến công lập nghiệp rồi cũng như không. » Nghĩ đến chừng nào thì thêm thương Định vương và thêm giận Bàng Hồng chừng nấy. Than rồi thì bước ra sân mà xem trăng, đừng có giải cơn phiền não.

Khi ấy Thôi Khấu xem thấy Tham lang tinh tỏ rạng chói lòa thì than rằng : « Vả Tham lang tinh là vì sao của Bàng Hồng ; nay còn đương tỏ rạng như vậy thì là Bàng Hồng vẫn còn đương lúc thanh thời lắm ! » Than rồi lại xem thấy Vô khúc tinh, còn mờ mờ ở nơi phía Đông nam thì lấy làm lạ mà nghĩ rằng : « Thuở nay hề người thác thì sao mất. Bấy giờ Định vương thác rồi mà Vô khúc tinh còn đây thì cũng là dị kỳ lắm ! Thế khi Định vương còn sống mà mai danh ẩn tích nơi phía Đông nam, đừng có tránh cho khỏi gian thần mưu hại đây chẳng. Nhưng khi Định vương thác thì văn võ bá quan đều thấy, đến chừng tẩm liệm thì cũng có mặt đông người, té ra Vô khúc tinh nào đã thác đó ? Vô khúc tinh nào lại còn đây ? Xét đi xét lại cho kỹ thì chắc là Định vương còn sống, song không biết tàng ẩn chốn nào. » Từ ấy Thôi Khấu nghi ngại trong lòng hoài mà không tỏ với ai.

Nói về Định thái hậu từ khi Định Thanh thác rồi thì đêm ngày than thở ăn ngũ không ngon. Đêm ấy nhớ đến Định Thanh thì than rằng : « Nghĩ lại anh ta sanh ra có một mình Định Thanh, ta thấy nó vô nghệ siêu quần như vậy, thì ta cũng có lòng mừng mà chắc rằng nó nổi nghiệp tổ tông đặng. Không dè đầu nó đã hết lòng giúp nước mà không đặng an hưởng thái bình. Nay mắc nạn này, mai bị nạn kia, đến nỗi bị đày ra Du long ưất mà bỏ thân như vậy, làm cho nó bỏ mẹ già ở lại, thiệt là thảm thiết lắm. Lại còn nỗi vợ con nó

ở bên Thận thận quốc nữa, nếu hay dựng chuyện này thì khóc lóc thăm sâu biết là bao nhiêu ! » Than rồi thì khóc rống lên, làm cho Lộ huê vương cũng phải đầm đìa giọt lụy.

Ấy là :

*Tương tới lại xôn xang dạ ngọc,
Nhớ thôi càng chua xót gan vàng*

Hồi thứ sáu mươi lăm

Tây-liêu-quốc đem binh xâm phạm.

Đại-lỗng-trào thương nghị giao binh.

Khi mẹ con Địch thái hậu than thở về việc Địch Thanh một hồi, rồi lại khiến người đến thăm viếng Địch thái quân. Địch thái quân hỏi ra mới biết Địch thái hậu sầu thảm như vậy, thì nghĩ thầm rằng : « Nếu ta không nói thì e khi Cô nương buồn rầu mà mang bệnh chẳng. Thôi, ta phải nói thiệt cho người hay, đừng người bớt cơn phiền não. » Nghĩ như vậy bèn khiến gia đình dọn kiệu, rồi thẳng tới Nam thanh cung mà thuật hết các việc Địch Thanh giã thác cho Địch thái hậu nghe. Địch thái hậu mừng rỡ vô cùng, bèn cầm Địch thái quân ở lại dọn tiệc mà thết đãi.

Nói về Liêu chúa lòng muốn tóm thâu giang san Đại Tống, song còn kiên oai Ngũ hồ, cho nên chưa dám khinh động ; chờ cho Thốc lang Nha về, mà coi thử Bàng Hồng đã hại được Địch Thanh hay chưa, nếu hại được Địch Thanh rồi thì mới dám tính việc hưng binh xâm Tống.

Ngày kia Lang chúa lâm triều thì có Huỳnh môn quan tâu rằng : « Đắc thắng tướng quân là Thốc lang Nha đã về triều, còn ở nơi ngự môn mà đợi lệnh. » Lang chúa liền tuyên triệu Thốc Lang Nha vào. Thốc lang Nha tâu hết các việc Bàng Hồng hại Địch Thanh cho Lang chúa nghe. Lang chúa cả mừng mà rằng : « Ấy cũng là công cán của hiền khanh rất lớn. Nay ta gia thăng cho hiền khanh tam cấp và chuẩn miễn đi châu một tháng. » Thốc lang Nha tạ ơn mà lui ra.

Liêu chúa vừa muốn lui châu, xảy có Huỳnh môn quan báo rằng : « Nay bên nước Tần la sai Ma ma Hân làm Nguyên soái, lại có bốn viên đồng tướng là Thông Mê, Đạt Thát, Cáp thiên Thuận và Thạch thiên Báo đều đem mười vạn tinh binh đến giúp nước ta. Bây giờ còn ở nơi ngo môn mà đợi lệnh. » Lang chúa nghe báo cả mừng, liền khiến tuyên triệu các tướng ấy vào, rồi dọn tiệc mà thết đãi. Lại khiến Ma ma Hân thống lãnh cả và nhơn mã bốn quốc, rồi chọn ngày tốt hưng binh qua lấy Trung nguyên.

Ngày kia Ma ma Hân từ giả Lang chúa mà đem binh thẳng qua Tam quan. Quân thám thính hay đặng, lật đặt phi báo cho Tôn Tú hay, đặng có toan mưu cự địch. Song Tôn Tú là đứa giả áo túi cơm chẳng có mưu mô đồng lực chi hết, cho nên không dám ra trận ; để cho lão tướng là Dương Thanh ra đánh với Liêu tướng. Song Dương Thanh già yếu, cự địch không nổi, nên phải lui vào Tam quan mà cố thủ.

Lúc ấy Tôn Tú dạ rối như tơ, bèn nói với Dương Thanh và Phạm trọng Yêm rằng : « Ngầy trước Địch Thanh dẹp đặng Tây Liêu, thì tôi cũng ngỡ là chúng nó không dám dấy động can qua nữa. Chẳng dè bây giờ Liêu chúa lại muốn sanh thói cũ, sai người đem binh xâm phạm như vậy. Vả Tam quan đây là chỗ địa đầu, rất nên hiểm yếu, nếu chúng ta cự địch không lại, để cho chúng nó lấy đặng ải này, ắt là chúng nó thẳng tới Biện kinh mà đoạt thủ giang san chớ chẳng không. Vậy mà Nhị vị Đại nhơn liệu định lẽ nào ? » Phạm trọng Yêm nói : « Vả Đại nhơn là chủ tướng thì việc Đại nhơn phải liệu định lấy ; còn chúng tôi là phận dưới không dám vượt bực mà nói leo đến việc ấy đâu. Vả lại bình nhứt chúng tôi có nói điều chi thì Đại nhơn cũng không nghe hết. Đến nay có giặc tới bên ải mà chẳng thấy Đại nhơn đem binh cự địch, cứ hỏi anh em tôi liệu định thế nào. Việc ấy là việc của Đại nhơn, anh em tôi không dám tự quyết đâu. » Tôn Tú nghe mấy lời Phạm trọng Yêm nói như vậy

thì lại càng lo sợ hơn nữa, bèn nói với Dương Thanh rằng :
« Lão tướng quân ôi ! Vả tôi với Lão tướng quân đều là tôi
con nhà Tống, mang lấy ơn vua nợ nước rất dày, đến lúc này
là lúc Tráo đình có việc, thì chúng ta phải toan mưu định kế,
đặng làm cho trong nước thái bình, nếu nghe lời ấy, ắt là
nghiệp Tống đời đời. » Dương Thanh nghe nói thì cười rằng :
« Vả tôi với Đại nhơn cũng là người nhưt điện chi thần, đều
hưởng ơn vua lộc nước. Song Đại nhơn là người chủ tướng
giữ lấy binh quyền, thì mỗi việc đều phải để cho Đại nhơn
toan liệu, không lẽ tôi dám vượt bực mà lo đến việc ấy. Vả
lại sức tôi già yếu, đem binh ra cự với Liêu tướng mấy ngày
rày thì cũng đã mệt mỏi rồi, mà Liêu tướng lại nói với tôi
rằng : « Ngày trước nó kiên oai Địch Thanh, cho nên chưa
dám khinh động. Đến nay Địch Thanh đã thác rồi, thì nó
quyết lòng đoạt thủ Tam quan, đặng mà thẳng tới Trung
nguyên. Nếu có Địch Thanh đem binh ra đánh với nó, thì nó
sẽ chịu đầu như trước. Nó nói như vậy đó đã biết Tống tráo
không còn đồng tướng cho nên nó không kiên. Đại nhơn hãy
nghĩ lại đó mà coi, Địch Thanh thác rồi có phải là sanh rồi
cho chúng ta chăng ? » Phạm trọng Yêm nói : « Những lũ
gian thần đều vô công thực lộc, sao không thác đi cho rảnh !
Còn Địch Thanh là người lương đồng chí thần, chính Đồng
phật Bắc, bảo định giang san, sao lại thác sớm làm chi cho
Liêu tặc nó lừng lẫy oai hùm như vậy, xin Tôn đại nhơn hết
dạ phò vua vực nước mà liệu định chước quĩ mưu thần, kéo
chúng nó phá đặng ải này, ắt là giang san hưng hĩ. » Tôn Tú
chưa kịp nói chi, xảy có quân sĩ báo rằng : « Có Liêu tướng
dem binh đến trước ải mà kêu chiến. » Tôn Tú nghe báo
thì ngồi sững sốt một hồi, rồi khiến quân sĩ đem miều chiến
bài ra treo trước ải đặng có làm biểu mà thân lấu với Tráo
đình. Phạm trọng Yêm nói : « Thuở trước Dương diên Chiêu
trấn thủ ải này, thì làm cho Di địch kinh hồn vỡ mặt, đến
chừng Dương diên Chiêu qua đời rồi, Dương tóa Bảo cấp
chưởng binh quyền, thì cũng không có trận nào mà chịu treo
miều chiến bài. Nay Đại nhơn vâng lệnh tráo đình ra giữ ải

này, thì mới cô giặc một phen, mà Đại nhơn cũng chưa cầm binh ra trận lần nào, sao lại vội treo miến chiến bài như vậy? » Dương Thanh nói : « Nếu làm như Tôn đại nhơn thì oai phùng nhuệ khí của các vị anh hùng thuở trước đều mất hết. » Phạm trọng Yên nói : « Chẳng những là mất hết oai phùng lớp trước mà thôi ; mà lại công cang của Địch Thanh qua đẹp Tây Liêu cũng hóa ra vô ích nữa. » Tôn Tú nghe mấy lời ấy sợng trần ghen hòng không nói chiặng, cứ làm thỉnh mà viết tờ biểu chương dâng có thân tấu với Trào đình mà xin sai người khác ra thế cho mình về Trào (Ấy là Tôn Tú một là sợ Tam quan nguy cấp, hai là chịu không nổi mấy lời châm chích của Dương Thanh và Phạm trọng Yên).

Nói về Bàng Hồng từ khi thấy Địch Thanh thác rồi thì trong lòng mừng rỡ, mỗi ngày tụ tập gian đảng mà yến ẩm với nhau hoài.

Đến khi tiếp dâng biểu chương của Tôn Tú thì thất kinh mà nói rằng : « Ngày trước ta ngỡ là Liêu chúa muốn hại Địch Thanh dâng có trả thù cho Phi Long công chúa mà thôi, không dè Địch Thanh thác rồi nó lại đem binh xâm phạm như vậy ; té ra ta đã làm mưu nó rồi đây, bây giờ nó đã đánh tới Tam quan, làm cho Tôn hiền tể phải treo Miến chiến bài và làm tờ biểu chương mà cáo cấp. Ta tưởng nội tráo đây, chắc là không còn ai dám cự với Liêu tướng nữa. Thôi, việc ấy cũng không phải phận việc của ta. Đờ mai ta vào châu mà tâu cùng Thánh thượng, coi thử người liệu định thế nào. »

Ngày thứ Bàng Hồng vào châu mà dâng tờ biểu chương của Tôn Tú cho Thiên tử xem, Thiên tử xem rồi thì thất kinh, suy nghĩ một hồi, song cũng không biết liệu định thế nào, bèn dạy các quan lo mưu kế mà dẹp giặc ấy. Bạt quan nghe vua dạy như vậy thì ai ai cũng đều đổ cho Bàng Hồng mà rằng : « Bàng thái sư là cực phẩm Trào đình, nay trong nước có việc, thì Thái sư phải lo liệu làm sao, dâng mà dẹp yên giặc ấy. » Bàng Hồng nói : « Việc này là việc chinh chiến thì các quan võ phải lãnh mạng mà đề binh giải cứu Tam quan mới dặng, chớ tôi là quan văn, không lẽ thượng trận giao phong nổi. » Tịnh sơn vương quí xuống mà tâu rằng : « Vả Tam

quan là một chỗ yết hầu của Biện lương, nếu hôm nay có xây bề nào, ắt là khó lắm, xin Bệ hạ chọn một người cho trí dũng song toàn, mà khiến làm chúa soái, và truyền chỉ ra Thiên vương miếu mà triệu bốn vị hồ tướng về trào, đừng có đem binh ra Tam quan mà giải cứu. » Thiên tử nói : « Lời khanh tâu rất phải. » Bèn truyền chỉ cho văn võ bá quan tể trụ tại nhà quán dịch, đừng có chọn người làm chúa soái mà đề binh với bốn vị hồ tướng ấy. Các quan đều lãnh chỉ, Thiên tử truyền bãi chầu.

Khi Thiên tử bãi chầu mà trở về Chiêu dương cung, Tào hoàng hậu tiếp rước Thiên tử vào, thấy Thiên tử sầu dung mãn diện, thì trong lòng sanh nghi mà hỏi rằng : « Chẳng hay việc chi mà Bệ hạ có sắc buồn như vậy ? » Thiên tử nói : « Khi trước Tây liêu cử binh xâm phạm một lần, thì nhờ có Địch Thanh ra công đánh dẹp. Đến nay nó nghe Địch Thanh thác rồi, nó lại đem binh tới đánh Tam quan nữa. Tôn Tú cự địch không nổi, từng phải dâng biểu mà xin trăm triệu về. Bây giờ trăm muốn sai người ra thế cho Tôn Tú, đừng mà cự địch với Tây liêu. Song những anh hùng dũng tướng thì đều già cả khí lực suy vi rồi, còn những thanh niên vô chức thì đều là vô dụng chi đồ. Vì vậy cho nên, trăm không biết cậy ai khiến tướng điều binh để ra dẹp giặc ấy. Ngự thê hãy nghĩ đó mà coi, vả Tam quan là chỗ yết hầu, nếu thất ải ấy, ắt là Biện lương không còn. Việc nước bối rối như vậy, mà trăm không buồn sao đáng ? » Tào hoàng hậu nói : « Ngày trước tôi nghe Địch Thanh đã dẹp yên Tây liêu rồi, sao bây giờ nó còn dấy động can qua nữa. » Thiên tử nói : « Ngày trước nó sợ Địch Thanh là người anh hùng vô địch, cho nên mới phải chịu đầu. Đến nay nó nghe Địch Thanh thác rồi thì nó đã biết Trung quốc không còn dũng tướng như Địch Thanh nữa. Vì vậy cho nên nó mới lấy lòng oai võ, đem binh qua xâm phạm Trung nguyên như vậy. » Tào hoàng hậu nói : « Tội nghiệp cho Địch Thanh chịu cực chịu khổ, xông tên đạn pháo, gối vác năm sương,

vào sanh ra tử, đánh Bắc dẹp Nam, thì mới bình phục Tây Liêu mà lấy Trần châu kỳ về. Khi ấy Bộ hạ cùng văn võ bá quan thì ai ai cũng khen là vật báu. Đến sau Bàng quí phi lại gọi là cờ giả, làm cho Địch Thanh bị tội khi quân, chút nữa đã bị thác nơi pháp trảng rồi. Tôi nghĩ lại Trần châu kỳ giả đó không phải là tại Địch Thanh đem lòng khi mạng. Ấy là Liêu chúa dụng kế huân binh, dụng có liệu toan mưu khác. Tôi trách Bộ hạ sao lúc ấy không suy đi xét lại, mà sai Ngũ hồ đem binh qua đánh Tây Liêu, lấy choặng Trần châu kỳ thiệt về, thì có đâu đến nỗi Địch Thanh phải thác. » Thiên tử nghe Hoàng hậu nói như vậy thì mặt buồn dần dần.

Ấy là :

*Đời loạn phải nhờ tay võ tướng,
Nước yên mới cậy sức văn thần.*

Hồi thứ sáu mươi sáu

*Tổng-để đem lòng thương đồng lương,
Bao-Công hết sức kiếm anh hùng.*

Khi Thiên tử nghe Hoàng hậu nói như vậy, thì mặt có sắc buồn mà rằng : « Ngự thê ời, bây giờ chuyện đã qua rồi, dầu ngự thê có nói cho mấy đi nữa, thì cũng vô ích lắm, việc ấy không phải là tại trâm giết đầu. » Tào hoàng hậu nói : « Nếu Bộ hạ khi ấy không đày Địch Thanh ra Du long nhựt, thì Địch Thanh cũng không đến nỗi thác như vậy. » Thiên tử nói : « Nói như Ngự thê thì chẳng là sai lắm. Vả con người ở đời là tử sanh hữu mạng, cho nên Địch Thanh khởi thác tại pháp trường, thì cũng bỏ mình nơi Du long nhựt. Ấy là tại số, chớ không phải là tại trâm đầu. » Tào hoàng hậu nói : « Vả Địch Thanh đã lập công cán rất lớn với triều đình, mà đã không dựng vinh diệu tổ tông, an hưởng thái bình, lại bị tội này tội kia như vậy, cho nên mới đem lòng phiền muộn, mang bệnh mà bỏ mình ; chẳng

phải mà khi không đến nỗi thác đầu. » Thiên tử nói : « Nếu nói như Ngự thê, thì chẳng là trăm hại Địch Thanh đó sao ? Bây giờ trăm nghĩ lại thì trăm đã biết ăn năn rồi, chớ chỉ khi trăm xét ra Trần châu kỳ giã, thì trăm mau mau sai Ngũ hổ tướng qua dẹp Tây Liêu một lần nữa, đặng mà lấy Trần châu kỳ thiết về. Như vậy chẳng là hay hơn làm tội Địch Thanh, ấy cũng là điều lỗi của trăm đó. Khi ấy may có Mẫu hậu can gián kịp, nếu không thì Địch Thanh đã làm quĩ không đầu rồi. Chừng ấy chắc là Mẫu hậu oán trách trăm nhiều lắm. Vả lại bây giờ đây Liêu chúa hay đặng Địch Thanh thác rồi, cho nên mới dám đại cử hùng binh mà xâm phạm cương giới nữa, làm cho trăm toan lo nát trí cũng vô kể khả thi. Trăm nghĩ lại thì trăm tiếc Địch Thanh biết là dường nào ! » Tào hoàng hậu nói : « Bây giờ võ tướng nội trào đây không còn người nào dẹp giặc nổi hay sao ? » Thiên tử nói : « Võ tướng thì cũng có, song không bằng Địch Thanh là người trí dũng song toàn, cho nên trăm chắc là không dẹp Tây Liêu đặng. Vả lại Liêu tướng cứ nói hễ có Địch Thanh ra trận thì nó mới chịu đầu, còn như người khác thì nó không sợ. » Hoàng hậu nghe nói như vậy, thì đem lòng lo sợ lắm.

Nói về Bàng Hồng hiệp đồng với văn võ bá quan tại nhà quán dịch mà thương nghị mưu kế dẹp giặc, thì văn võ bá quan ai ai cũng đều nhường việc ấy cho Bàng Hồng toan liệu. Té ra Bàng Hồng là đứa gian hùng, duy biết hãm hại trung lương mà thôi, chớ không biết an bang định quốc. Cho nên thương nghị đã ba ngày mà chẳng ra kế chi hết.

(Xem tiếp tập 20)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in
TIN - DŨC THUN - XA
25-27, đường Tạ-thu-Thần — SAIGON
Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Rồi đó, Thôi Khấu bèn sang qua đình Bao Công mà nói rằng : « Giận bấy Liên tặc nghe tin Dịch Thanh thác rồi, thì chắc chỉ lầy lừng mà đem binh đến đánh, làm cho Thiên tử lo sợ mà phú thác cho văn võ bá quan toan liệu việc ấy. Tê ra bá quan cứ đổ cho Bàng Hồng, mà Bàng Hồng cũng thức thủ vô sách, ngồi trơ trơ chẳng khác chi hình đất tượng cây. » Bao Công nói : « Bấy giờ Thiên tử mới nghĩ lại mà tiếc Dịch Thanh là lương đồng chí thân, kinh thiên thạch trụ. » Thôi Khấu cười rằng : « Thế khi nhơn huynh cũng tưởng là Dịch Thanh thác thiệt hay sao ? Tôi đoán chắc là Dịch Thanh chưa thác. Vì khi Dịch Thanh mới thác tại Du long nhứt thì tôi có xem thiên văn thì thấy Võ khúc tinh hấy còn mà không dặng rõ. Ấy là lúc Dịch Thanh bị nạn. Còn hồi hôm đây tôi thấy Võ khúc tinh tỏ rạng khác thường, mà ở lại phía Đông nam, nên tôi dám chắc là Dịch Thanh còn ở nơi phía ấy. Lúc này là lúc trào đình bối rối, xin nhơn huynh hãy gắng công tìm kiếm Dịch Thanh, đừng có dẹp an giấc ấy. » Bao Công nghe nói thì cười rằng : « Thế khi Thôi huynh muốn nói điều với tôi chăng ? Vả khi Dịch Thanh mới thác thì tôi và Lộ huê vương đều thấy tận mặt. Đến chừng tàn liệm thì cũng có đủ mặt văn võ bá quan, sao bây giờ Thôi huynh lại nói Dịch Thanh còn sống ? Lời ấy thiệt khó tin lắm. » Thôi Khấu nói : « Nếu nhơn huynh không tin, thì đêm nay tôi chỉ sao ấy cho nhơn huynh xem. » Bao Công nói : « Bây giờ cũng đã xế qua rồi. Vậy xin nhơn huynh ở nán lại đây, đừng đem nay anh em ta ra xem sao ấy cho biết. » Thôi Khấu vâng chịu. Bao Công khiến quân dọn tiệc mà thiết đãi Thôi Khấu.

Hai người ăn uống và đàm đạo cùng nhau cho đến tối, rồi rủ nhau ra sân mà xem sao. Thôi Khấu mới chỉ sao mà nói với Bao Công rằng : « Nơi phía Đông có một vì sao tỏ rõ kia kia, ấy là Văn khúc tinh, sao ấy thuộc về bốn mạng của nhơn huynh đó. » Bao Công nói : « Còn vì sao tỏ rõ hơn mà ở nơi phía trên, tên là vì sao chi đó vậy ? » Thôi Khấu nói : « Ấy là vì sao Tham lang tinh, thuộc về của Bàng Hồng đó. » Bao Công nói : « Cha chú ! Vì sao của Bàng Hồng sao lại tỏ rạng hơn của tôi ? » Thôi Khấu nói : « Bây giờ đương lúc gian tặc nó thịnh thời, cho nên vì sao của nó tỏ rạng như vậy đó. » Bao Công nghe nói thì gật đầu mà rằng : « Lời ấy rất phải. Còn Võ khúc tinh là vì sao nào ở đâu ? » Thôi Khấu nói : « Tại phía Đông nam có một vì sao tỏ rạng khác thường, ấy là Võ khúc tinh, sao ấy là sao của Bình tây vương đó. Bấy lâu sao ấy lu lờ không đáng tỏ rõ, mấy đêm nay tôi thấy sao ấy tỏ rạng như vậy, thì biết Bình tây vương tai nạn đã mãn rồi, vậy xin nhơn huynh ra sức tìm kiếm choặng Bình tây vương, thì mới dẹp yên Liêu tặc nổi. » Bao Công nói : « Nếu như Bình tây vương còn sống thì tôi cũng hết lòng hết sức mà tìm kiếm cho ra. Song việc này nhơn huynh chờ tiết lộ cùng ai, để tôi tìm kiếm cho đáo đê, như may mà kiếm được Bình tây vương thì tôi phải loan mưu lập kế mà làm cho người khỏi tội khi quân. » Thôi Khấu khen phải. Hai người bèn trở vào nhà trong mà đàm đạo cùng nhau cho đến mãn canh hai thì Thôi Khấu mới từ giả mà trở về dinh mình.

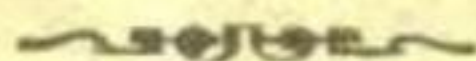
Còn Bao Công trở lại thư phòng thì ngồi mà suy nghĩ rằng : « Võ khúc tinh hãy còn tỏ rạng như vậy, thì chắc là Địch Thanh chưa thác. Nếu Địch Thanh chưa thác sao ngày nọ lại giả thác làm chi, chuyện này cũng lạ thiệt. Vả chăng con người ở đời ai ai cũng có lòng hủ tử tham sanh, mà Địch Thanh lại giả thác như vậy, chắc là có duyên cớ chi đây chứ chẳng không. Thế khi Bàng Hồng nó loan mưu hãm hại, Địch Thanh hayặng mới làm kế kim thiền thoát xác đây chăng ? Thôi, để ta ráng sức mà tìm kiếm cho ra, đừng có trừu an Liêu tặc. » Bèn trở vào phòng mà nghĩ an giấc điệp.

Ngày thứ, Bao Công chờ đến huynh hôn mới lên ngựa mà đi với tám tên đồng sĩ tằm phúc của mình thẳng qua phía Đông nam.

Đi đến Du long nhựt thì đã hết canh một rồi. Lúc ấy nhằm lúc trăng tỏ, Bao Công khiến Trương Long thẳng vào Du long nhựt mà gõ cửa. Vương Chánh nghe gõ cửa, lật đật thức dậy mở cửa, thấy Bao Công thì run rẩy lập cập, quì lạy mà thưa rằng : « Lão gia đến đây, mà tôi không tiếp đặng, xin Lão gia miễn tội. » Bao Công nói : « Ta không bắt tội đâu. » Bèn xuống ngựa bước vào nhà trạm mà nói với Vương Chánh rằng : « Nay ta đi tuần đến đây thì trời đã khuya rồi, liệu bề về không kịp, nên ta mới ghé lại đây tạm nghỉ một đêm, rạng ngày ta sẽ về. » Vương Chánh thưa rằng : « Lão gia đến đây thì tôi cũng có lòng mừng lắm, song nhà trạm này không đặng sạch sẽ, e khi làm cực lòng cho Lão gia chăng ? » Bao Công nói : « Không hề chi đâu. » Vương Chánh không biết Bao Công đến có việc chi, nên trong lòng cứ phập phồng lo sợ.

Ấy là :

*Hãm hại trung lương là dạ nịnh,
Tận tâm vị quốc ấy lòng ngay.*

Hồi thứ sáu mươi bảy

*Lòng vị quốc, Bao-Công gắng sức,
Dạ trung thành, Vương-Chánh tỏ tình.*

Khi ấy Bao Công hỏi Vương Chánh rằng : « Người làm chức Thừa nhựt ở đây, thế khi cũng buồn bực lắm chớ ? » Vương Chánh thưa rằng : « Thiệt cũng buồn lắm. » Bao Công nói : « Từ này về sau người sẽ có sự vui lòng. » Vương Chánh nói : « Vì ý gì Lão gia lại nói lời ấy. » Bao Công nói : « Từ rầy chắc là người đặng cao thăng quờn

trước, cho nên ta mới nói như vậy.» Vương Chánh lại nghe Bao Công cười mà nói rằng : « Bàng quốc trượng tiến cử người làm Nhứt thừa đã mấy năm rồi ? » Vương Chánh nói : « Tôi làm Nhứt thừa đã năm năm rồi. » Bao Công nói : « Người cũng là người trung tín với Bàng quốc trượng lắm, cho nên Quốc trượng mới đem lòng thương mến, mà tiến cử người như vậy, ít ngày nữa người sẽ đăng phong làm Tri phủ chứ chẳng không. Chẳng ấy có phải là hết buồn tới vui chăng ? » Vương Chánh nghe nói lại càng hồ nghi hơn nữa, bèn bầm với Bao Công rằng : « Vẫn tôi là người tài sơ trí siêng, làm đăng chức này thì cũng không đáng rồi, đâu dám trông đến sự gia thăng quờn trước nữa ? Đâu Bàng quốc trượng có đem lòng cổ cấp mà tiến cử tôi đến chức Tri phủ đi nữa, thì tôi cũng không dám thọ lãnh chức ấy. » Bao Công nói : « Bàng quốc trượng muốn hại Dịch Thanh có viết thư mà khiến người làm điều ấy, nay người đã làm xong việc rồi, chắc là Bàng quốc trượng tiến cử người chứ chẳng không. Việc ấy người đối ai thì đăng, chứ đối ta sao đăng ; vậy sự tích thế nào, người phải nói thiệt cho ta nghe. » Vương Chánh nghe nói thì đem lòng sợ thẳm, song nghĩ rằng : « Mình không có hại Dịch Thanh thì thôi, Bao Công là người chánh trực vô tư, không lẽ làm điều oan ức cho mình. » Nghĩ như vậy bèn bầm với Bao Công rằng : « Lúc ấy Bàng quốc trượng cũng có viết thư mà khiến tôi hãm hại Bình tây vương, song tôi không dám ; xin Lão gia chớ nghi. » Bao Công nạt rằng : « Bình tây vương đến cáo với ta rõ ràng, nói người nghe lời Bàng quốc trượng mà ám hại mạng người, sao người còn chối. » Vương Chánh nghe nói thì nghĩ rằng : « Lạ này ! Vả ta với Bình tây vương là người vô thù vô oán, có sao vong hồn người vu oan cho ta như thế. Nếu vậy ta có lòng ngay thẳng thì cũng không có ích gì hết. » Vương Chánh ngẫm, nghĩ rồi bầm rằng : « Khi Bình tây vương mới phát binh, thì tôi đã lật đặt sai người đi kên Trương tướng quân. Đến chừng Trương tướng quân tới đây thì Dịch vương còn nói năng như thường. Người có nói bị oan hồn áp tới

đòi mạng cho nên mới đến nỗi ấy. Nếu tôi có lòng gian ác thì người đã thuật hết cho Trương tướng quân rồi, xin Đại nhân xê lại cho tôi nhờ. » Bao Công nói : « Dịch Vương đã không cáo với ta rõ ràng, sao người còn giả hàm như vậy ? Rất đổi công việc Ly miêu hoán chúa đã mười tám năm rồi, mà ta tra còn ra thay, huống chi là việc này. Nếu người không chịu cung chiêu, thì ta không dung thứ dạng. » Vương Chánh bầm răng : « Việc này oan tôi lắm ! Vũ Bình tây vương cùng Bàng quốc trượng có thù riêng với nhau, còn tôi là người vô can, nữ nào lại hại một người lương đồng chí thân như vậy sao ? » Bao Công nói : « Ta cũng biết người là chánh trực quân tử không nỡ hãm hại người lành, song ta hỏi người điều này : Vậy chớ Bàng quốc trượng làm kẻ chi mà hãm hại Dịch vương, thì người hãy lấy lòng ngay thẳng mà tố hết thí chung cho ta nghe. » Vương Chánh thấy Bao Công nói như vậy thì nghĩ rằng : « Nếu ta không nói ra thì Bao Công cũng tra gạn hoài. Thôi, chi bằng ta tố thiệt đi, dầu có bề nào thì cũng tới đâu hay đó. » Nghĩ như vậy bèn tố thuật các việc ngày trước cho Bao Công nghe. Bao Công nghe rồi thì nghĩ rằng : « Té ra cũng quả Bàng Hồng mưu hại Dịch Thanh đây. » Nghĩ như vậy bèn nói với Vương Chánh rằng : « Ta cũng biết người là người lương thiện quân tử, không chịu theo lũ nịnh thần, song ta e Bình tây vương chưa thác, chắc là người sợ họa mà giả thác như vậy. Vậy người có biết người nào giả mạo làm Bình tây vương đó chăng ? » Vương Chánh nói : « Khi chưa lần liệm thì Lão gia đã xem thấy rõ ràng, có ai hình trạng giống Bình tây vương ở đâu, mà giả mạo dạng ? » Bao Công nghe nói thì bước ra ngoài sân. Vương Chánh cũng ra theo. Bao Công mới chỉ Vũ khúc tinh mà nói với Vương Chánh rằng : « Vũ khúc tinh là vì sao của Dịch vương đó. Nay Vũ khúc tinh còn tỏ rạng như vậy, cho nên ta e Dịch vương chưa thác. » Vương Chánh nghe nói thì trong lòng không tin, song cũng không dám hỏi nữa.

Rồi đó, Bao Công trở vào khiến Vương Chánh và tám tên quân sĩ đi ngủ. Vương Chánh thưa rằng : « Lão gia không

ngũ, chúng tôi đâu dám ngũ trước. » Bao Công nói : « Các người hãy ngũ đi, ngày mai ta sẽ có việc mà sai khiến. » Vương Chánh và tám tên quân sĩ vâng lời mà đi ngũ.

Ngày thứ Bao Công kêu Trương Long và Triệu Hồ lại mà dặn rằng : « Hai người hãy làm như vậy... như vậy... » Hai người ấy vâng lệnh ra đi. Giây lâu trở về thưa lại với Bao Công rằng : « Tôi phụng mạng đến hỏi dân đã ở gần Thiên vương miếu, thì ai ai đều nói miếu ấy yêu quái nhiều lắm, cho nên nhơn dân không dám tới đó. Bây giờ đây bốn vị Hồ tướng đòi linh cứu của Bình tây vương đến đó mà ở, đãặng một năm rồi. Chúng tôi lại hỏi nó rằng : Từ ngày bốn vị Hồ tướng đem linh cứu đến đó, thì các người có vào nơi miếu ấy chẳng ? Các người ấy nói : Từ ấy đến nay cửa đóng bít bùng không ai tới lui đặng hết. » Bao Công nghe nói thì nghĩ rằng : « Chắc là năm vị Hồ tướng đặt đều mà nói trong miếu ấy thường có yêu quái, đặng cho nhơn dân không dám ra vào. Nếu vậy ta đã có thể mà tìm đặng Bình tây vương rồi. » Bèn khiến hai người ấy lui ra mà lo việc cơm nước.

Ấy là :

*Trung lương chịu khó vì yêu nước,
Gian nịnh không công bởi ghét hiền.*

Hồi thứ sáu mươi tám

*Trung nghĩa hết lòng tìm trung nghĩa,
Hiền lương lánh nạn gặp hiền lương.*

Đêm ấy Bao Công đi bộ với tám tên quân mà thẳng qua Thiên vương miếu.

Đến nơi, thì thấy cửa miếu đóng lại, mà trong miếu thì lạng lẽ không nghe tiếng người.

Lúc ấy trăng trong sao tỏ, Bao Công dạo xem xung quanh miếu, thì thấy miếu ấy có ba tòa, bốn phía đều có tường cao,

mà không có ngõ hậu. Đi đến tòa phía sau, nơi góc Tây nam, thì thấy chỗ vách ấy có thể mà leo lên được. Bao Công mới nói nhỏ với Cao Tông và Trương Kiết rằng : « Hai người phải làm như vậy... như vậy... » Hai người ấy vâng lời, bèn nói nhỏ với nhau rằng : « Không biết Lão gia làm cách gì đi kỳ lắm vậy, muốn khiến chúng ta vào miếu này mà thám thính, đáng có ăn trộm đồ hay sao ! Thôi chúng ta cũng vâng lời, leo lên chỗ này mà nghe thử coi có điều chi lạ hay không. » Trương Kiết mới quì xuống cho Cao Tông đứng trên vai mình, rồi đó Trương Kiết đứng dậy cho Cao Tông leo lên vách tường ấy, lên rồi, lại chuyển qua mái nhà ngồi trên ngói mà rình ; xây nghe vắng vắng có tiếng người nói bên góc Tây nam, bèn lần qua phía ấy mà nghe, thì quả có tiếng người nói chuyện. Khi ấy Cao Tông nghe một người nói rằng : « Thôi, Đại ca đừng buồn làm chi nữa, hãy uống lấy chén rượu này mà giải sầu. » Lại nghe một người khác đáp rằng : « Hiền đệ ôi ! Nòng nôi như vậy mà hiền đệ khiến qua đừng buồn sao được. Dầu có rượu ngon bực nào đi nữa, thì cũng không khuấy lắng. Ta nghĩ lại thì ta thêm giận thằng Bàng Hồng lắm, cứ toan mưu lập kế mà ám hại ta hoài. Nay tuy ta khỏi bị nó giết mặc dầu, song mẹ con xa cách như vậy, thì ta lấy làm buồn lắm ! Nếu ngày sau tai qua nạn khỏi, mẹ con gặp nhau, thì ta không muốn làm quan nữa, tự nguyện trở về cố lý, cấy sâu cuốc bẫm mà nuôi dưỡng mẹ già, cho được chữ thanh nhân thì hay hơn. » Lại một người nữa nói rằng : « Đại ca ôi ! Chẳng nên thối chí như vậy đâu, vả đại ca là anh hùng cái thế, thì phải kiến công lập nghiệp, giúp vãn Tống trào, chẳng nên lưỡng lự đến điều ấy. Vả lại Lão tổ có dặn đại ca phải mai danh ẩn tích trong một năm, cho qua khỏi tai tình, thì phước lộc ắt đến. Chẳng ấy đại ca cũng trừ được Bàng Hồng mà rửa đều hờn ấy chứ chẳng không. Bây giờ đây tôi có nghe Liễu tặc đem binh đến đánh Tam quan. Tôn Tú cự địch không nổi, nên đã sai người cáo cấp cùng Thiên-tử, mà trong trào không có ai dám cầm binh dẹp giặc, cho nên Thiên tử

đương lo sợ lắm. Tôi cũng trông cho việc này liệu ra, đừng đại ca cầm binh dẹp giặc mà giúp vận tráo đình.» Lại nghe một người kia nói rằng : « Hiền đệ ơi ! Hiền đệ đừng nói đùa ấy làm chi nữa. Ta nghĩ lại cuộc đời, thiệt nhiều điều khó lắm ! Ngày trước ta đã lập nên công lớn, mà bây giờ lại ra thân thể như vậy, thì lập công mà có ích gì đâu. Dầu bây giờ ta có ra mặt mà bảo phò xã tắc đi nữa, thì lại càng mang tội sát hại sanh linh chịu những oan hồn oan hận, mà đạo đức thì cũng không ích gì cho ta hết. Vì vậy cho nên lòng ta không còn trông đến việc chinh Đông phạt Bắc nữa. » Lại nghe một người cười rằng : « Nói như lời đại ca vậy chẳng là sai nhiều lắm. Vả việc hãm hại đại ca đây, là tại nơi Bàng Hồng, chứ không phải tại nơi Thánh thượng, nếu đại ca hèn Thánh thượng mà làm như vậy, thì ắt là giang san nhà Tống không còn. Hễ giang san nhà Tống mất rồi, thì chúng ta cũng khó nổi ở yên choặng. » Lại nghe một người kia nói rằng : « Ta cũng biết như vậy ; song ta nghĩ lại thân ta mà còn sống lại đây, thì một là nhờ có Cô nương cứu ta khỏi thác nơi chốn pháp trường, hai là nhờ có Tôn sư cứu ta khỏi thác về thuốc độc, nếu ta không có hai người ấy cứu từ, thì thân này còn gì mà dẹp giặc đặng, song cũng nên liệu như đã thác rồi, hễ không có ta thì tự nhiên cũng có người giúp vận Tống tráo chứ chẳng không. Thôi ta cũng chẳng nên ra làm chi mà bị cha con Bàng Hồng nó hãm hại. » Lại nghe một người khác nói rằng : « Đại ca chẳng nên ngã lòng như vậy, để tôi dâng vận lên vào Tướng phủ mà giết phứt thằng Bàng Hồng đi, rồi Đại ca sẽ lãnh binh mà dẹp giặc. » Lại nghe người khác nói rằng : « Chẳng nên làm chuyện ấy đâu, nếu hiền đệ giết đặng Bàng Hồng rồi thì ắt là nhiều người mang khổ về việc thích khách ấy chứ chẳng không. Vả lại thấy ta có nói, lúc này Bàng Hồng đương thanh thời lắm, không ai làm chi cho nổi, phải thủng thỉnh mà chờ ngày đã. » Lại nghe hai người kia nói rằng : « Thôi, để cho gian thần sống thêm ít năm nữa, rồi đây lẽ trời cũng có báo ứng chứ chẳng không. » Lại nghe một người kia nói rằng : « Thôi, từ rày

đừng nói đến việc Bàng Hồng nữa thì Đại ca mới khuấy lạng đặng ; bây giờ anh em ta cứ việc ăn uống với nhau cho vui lòng mà thôi. »

Khi Cao Tông nghe rõ mấy lời ấy thì mới biết mấy vị hổ tướng đều ở trong miếu này, cho nên Bao Công mới bày kế ấy mà tìm kiếm anh hùng, bèn trở lại chỗ cũ mà leo xuống. Rồi thuật hết các lời của mấy người ấy cho Bao Công nghe. Bao Công rất mừng, bèn rủ nhau trở về Du long nhứt.

Khi Bao Công về đến Du long nhứt thì khiến mấy người ấy rằng : « Chúng bây hãy đi ngủ đi, đợi ngày mai có dậy cho sớm, vì ta có việc sai khiến. » Các người ấy vâng lời đi ngủ hết. Còn Bao Công thì ngồi lại một mình mà ngẫm nghĩ rằng : « Ngày nay mà biết chuyện Địch Thanh không thác đây, thì cũng nhờ có Thôi huỳnh xem thiên văn hay lắm, song ngày trước không biết thấy nào liệm trong quan tài đó, hay là có ai chịu thế cho Địch Thanh mà giả mạo như vậy chăng. Việc này thiệt cũng là khó hiểu lắm. » Nghĩ như vậy bèn vào phòng mà nghỉ an giấc điệp. »

Rạng ngày Bao Công kêu Vương Chánh lại mà hỏi rằng : « Nay ta muốn tới Thiên vương miếu, mà tra xét về việc Bình tây vương bị thác đặng có về trào mà phục chỉ. Vậy người cũng phải đi với ta đến đó mà xem ta tra xét. » Vương Chánh vâng lời, lui ra mà lo việc cơm nước đặng có ra đi.

Ăn uống xong rồi, thì Bao Công lên ngựa đi với Vương Chánh và tám tên đồng sĩ mà thẳng đến Thiên vương miếu.

Đến nơi, Bao Công xuống ngựa mà dặn Trương Long rằng : « Người hãy làm như vậy... như vậy... » Trương Long vâng lời, bước lại gõ cửa. Lý Nghĩa chạy ra mà hỏi rằng : « Ai gõ cửa vậy ? » Trương Long nói : « Tôi vâng tới Địch thái quân đến viếng Bình tây vương và tỏ bày việc gấp cho Bình tây vương hay. » Lý Nghĩa nghe nói thì nghĩ thầm rằng : « Chúng ta thường hay thăm viếng Địch thái quân lắm sao Địch thái quân lại không dặn việc chi, để đến bây giờ lại

sai người đến đây mà làm như vậy, thiệt cũng là khó lắm, song không lẽ ta không cho vào, vì là tình nghĩa mẹ con ; nếu ta làm như vậy thì cũng ngặt lắm. » Nghĩ như vậy, bèn mở cửa miếu cho Trương Long vào. Té ra Bao Công và mấy người ấy đều kéo vào một lượt. Lý Nghĩa thấy vậy cả kinh mà thưa rằng : « Chẳng hay Bao đại nhơn đến đây có việc chi ? » Bao Công nói : « Liệt vị thiệt nên quá dữ. » Lý Nghĩa nói : « Tôi có làm điều chi đâu, mà Đại nhơn nói như vậy ? » Bao Công nói : « Liệt vị giấu Bình tây vương mà dối rằng người đã qua đời. Nay tôi tra hỏi minh bạch rồi cho nên đến đây mà ra mắt Bình tây vương. » Lý Nghĩa nói : « Bình tây vương đã mất phần lâu lắm, nào chúng tôi có dám giấu người ở đâu ? » Bao Công nói : « Thôi đừng có nói làm chi nhiều lời, để tôi vào đó sẽ biết. » Nói rồi liền khiến Cao Tông chạy trước vào miếu mà kiếm Bình tây vương. Lý Nghĩa thấy vậy kinh hãi, lật đật chạy vào báo cho Địch vương hay. Địch vương thất kinh, vừa muốn kiếm đường mà trốn, thì đã có Bao Công bước vào mà nói lớn rằng : « Đại vương chẳng nên trốn tránh, nay tôi đã đến đây rồi. » Địch vương thấy Bao Công thì sửng sốt một hồi, rồi mới nói rằng : « Sao Đại nhơn lại biết rằng tôi chưa thác mà đến đây ? Vì Đại nhơn đến thỉnh linh, cho nên tôi không kịp tiếp rước, xin Đại nhơn miễn chấp. » Bao Công cười rằng : « Đại vương thấy chưa ? Việc gì kín cho mấy đi nữa thì cũng giấu tôi khôngặng. » Địch vương nghe nói thì làm thinh.

Lúc ấy bốn vị hổ tướng đều ra mặt mà yết kiến Bao Công. Vương Chánh thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng. Bao Công nói với Địch vương rằng : « Bây giờ đây Tây Liêu đem binh đến đánh Tam quan, không ai cự nổi, cho nên Thánh thượng nhớ đến Đại vương thì đã có lòng ăn năn. Còn quần thần ai ai đều oán hận Bàng Hồng lắm. Đêm trước Thôi Thái sử ra xem tinh tượng, thấy vì sao của Đại vương chưa mất, mà lại tỏ rạng khác thường, cho nên biết Đại vương còn sống, mới khiến tôi đi tìm kiếm Đại vương, đặng mà khuôn phò xã tắc. Nay gặp Đại vương đây thì lòng tôi mừng rỡ vô cùng. » Địch

vương nói : « Bao đại nhơn ôi ! Thân tôi bây giờ cũng như đã thác rồi, còn tìm kiếm làm chi nữa ? » Bao Công nói : « Đại vương phân lời ấy sao phải. Vả Đại vương là lương đồng chí thân của nhà Tống, lẽ nào lại làm ngơ mà để cho giang san tôi bại đặng ? » Đại vương nói : « Bao đại nhơn ôi ! Từ khi tôi ra giúp nước đến nay, thì cũng xông tên dọt pháo, gởi vác năm sương, đánh Nam dẹp Bắc, sát hại saoh linh rất nhiều, đến chừng lập công đặng rồi, thì Thánh thượng cũng nghe lời gian tặc, chẳng đoái trang thân, tôi nghĩ đến chuyện ấy thì tôi đã ngã lòng, không muốn giúp nước nữa, chẳng thà tôi mai danh ấu tích, nương chốn lâm tuyền, mà nuôi dưỡng mẫu thân cho qua ngày tháng thì hay hơn. » Bao Công nói : « Đại vương nói như vậy chẳng là sai nhiều lắm. Vả Đại vương là đương thế anh hùng, lẽ nào lại sợ Bàng Hồng như vậy, dầu nó có đại gian đại ác đi nữa, thì cũng không qua lẽ trời, chẳng sớm thì muộn đây cũng có báo ứng chớ chẳng không. Còn việc Thánh thượng có làm điều chi lầm lỗi với Đại vương, thì Đại vương cũng không nên cố oán như vậy mà lỗi đạo quân thần. » Địch vương nghe nói, vừa muốn trả lời, thì bốn vị hồ tướng tiếp lấy mà thưa rằng : « Bao đại nhơn chưa rõ, chớ Đại vương tôi là người trung tâm quân nhứt, nào dám cố oán Thánh thượng chi đâu. Ngặt vì lúc này Thánh thượng đương sửng dộng Bàng Hồng lắm, nếu Đại vương tôi ra mặt mà giúp nước, đến chừng thành công rồi thì cũng chẳng khỏi tay Bàng Hồng ám hại nữa, xin đại nhơn lấy lòng rộng rãi để cho Đại vương tôi mai danh ấu tích, đặng mà hưởng phước thanh nhàn thì hay hơn. » Nói rồi lại thuật hết các việc Bàng Hồng khiến Vương Chánh ám hại Địch vương cho Bao Công nghe.

Ấy là :

*Gian hùng quyết chí bày mưu hại,
Hồ tướng ngả lòng việc lập công.*

Hồi thứ sáu mươi chín

*Vì xa - tắc, Bao - Công lập kế
Lập đoạn văn, Quốc-trượng bị thua*

Khi Bao Công nghe mấy vị hồ tướng nói như vậy, thì trả lời rằng : « Từ này về sau, liệt vị đừng lo đến việc Bàng Hồng nữa, miễn là liệt vị hết lòng giúp nước, dẹp cho yên giặc mà thôi, còn việc Bàng Hồng thì để đó mặc tôi. Chẳng sớm thì muộn, tôi cũng kiếm cơ mà trừ nó cho đặng, thì mới nghe cho. » Bốn vị hồ tướng đều nói : « Nếu Đại nhơn có lòng lo lắng mà trừ lũ gian thần, thì Đại vương và chúng tôi mới dám ra phò xa tắc. » Bao Công cả mừng, bèn hỏi Vương Chánh rằng : « Vậy chớ mười ba phong thư của Bàng Hồng bây giờ còn đây chẳng ? » Vương Chánh nói : « Mười ba phong thư ấy hãy đem đến cho tôi xem rồi thì đem về liền, bây giờ không có chữ nào mà làm dấu tích hết. » Bao Công nghe rồi thì nói với Địch vương rằng : « Lũ gian thần thiệt nhiều quỷ kế lắm, vậy chớ khi Bàng Hồng mong hại Đại vương đó, thì Đại vương lập kế chi mà giả thác đặng như vậy ? » Địch vương mới thuật hết các việc Vương Thuyền lão tổ dặn dò mật kế cho Bao Công nghe. Bao Công nghe rồi thì cười rằng : « Thuở nay không ai dám làm đều chi khuấy lấp tôi đặng, đến nay duy có một mình Đại vương làm tôi phải làm mà thôi. Nếu không có Thôi thái sử xem thiên văn thì cũng không biết Đại vương còn sống mà ở đây. Ấy là tôi thua trí Đại vương một phen rồi đó. » Địch vương nói : « Nay Đại nhơn đã rõ đặng công việc của tôi làm, thì thiệt là tôi thua trí Đại nhơn, chớ không phải là Đại nhơn thua trí tôi đâu. Còn bây giờ đây thì tôi đã giả thác rồi, khi trước Thiên tử cũng biết việc ấy, nếu ngày nay nói rõ việc giả thác thì ắt là tôi không khỏi bị tội khi quân. Xin Đại nhơn liệu định thế nào, kéo tôi bị tay gian tặc nữa. » Bao Công nói : « Đại vương chớ lo, vậy phải làm như vậy... như vậy... ắt là không có

đều chi hết. » Địch vương cả mừng, bèn chĩ Vương Chánh mà nói với Bao Công rằng : « Vương nhứt thừa đây, thiết là có lòng nhơn hậu, không chịu nghe theo Bàng Hồng mà hãm hại người ngay, ơn đức của va tôi nguyên tạc dạ. » Bao Công nói : « Tôi cũng biết va là người trung hậu, cho nên tôi mới không làm thiết hại đến va. Nếu không thì va đã bị án sát nhện rồi. » Nói rồi liền từ giả năm vị hồ tướng mà lui ra. Còn Vương Chánh cũng lạy tạ Địch vương mà trở về Du long như!

Khi Bao Công ra khỏi Thiên vương miếu rồi, thì đi thẳng về Kinh đô, ghé lại dinh Thôi Khấu mà thuật hết các việc cho Thôi Khấu nghe. Thôi Khấu cả mừng mà rằng : « Bình tây vương đã mai danh ẩn tích, nay chịu ra giúp vậ Tổng trào, ấy cũng là nhờ có Bao huynh tận trung vì quốc, chẳng nài khó nhọc, cho nên mới tìmặng Bình tây vương. » Bao Công nói : « Tuy là công của tôi, song cũng nhờ có nhơn huynh cho nên tôi mới rõ đặng Địch vương còn sống mà tìm kiếm như vậy. » Thôi Khấu nói : « Bây giờ đây nhơn huynh lĩnh lập kế làm sao mà tau cùng Thiên tử? » Bao Công nói : « Nay tôi lĩnh nói vong hồn Địch Thanh đến cáo với tôi mà nói thì hai chưa rõ, cậy tôi mượn ba món bửu bối của Thánh thượng mà cứu va sống lại. » Thôi Khấu nói : « Nếu nói như vậy, tôi e Thánh thượng không tin chăng, vì Bình tây vương thác đã một năm rồi, lẽ nào lại thì hai chưa rõ sao? » Bao Công nói : « Việc ấy nhơn huynh để mặc tôi. » Thôi Khấu nói : « Vậy nhơn huynh gắng chí mà lĩnh cho xong việc ấy. Hễ Bình tây vương dẹp đặng giặc Tây liên thì là công cán của nhơn huynh rất trọng. » Bao Công từ giả mà trở về dinh.

Ngày thứ Thiên tử lâm trào, văn võ bá quan triều bái tung hô rồi, thì Thiên tử phán hỏi rằng : « Nay Tây liên xâm phạm Tam quan, mà hôm trước trẫm đã khiến văn võ bá quan thương nghị về việc dẹp giặc. Vậy chớ bá quan đã nghị đặng kế chi chưa? » Tịnh sơn vương và Bàng quốc trượng đều ra

tàu rằng : « Hôm trước chúng tôi vâng thánh chỉ hội văn võ bá quan mà thương nghị việc ấy, song nội trào đây không còn ai tài trí cho bằng Bình tây vương, cho nên còn chưa định kể chiặng. » Thiên tử nghe tàu mặt buồn dầu dàu. Bao Công thấy vậy thì tàu rằng : « Đêm hôm qua tôi nằm chiêm bao thấy Dịch Thanh đến cáo với tôi rằng : Tôi bị thác oan, hồn còn phưởng phất nơi Trung giải, xin đại nhơn rộng lòng cứu tôi hườn dương,ặng tôi trừ an Liêu tặc. Khi ấy vĩa tôi có hỏi Dịch Thanh rằng : Vĩa đại nhơn thác đã một năm, đã thịt rã hết, tôi biết thế chi mà cứu đại nhơn đặng ? Dịch Thanh lại đáp rằng : « Tuy thác đã lâu, song da thịt chưa rã, vì số mạng tôi chưa tới. Xin đại nhơn dùng ba món bửu bối của Thánh thượng, mà cứu tôi sống lại. Chiêm bao như vậy đó, xin Bệ hạ cho tôi mượn ba món bửu bối ấy ;ặng tôi đến Thiên vương miếu mà cứu Dịch Thanh. » Bàng Hồng nghe Bao Công tàu như vậy, thì có lòng kinh sợ mà nghĩ rằng : « Nếu vậy Bao Công đã cãi trời đặng rồi. Năm trước Y phu nhơn thác oan thì va cũng cứu đặng, mà Y phu nhơn khi ấy mới thác da thịt chưa rã thì chẳng nói làm chi, chớ như Dịch Thanh thác đã một năm rồi, mà va lâu như vậy, hay là va tàu đổi cùng Thiên tử chăng ? » Còn Thiên tử lúc ấy một là lo sợ việc Liêu tặc, hai là biết ăn năn mà thương tiếc Dịch Thanh rồi, cho nên khi nghe Bao Công tàu như vậy thì mừng lắm, bèn vội vã phán rằng : « Nếu có vong hồn Bình tây vương nói như vậy, thì Bao khanh phải mau mau đến đó mà cứu Bình tây vương đi. Như may mà Bình tây vương sống lại đặng thì công cán của Bao khanh rất đây. » Bàng Hồng tàu rằng : « Vĩa ba món bửu bối của Bệ hạ đó, thì cứu người thác nội trong bảy ngày mà thôi. Còn Bình tây vương thác đã giáp năm rồi, dầu da thịt không rã đi nữa, thì cũng đã khô khan, lẽ nào lại cứu đặng ? Bao Công tàu như vậy, thiệt là có dạ khi quân, xin Bệ hạ chiếu theo điều luật mà định tội, chẳng nên nghe lời Bao Công cho giở linh cứu của Bình tây vương ra, mà xúc phạm thì hải vô ích lắm. » Thiên tử nghe Bàng Hồng tàu như vậy thì có

ý khen phải, song cũng gương lòng mà phán rằng : « Bàng khanh chớ lo đến việc ấy. Vả chăng Bao khanh không phải là người tầm thường, lẽ nào lại dám tâu dối với trẫm mà chuốc tội cho mình sao ? Thôi, để chừng Bao khanh cứu Dịch Thanh khôngặng, thì trẫm sẽ cứ luật mà định tội. » Bao Công tâu rằng : « Nếu Bàng quốc trưởng nói tôi cứu Dịch Thanh khôngặng thì tôi xin làm tờ đoạn văn tại giữa trảo đình, dâng cho Quốc trưởng hết nghi. » Thiên tử phán rằng : « Không cần gì phải làm đoạn văn, hễ Bao khanh cứuặng Bình tây vương thìặng công lớn, như cứu khôngặng thì cũng chiếu theo điều luật mà trị tội vọng tấu, lựa là phải lập đoạn văn làm chi. » Bao Công nói : « Nay Bàng quốc trưởng nói như vậy thì tôi dám xin hỏi lại một đến này : Như tôi cứu khôngặng Bình tây vương thì tôi mang tội vọng tấu ấy, còn như tôi cứuặng Bình tây vương thì Bàng quốc trưởng có tội gì chăng ? »

Thiên tử phán rằng : « Bàng khanh gọi Bao khanh rằng khi quân thì trẫm cũng chưa biết lời ấy về ai. Thôi, để trẫm định như vậy, hễ Bao khanh cứuặng Bình tây vương rồi, thì Bàng khanh bị tội giáng cấp ba bậc và phạt bổng ba năm. » Bao Công nghe Thiên tử phán như vậy thì mừng thầm mà nghĩ rằng : « Nếu vậy Bàng Hồng phen này đã tới lúc vận nhũn rồi đây. » Còn Bàng Hồng cũng nghĩ rằng : « Phen này chắc là ta hạiặng Bao hắc tử chớ chẳng không. » Lúc ấy nội thị đem văn phòng tứ bưu ra cho Bao Công làm tờ đoạn văn. Bao Công làm rồi đem lại mà khiến Bàng Hồng ký tên. Bàng Hồng cũng bằng lòng ký tên. Ký tên rồi thì Bàng Hồng dâng lên cho Thiên tử xem. Thiên tử xem rồi thì khiến nội thị lấy ba món bưu bối mà giao cho Bao Công. Rồi đó, vua truyền bãi chầu mà trở về cung. Còn các quan lui ra tới Ngọ môn thì Bao Công nói với Bàng Hồng rằng : « Xin Quốc trưởng dời chơn lên Thiên vương miếu mà xem. tôi cứu Bình tây vương. » Bàng Hồng nói : « Vả Đại nhơn là chánh trực quân tử, lẽ nào lại có điều chi tư tỵ mà tôi phỏng sợ, hễ Đại nhơn cứuặng Bình tây vương, thì người cũng về trảo

đầy cho tôi thấy mặt chó chẳng không. Không cần gì phải đi làm chi. » Bao Công nghe thì nghĩ thầm rằng : « Người không đi thì lại càng tiện cho ta lắm. » Bèn từ giả các quan mà trở về dinh.

Khi Bao Công về đến dinh rồi thì khiến tám tên đông sĩ ấy sắm sửa mà đi qua Du long nhứt. Đến nơi, thì Vương Chánh vui mừng mà nghĩ rằng : « Bao đại nhơn thiệt là cao trí, cho nên mới tìmặng Bình tây vương như vậy. » Bao Công đi đến Du long nhứt rồi, thì khiến Vương Chánh theo mình mà đi đến Thiên vương miếu.

Nói về Địch Thanh thương nghị với bốn vị hồ tướng rằng : « Không biết Bao Công về lâu cùng Thiên tử, mà Thiên tử có nhậm lời hay chẳng, lòng ta thiệt là nghi ngại lắm. » Trương Trung nói : « Tôi tưởng hễ Bao Công lâu đây, thì chắc là Thiên tử nghe theo ; song chưa biết chừng nào Bao Công đến đây mà làm kể ấy. » Lưu Khánh nói : « Đề tôi dâng văn mà thám thính, coi thử việc ấy ra thế nào. » Địch Thanh khen phải, Lưu Khánh mới dâng văn mà xem, giấy lâu rồi trở lại mà nói với Địch Thanh rằng : « Bao Công đi đã gần tới đây rồi, mà không có quan viên nào theo hết, duy có một mình Vương Chánh và tám tên đông sĩ đến đây ngày trước đó mà thôi. » Nói vừa dứt lời thì có Bao Công đến kêu cửa, Trương Trung lật đặt mở cửa cho Bao Công vào. Bao Công vào rồi thì khiến Trương Trung đóng cửa miếu lại, rồi dắt nhau đi thẳng vào miếu.

Ấy là :

Gian nịnh sau đình vương luật phép.

Anh hùng nay đã khỏi tai ương,

(Xem tiếp tập 24)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN - ĐỨC THU - XA

25-27, đường Tạ-thu-Thâu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Hồi thứ bảy mươi

*Bao-thị-chế, bày mưu cứu tướng,
Bình-lâm-vương, trở mặt phò vua*

Bao Công vào đến nơi thì thuật hết đầu đuôi cho Địch Thanh nghe. Địch Thanh cả mừng mà rằng : « Nếu vậy thì ơn đức của Đại nhơn rất trọng, không biết chừng nào tôi báo đáp đặng. » Bao Công nói : « Vả tôi với Đại vương cũng là nhứt diện chi thần, đền có mang ơn tráo dinh rất trọng, nay trong nước có giặc, thì tôi phải hết sức mà làm như vậy, cho Đại vương cầm binh ra dẹp Tây liên, đặng mà an hưởng thái bình cùng nhau. » Năm anh em nghe Bao Công nói như vậy thì vui mừng mà tạ ơn.

Đêm ấy bốn vị hồ tướng dọn tiệc mà thết đãi Bao Công và trò chuyện cùng nhau cho đến canh ba mới nghỉ.

Rạng ngày Bao Công khiến bốn vị hồ tướng giở linh cửu ra rồi làm y như phép cứu Y phu nhơn rồi trước, động mà che miệng thế gian. Lúc ấy Bao Công khiến mở cửa miếu mà cho nhơn dân đến xem rất đông. Nhơn dân thấy Bình tây vương sống lại thì đều có lòng mừng và khen ngợi Bao Công lắm.

Rồi đó Bao Công và Địch vương đều lên ngựa mà trở về Kinh đô, còn bốn vị hồ tướng ở lại sau đặng mà sắp đặt trong miếu. Khi ấy Trương Trung đến nói với ông già bán đậu hũ rằng : « Ta cũng nhớ có lão trượng mách

bảo miếu này, cho ta đem linh cữu của Đinh tây vương mà quang đồ bảy lâu. Nay người sống lại mà trở về trào rồi, thì linh cữu và đồ tẩm liệm ấy, ta cho lão trượng khiêng về mà dưỡng già. Còn các món khí dụng thì để cho Vương nhứt thừa. » Ông già ấy nghe nói như vậy, thì mừng rỡ mà thưa với Trương Trung rằng : « Văn tôi không có công chi hết, sao tướng quân lại cho tôi vật quý ấy ? » Trương Trung nói : « Không hề gì đâu, hề ta cho thì cứ việc khiêng về. » Ông già ấy mừng rỡ lạy tạ Trương Trung rồi, mười người đến Thiên vương miếu mà khiêng cái quan cữu về. Trương Trung lại khiến Vương Chánh đem hết khí dụng về Đu long nhứt mà xài. Rồi đó mấy anh em đi với tám tên quân của Bao Công mà trở về Biện kinh. Còn Lưu Khánh thì dâng văn về trước.

Nói về Địch thái quân từ ngày mẹ con cách nhau thì đem lòng thương nhớ Địch vương lắm, cho nên cứ trông cho mau tối mau sáng cho Địch vương qua khỏi tai tình mà đoàn viên một cửa.

Ngày ấy Địch thái quân đương ngồi, xảy thấy Tiên đình Quý và chạy và cười mà tuột vào hậu đường.

Ấy là :

*Mẫu tử tình thâm khôn cách biệt,
Đệ huynh nghĩa trọng khó phân ly.*

Hồi thứ bảy mươi mốt

*Vì việc nước, Bao Công dẫn đưa nhinh,
Bởi doan văn, Bàng tặc nhịn người ngay.*

Khi Địch thái quân đương buồn rầu về việc Địch vương, xảy đâu Tiên đình Quý chạy vào cười ngất mà thưa rằng : « Đại vương đã sống lại rồi, bây giờ về gần tới phủ rồi, nên tôi vào thưa lại cho Thái quân hay. » Thái quân nghe nói

thì cũng già chước không biết mà nói với Tiều đình Quý rằng : « Con ta thác đã mãn năm rồi, sao người lại dám nói dối với ta như vậy ? » Tiều đình Quý nói : « Tôi dám đầu nói dối. Ấy là Lưu Khánh về nói với tôi, cho nên tôi mới biết. » Thái quân nói : « Vậy thì người hãy kêu Lưu Khánh vào đây cho ta hỏi. » Tiều đình Quý vâng lời, trở ra nói với Lưu Khánh rằng : « Thái quân dạy đòi Tướng quân vào. » Lưu Khánh nói : « Vâng lời. » Tiều đình Quý nói với Mạnh định Quốc rằng : « Việc này cũng lạ thật ! Vả chăng Đại vương thác đã giáp năm rồi, lẽ thì da thịt rã mà vong hồn cũng đâu thai kiếp khác rồi, không biết có gì ngày nay người lại sống được. Vậy chờ lão Mạnh trông việc ấy có lạ hay không ? » Mạnh định Quốc nói : « Việc ấy người còn chưa biết, chờ Lưu Khánh đã nói với ta rằng : Khi Đại vương ở Du long nhứt thì Vương Thuyền lão tổ có cho uống linh đơn, cho nên lâu ngày mà da thịt không rã. Vì vậy Bao Công mới dùng ba món bửu bối của Thánh thượng mà cứu Đại vương sống lại. Ấy cũng là phước lớn của tráo đình đó. » Tiều đình Quý nghe nói thì cười rằng : « Vậy sao ? Tê ra người đã có uống thuốc tiên rồi, cho nên da thịt mới còn như vậy. Ấy cũng là phần số của Đại vương chưa mãn, cho nên mới có chuyện ấy. » Mạnh định Quốc khen phải.

Còn Lưu Khánh vào đến hậu đường, thuật hết các việc từ khi Thôi Khấu xem thiên văn, khiến Bao Công tìm kiếm cho đến khi già cứu Định vương cho Định thái quân nghe. Thái quân cả mừng mà nói rằng : « Ấy cũng nhờ có Bao đại nhơn làm cho mẹ con ta gặp nhau, thật là ơn đức rất trọng. » Nói vừa dứt lời thì có a huân vào báo rằng : « Đại vương đi với Bao Công về đã đến phủ rồi. » Định thái quân nghe nói lật dật chạy ra mà xem. Định vương thấy mẹ thì vội vã quì lạy nơi đất. Định thái quân bước lại đỡ dậy mà rằng : « Con ôi, đừng có lạy mẹ làm chi, con hãy lạy Bao đại nhơn mà đền ơn người, ấy cũng nhờ có người mà mẹ con ta mới được gặp nhau. » Bao Công nói : « Vả tôi với Đại vương cũng là nhứt diện chi thân, mà Đại vương là tôi lương đồng, chớ

vững Tổng thất giang san. Nay tôi làm như vậy đó, chẳng qua là vị quốc phân ưu mà thôi, chớ không phải là làm ơn cho Đại vương đâu. » Địch thái quân nói : « Bao đại nhơn ôi, vả chăng con tôi với Bàng quốc trượng cũng không có cừ thù chi cho lớn, mà Bàng quốc trượng lại mong lòng hãm hại con tôi hoài. Nay con tôi về đây thì không khỏi nó toan mưu ám hại nữa. Vậy xin đại nhơn tâu cùng Thánh thượng mà làm cho biện bạch ngay gian thì con tôi mới khỏi họa nặng. » Bao Công nói : « Tôi cũng quyết chí mà trừ khử cho nặng gian thân, song bây giờ đây chưa có thể làm nặng. Vì mười ba phong thư của nó thì Vương Chánh không lấy nặng phong nào. Vô bằng vô cớ như vậy, dầu tôi có tâu cùng Thánh thượng đi nữa, thì cũng không làm chi nó nổi. Vậy xin Thái quân dần lòng mà ăn nhàn ít ngày, chẳng sớm thì muộn đây, tôi cũng có cớ mà hại nó nặng, chớ chẳng không. » Nói rồi thì day lại mà nói với Địch vương rằng : « Thuở nay những người chết đi sống lại, thì linh thần hay lơ lửng không nặng như ngày trước. Vậy thì Đại vương hãy ở nhà ba ngày, nặng tôi vào tàu cùng Thánh thượng mà xin cho Đại vương an dưỡng linh thần ba bữa rồi sẽ vào chầu. » Nói rồi thì từ giả mà trở về dinh.

Lúc ấy Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc mừng rỡ vô cùng, bước lại tạy mừng Địch vương, rồi giờ phá linh sàng mà đốt hết. Rồi đó, Địch thái quân khiến người dọn tiệc mà ăn mừng.

Đương khi ăn uống thì Thái quân nói với Địch vương rằng : « Con ôi, Vương nhứt thừa là người trung hậu, chẳng nên quên ơn va đâu. » Địch vương nói : « Ôn của Vương nhứt thừa rất trọng, tôi nguyện tạc dạ ghi xương. » Bốn vị hổ tướng ăn uống vui say, cho đến canh ba mới mãn tiệc.

Còn Bàng Hồng, từ khi ký tên vào đoạn văn rồi thì trong lòng nghi ngại hoài ; bèn sai người mỗi ngày đến Địch vương phủ mà thăm thính.

Ngày kia, Bàng Hồng đứng ngồi nơi thư phòng, xảy có người về báo rằng : « Bao Công đã cứu nặng Địch vương sống

lại, nay đã về đến vương phủ rồi. » Bàng Hồng nghe báo thì thất kinh mà nói rằng : « Nếu vậy Bao Công thật là thần thông quảng đại lắm. Không biết ý gì mà lão cứ gây thù gây oán với ta hoài ? Còn Địch Thanh có ơn gì với lão, mà lão cứ theo binh vực nó hoài, không biết kể gì mà hại lão cho nặng ; để lão ra vào trong tráo, chẳng khác chi đinh đóng con mắt ta, thật là khó chịu lắm. » Đêm ấy Bàng Hồng nằm không yên giấc.

Sáng ngày vào chầu đi vừa đến Ngọ môn, thì vừa gặp Bao Công. Hai đảng chào mừng nhau vừa rồi thì Bàng Hồng hỏi Bao Công rằng : « Vậy chờ việc cứu Bình tây vương ra thế nào ? Xin Đại nhơn nói cho tôi rõ. » Bao Công nói : « Ấy cũng nhờ có phước đức của Quốc trưởng cho nên tôi đã cứu được Địch vương sống lại rồi. » Bàng Hồng nói : « Ấy là tại Đại nhơn thần thông quảng đại, chứ không phải là tôi có đức chi. » Bao Công nói : « Bây giờ ở đây không có ai, có một mình tôi với Quốc trưởng mà thôi, vậy xin Quốc trưởng cho phép tôi phân tỏ ít lời tâm phúc. » Bàng Hồng nói : « Đại nhơn muốn nói chi thì nói, tôi cũng sẵn lòng mà nghe theo. » Bao Công nói : « Quốc trưởng ôi, văn Địch Thanh là cháu của Địch thái hậu, anh em cô cậu của Hoàng thượng, còn Quốc trưởng là cha vợ của Hoàng thượng thì cũng là qua cát chi thân mà lại nhứt diện chi thân nữa. Tôi nghĩ lại Quốc trưởng với Địch Thanh vẫn không thù oán chi cả, sao Quốc trưởng lại mong lòng gây oán hoài. Không sợ thiên hạ đàm tiếu sao ? Vả lại bây giờ đây Tây Liêu xâm phạm biên cương. Nếu không có Địch Thanh thì có ai đâu mà dẹp giặc nặng ? Quốc trưởng ôi, lời xưa có nói rằng : Oan gia nghị giải bất nghị kiết. Thôi từ rày về sau Quốc trưởng chẳng nên buộc lấy oan gia làm chi nữa. » Bàng Hồng nghe Bao Công nói như vậy thì trả lời rằng : « Đại nhơn nói như vậy chẳng là ức tôi lắm. Ấy là Địch Thanh mang bệnh mà thác chứ không phải là tại tôi có lòng mưu hại đâu. » Bao Công nói : « Tuy Quốc trưởng không lòng mưu hại Địch vương, song cũng có

những quân gian thần, đem lòng đồ kỵ mà ám hại Địch vương nay tôi cứu được Địch vương sống lại, thế khi gian thần nó cũng ghét lây tôi tôi nữa chớ chẳng không. » Nói vừa dứt lời thì văn võ bá quan đều tới chào mừng Bao Công mà rằng : « Bao đại nhơn thiết là thần thông quảng đại, cho nên mới cứu được Địch vương hồi sanh. Ấy là phước lớn của triều đình mà công của Đại nhơn rất lớn. » Bao Công nói : « Ấy là phước lớn của triều đình, chớ không phải là công cán của tôi đâu ? » Các quan nói : « Nếu không có Đại nhơn thì Địch vương lẽ nào sống lại được ! Hễ Địch vương không sống lại, thì triều đình biết cậy ai mà dẹp Tây Liêu cho nổi ? Nếu dẹp Tây Liêu không được thì giang san nhà Tống còn gì. » Bao Công nói : « Tuy ngày nay Địch vương sống lại rồi, song tôi e gian thần cũng lập mưu mà ám hại nữa chớ chẳng không. Từ khi Địch vương huân hồn thì tôi đã hỏi đi hỏi lại đôi ba phen, cho biết thằng gian thần nào mà toan mưu ám hại người như vậy, song người cũng không chịu tỏ ra, cứ nói : Việc ấy ngày sau sẽ biết. » Các quan nói : « Đại nhơn đem lòng nghĩ về việc ấy cũng phải, song không biết thằng gian thần nào mà ám hại Địch vương đó, vậy xin Đại nhơn gắng sức tra xét cho ra việc ấy, đừng mà trừ khử gian thần, kéo nó ghen hèn ghét ngổ lăm, thì trung thần cũng khó chịu với nó. » Bao Công nói : « Liệt vị chớ lo, vì lời xưa có nói rằng : Thiên ác đáo đầu chung hữu báo ; chỉ tranh lại, tảo giữ lại thì, việc ấy chẳng sớm thì muộn gian thần cũng phải bị quả báo chớ chẳng không. » Khi ấy các vị trung thần, kẻ nói tiếng này người nói tiếng kia làm cho Bàng Hồng giận đỏ mặt tía tay ; song không biết nói làm sao được.

Kể lấy Thiên tử lâm triều, các quan triều bái tưng hồ rồi, Thiên tử thấy có Bao Công đi chầu thì hỏi rằng : « Vậy chớ Bao khanh cứu Địch Thanh được chưa, hãy nói cho trẫm rõ. » Bao Công tâu rằng : « Tôi cũng nhờ có phước đức của Bệ hạ và bệ hạ bừa bới ấy, mà cứu Bình tây vương đã sống lại rồi. » Thiên tử nghe nói thì cả mừng mà hỏi rằng :

« Bình tây vương đã sống lại, sao còn chưa đi châu, đừng cho trăm thấy mặt ? » Bao Công tâu rằng : « Bình tây vương có tội phát phối hãy còn chưa mãn, mà lại tinh thần chưa dặng như cũ, cho nên đi châu không được. Cúi xin Bệ hạ giáng chỉ mà tha tội cho Bình tây vương và đề cho người an dưỡng tinh thần ba ngày, rồi sẽ đến châu Bệ hạ. » Thiên tử phán rằng : « Nay trăm tha tội và đề cho Bình tây vương điều dưỡng tinh thần ba ngày, rồi sẽ đi châu. » Bao Công lại tâu rằng : « Khi tôi làm tờ đơn văn về việc cứu tử Bình tây vương như tôi cứu không dặng thì tôi bị tội. Nay tôi đã cứu dặng Bình tây vương rồi, vậy xin Bệ hạ cứ theo tờ đơn văn mà định tội cho Bàng quốc trưởng. » Bàng Hồng vội vã tâu rằng : « Tuy Bao Chuần gọi mình cứu dặng Dịch Thanh, song tôi còn chưa thấy mặt thì cũng là vô bằng vô cớ, xin Bệ hạ xét lại. » Thiên tử nghe tâu thì truyền chỉ rằng : « Chờ cho Dịch Thanh đến châu rồi sẽ xử phân việc ấy. » Rồi đó, vua truyền bãi châu, các quan đều về dinh.

Khi Bàng Hồng về đến dinh rồi thì lấy làm rầu rĩ và oán trách Bao Công lắm.

Còn các vị trung thần khi lui châu rồi thì ai ai cũng đều có lòng vui mừng, rủ nhau đến viếng Bình tây vương. Té ra đến nơi thì có bốn vị hồ tướng tiếp rước mà rằng : « Dịch vương mới dặng huân bốn tinh thần chưa đủ, thân thể chưa an, xin các quan chờ vài ngày nữa sẽ thăm viếng, kéo bầy giờ Dịch vương còn chưa khỏe mà trò chuyện dặng. » Các quan nghe bốn vị hồ tướng nói như vậy thì ai nấy cũng đều tưởng thiệt, bèn từ giả mà trở về. Duy có một mình Lộ hươ vương rõ biết mưu kế của Dịch Thanh, song cũng làm thinh trở về mà thưa lại cho Dịch thái hậu mừng.

Cách vài ngày Bao Công đến dặn Dịch Thanh rằng : « Ngày mai là ngày đại vương phải đi châu. Chưong ấy nếu Thánh thượng có hỏi : vì cớ chi mà thác thì đại vương cũng chẳng nên nói việc Bàng Hồng mưu hại làm chi, vì việc ấy vô bằng vô cớ, đã không thể gì làm hại nó dặng, mà lại

liên tỵ đến Vương Chánh nữa. » Địch Thanh nói : « Lời đại nhơn rất phải, việc ấy cũng chẳng nên nói ra làm chi. » Bao Công từ già mà trở về dinh.

Ấy là :

*Hầu đạo trung thần gìn hậu đạo,
Lang tâm gian nịnh giữ lang tâm.*

Hồi thứ bảy mươi hai

Chiếu đoan văn, Bàng Hồng bị gián cấp,

Vãng vương mạng, ngủ hồ lại đề binh.

Rạng ngày Địch vương sắm sửa đi châu. Đi đến Ngộ môn thì văn võ bá quan đều thi lễ mà rằng : « Nay đại vương đã huân dương đăng, thì cũng nhờ có Bao đại nhơn mà bởi lòng trời không phụ anh hùng, chúng tôi thiết có lòng mừng lắm. » Địch vương đáp lễ mà rằng : « Liệt vị đại nhơn có lòng đoái tưởng như vậy thì tôi cũng mang ơn lắm. » Nói chưa dứt lời, kẻ lấy Thiên tử làm trào, văn võ bá quan đều vào mà triều bái tung hô, còn Bình tây vương thì ở lại Ngộ môn mà đợi lệnh.

Khi Bao Công triều bái rồi thì quì xuống mà tâu rằng : « Nay Bình tây vương tinh thần đã khỏe mạnh như thường, bây giờ còn đang ở Ngộ môn mà đợi lệnh. » Thiên tử nghe tâu thì vội vã truyền chỉ mà triệu Địch vương vào. Địch vương vào triều bái tung hô rồi thì quì xuống mà tâu rằng : « Kẻ tội thần là Địch Thanh nay dâng nhờ ơn Thánh thượng tha tội và Bao đại nhơn cứu tử huân sanh, cho nên mới về đây dâng. » Thiên tử cả đẹp mà rằng : « Ngày trước Ngự đệ binh phục Tây liêu, công cán rất lớn, song lúc ấy trăm nộ bất cập lượng, cho nên chưa tôi phải phân cách hai đảng, đến chừng trăm nghĩ lại, thì Ngự đệ bỏ mình nơi Du long nhật rồi, cũng bởi tại trăm mà ra. Từ ấy, trăm cũng có lòng ăn năn, song việc đã lỡ rồi,

không biết làm sao choặng. Đến nay nhờ có Bao Khanh cứu Ngự đệ sống lại thì cũng là may cho trăm lăm. » Địch Thanh nghe nói thì lâu rằng : « Vả tôi mang ơn Bệ hạ rất dày, dầu nát thân đi nữa cũng không đền đặng. Còn khi tôi ra Du long nhứt, thì bị oan quĩ đòi mạng, cho nên hồn xuống huỳnh tuyền ; khi ấy Diêm vương tra bộ Sanh tử luân hồi lại thì nói mạng chưa tới, song vì sát sanh nhiều lăm, cho nên oan quĩ mới cố oán mà làm như vậy. Người lại khiến tôi ở lại một năm mà giữ quĩ môn quan, rồi người sẽ cho về dương thế. Đến chừng giáp năm rồi thì tôi mới trở về mà cáo tổ cùng Bao long đồ, dặng có xin người cải tử hồi sanh cho. Đến nay lại nhờ Bệ hạ tha tội phát phối cho tôi, thì ơn ấy ví tây non biển. » Thiên tử nghe tâu thì cười rằng : « Việc ấy cũng là lạ thiệt ! Thuở nay trăm chưa từng nghe ; tuy Ngự đệ đánh Nam dẹp Bắc, sát hại sanh linh cũng nhiều, song cũng bởi nơi Liêu vương đam lòng tham quấy, muốn đoạt Tống thất giang san, cho nên mới đến nỗi sanh linh đồ thân như vậy. Nay Liêu vương lại đem binh đến đánh Tam quan nữa, mà nội trào đây không ai cự nổi, may có Ngự đệ sống lại, vậy xin ngự đệ chớ nài lao khổ, đem binh thẳng đến Tam quan, dặng mà dẹp an Liêu tặc. » Địch Thanh tâu rằng : « Vả tôi là người tài trí non nớt lăm, e khi dẹp giặc không nổi, cúi xin Bệ hạ chọn người đồng tướng, mà đem binh đến dẹp Tây Liêu, còn tôi thì xin về cố lý, dặng có phụng dưỡng mẹ già, xin Bệ hạ đoái thương thân hèn mà nhậm lời tâu ấy. » Thiên tử nói : « Ngự đệ ôi, vả cánh họ Địch ra làm quan bấy lâu thì cũng tận trung báo quốc, thanh sử lưu danh. Đến nay Ngự đệ, tuy ngoài thì có nghĩa quân thần, mà trong lại có niềm huynh đệ. Nếu Ngự đệ không chịu giúp trăm, thì nội trào đây có ai chịu ra sức đâu, xin Ngự đệ chớ nài khó nhọc đem binh thẳng đến Tam quan mà trừ an Liêu tặc, thì quốc vận mới thái bình thanh trị cho. Chừng ấy trăm sẽ luận công mà phong thưởng. » Địch vương nghĩ rằng : « Lúc này là lúc dụng nhơn, cho nên Thánh thượng mới nói cặn lời như vậy ; nếu ta từ chối không chịu cầm binh, thì

nội trào cũng không người đẹp giặc. » Nghĩ như vậy bèn tâu rằng : « Bệ hạ đã nói cạn lời, tôi xin lãnh chỉ mà dẹp giặc. » Thiên tử cả đẹp, bèn khiến Địch Thanh làm Bình tây Nguyên soái, đem binh ra Tam quan mà giải vây. Bàng Hồng qui xuống mà tâu rằng : « Ngày trước Tây Liêu tấn công Trần châu kỳ giả, ấy là đem dạ khi mang Trung quốc lắm, nếu phen này không tấn binh mà đánh rốc Tây Liêu, thì ngày sau ắt sanh hậu hoạn, mà nước khác cũng bắt chước theo như vậy nữa. » Thiên tử nghe tâu thì nghĩ rằng : « Lời ấy rất phải. » Bèn truyền lệnh cho Địch Thanh rằng : « Vây Ngự độ phải đem Trần châu kỳ giả theo mà khiến Tây Liêu phải đổi cớ thiết, hễ nó vâng lời chịu đổi thì thôi, như nó không chịu thì Ngự độ cứ việc đánh tới, mà làm cho nó dăng Trần châu kỳ thiết rồi sẽ thôi. » Bèn khiến nội thị vào kho lấy Trần châu kỳ giả ra mà giao cho Địch Thanh. Địch Thanh vâng chỉ mà lãnh cớ ấy. Thiên tử vừa muốn lui châu. Bao Công vội vã tâu rằng : « Ngày trước tôi có làm tờ đoạn văn, hễ tôi cứu được Địch vương, thì Bàng quốc trưởng phải bị giam tam cấp và phạt bổng ba năm, cúi xin Bệ hạ cứ theo lời đoạn văn mà định tội. » Thiên tử nghe Bao Công tâu như vậy, thì cực chẳng đã phải phê rằng : « Bàng Hồng tạm giam tam cấp. » Phê rồi thì truyền lệnh bãi châu mà về cung. Còn các quan thì ai về dinh nấy.

Khi Bình tây vương về đến Vương phủ rồi, thì thuật hết việc trong khi đi châu cho Địch thái quân và sáu vị tướng quân nghe. Địch thái quân nói : « Hễ làm tội thì tận trung báo quốc, nay Thánh thượng đã sai khiến, vậy thì con phải vâng lời ; vãi trời cho con đi đây kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công, thì mẹ mới là đánh dạ. » Địch Thanh nói : « Nay con đi đây không phải là nửa năm hay ba tháng mà về đây, chắc là đời ba năm mới được về trào, e mẹ ở đây một mình không ai hôm sớm, cho nên con lấy làm lo lắng. » Địch thái quân nói : « Lời xưa có nói rằng : Hễ tận trung thất hiếu, tận hiếu thì phải thất trung. Nay mẹ tuy lớn tuổi mặc dầu,

song sức còn mạnh mẽ. Vậy con đừng lo sợ làm chi. » Sáu vị tướng quân đều nói : « Lời Thái quân rất phải. » Địch vương vâng theo lời mẹ, bèn ra giáo trường dựng có diêm đuốt binh mã, và chọn ngày mà hưng sư.

Ngày thứ lại đến các vương phủ và dinh các quan mà từ giả dạng có ra đi.

Qua đến ngày mai, lại đến Thiên ba phủ mà từ giả Đur thái quân và mấy vị phu nhơn nữa. Rồi đó, Địch vương lại đến Nam thành cung mà thuật hết các việc phụng chỉ hưng binh cho Địch thái hậu nghe. Địch thái hậu dặn rằng : « Cháu có đem binh ra đi, thì mỗi việc phải cẩn thận cho lắm, chớ nên khinh địch. » Địch vương nói : « Lời cô đã dạy, cháu đâu dám cãi. » Lộ huê vương khiến người dọn tiệc mà thết đãi Địch Thanh. Mãn tiệc rồi Địch Thanh từ giả mà trở về Vương phủ.

Còn Bàng Hồng về đến tướng phủ thì trong lòng buồn rầu lắm, bèn làm một phong thư, sai người đem ra Tam quan trao cho Tôn Tú, dặn có khiến Tôn Tú toan mưu ám hại Địch Thanh.

Khi Địch vương ra đến giáo trường chọn dựng mười muôn tinh binh rồi, thì khiến Tiên đình Quí và Mạnh định Quốc đem binh đi trước : còn mình thì trở về mà từ giả mẫu thân rồi sẽ đem binh ra đi.

Lúc ấy Địch thái quân rơi lụy mà dặn dò Địch vương phải cho cẩn thận mọi việc.

Đêm ấy Thạch Ngọc cũng bái biệt từ mẫu và nhạc thân dặn có theo Địch vương mà ra Tam quan.

Rạng ngày Địch vương và bốn vị hỗ tướng đều cất binh ra đi.

Lúc ấy cũng có văn võ bá quan đưa đi vài dặm đường rồi mới trở lại.

Ấy là :

*Ly biệt mẹ con vì việc nước,
Cách phân chồng vợ bởi công danh.*

Hồi thứ bảy mươi ba

*Vi việc nước, trung thần ra Quan-ải
Bởi sợ giặc, gian-tặc nhin Địch-vương*

Nói về Tôn Tú, từ ngàyặng thơ của Bàng Hồng nói Địch Thanh thác rồi thì đem lòng mừng rỡ lắm. Đến chừng Tây liên đem binh xâm phạm thì lại lo sợ pháp phòng, bèn làm tờ biểu chương sai người về trào cáo cấp, và xin rút mình về mà sai tướng khác ra thế.

Phạm trọng Yêm và Dương Thanh thấy vậy thì than rằng : « Uổng thay Địch Thanh là người niên thiếu anh hùng, chống vững giang san, đỡ nưng vạt cày. Khi ấy chúng ta cũng ngỡ là người đặng hưởng phước lâu dài, tẻ ra công vừa thành, mạng đã yếu vong ! Nay người thác chưa bao lâu mà Liên tặc lại lấy lòng oai cộ như vậy. Bấy giờ Tôn Tú treo miễn chiến bài và dâng biểu mà cáo cấp, không biết Thánh thượng linh thế nào, và sai ai ra dẹp giặc này, mà đã một tháng rồi còn chưa thấy tin tức chi cả. » Từ ấy hai người đều trông đợi binh trào lắm.

Ngày kia Tôn Tú tiếp đặng một phong thơ của Bàng Hồng, xem rồi thì sướng sớt một hồi, bèn nói rằng : « Từ khi nghe nói Địch Thanh thác rồi thì ta có lòng mừng rỡ lắm. Tẻ ra Bao hắc tử lại cứu nó sống lại, bây giờ nó cũng đem binh ra đây mà dẹp Tây liên nữa. Nay trong thơ của Nhạc phụ có dặn ta phải toan mưu lập kế mà hại nó cho đặng, chớ người đã thúc thủ vô sách rồi. Thôi, lúc này đương cơn giặc già, ta cũng dần lòng mà chờ nó dẹp giặc cho yên ổn rồi ; chừng ấy ta sẽ âm thi độc kế mà hại nó thì cũng chẳng muộn gì. » Bèn làm thơ trả lời mà giao cho người đem thơ trở về Biện kinh.

Ngày kia Phạm trọng Yêm và Dương Thanh tiếp đặng thơ của Địch Thanh thì vui mừng không biết là chừng nào. Phạm trọng Yêm nói : « Nay Địch vương sống lại thiệt là

Đại vương thì thấy đều kinh tâm dờm chiến, hễ Đại vương ra trận đây tôi dám chắc là kỳ khai đắc thắng, mà đáo thành công chớ chẳng không. » Đại vương nói : « Nếu tôi làm dặng như lời đại nhơn, thì đại nhơn chắc là buồn rầu lắm. » Tôn Tú nói : « Sao tôi lại buồn rầu ? Xin Đại vương nói cho tôi rõ. » Địch Thanh nói : « Những người trung tâm vị quốc, thì ai ai cũng muốn cho tôi dẹp yên Tây Liêu, dặng mà báo phò xã tắc, còn những loài gian nịnh thì nó lại muốn cho tôi sa cơ thất thế, mà thác tại chiến trường. Nếu như tôi kỳ khai đắc thắng mà đáo thành công, thì gian lạc lại càng ghen ghét hơn nữa. » Đại vương nói mấy lời như vậy thì Tôn Tú mừng diện lăm tu, song không biết đều chi mà đáp lại dặng, cứ trơ lơ mà ngó xuống noai. Cơn Phạm trọng Yên nghe Địch vương nói như vậy, thì cười rằng : « Lời Đại vương nói đó thiệt là rõ hết gan phổi của gian thần. » Dương Thanh nói : « Thuở nay gian thần thường hay đem dạ bất lương như vậy, nhưng mà thế cuộc đáo đầu thì chúng nó cũng không khỏi bị thác nơi pháp tràng và con cháu lại tàn mạt nữa. » Dương Thanh nói đến mấy lời ấy thì Tôn Tú lại càng căm giận hơn nữa, giây lâu mới đáp lại rằng : « Thôi, liệt vị chớ nói chi cho nhiều, miễn là Đại vương tận **trung** báo quốc thì thôi, dầu chẳng may mà thấy bỏ sa tràng đi nữa, thì cũng dặng lưu danh thiên cổ chớ chẳng không. » Nói vừa dứt lời, thì quân sĩ đã dọn tiệc ra. Bốn người đều ngồi lại mà ăn uống.

Trong khi ăn uống, Địch vương hỏi đến việc binh tình, thì Tôn Tú hồ thẹn trăm bề, không biết trả lời làm sao dặng. Dương Thanh đáp rằng : « Tôn đại nhơn chỉ biết uống rượu, biết nói chuyện mà thôi, chớ người có biết đến việc binh tình ở đâu mà Đại vương phòng hỏi. Từ khi Liêu tặc đến đây thì Tôn đại nhơn giao phó cho tôi ra trận mà đối địch. Đến chừng tôi vô phương cự địch rồi thì Tôn đại nhơn lại trở tại treo miên chiến bài, quả thiệt người chẳng biết đến việc binh tình gì hết. Xin Đại vương chớ hỏi chi đến đây. » Địch Thanh nói : « Vả Tôn đại nhơn là người chúa tướng nơi Tam quan, lẽ thì cầm binh ra trận, dứt pháo xông tên mới phải, cơ đâu

lại chưa đánh trận nào mà đã treo miến chiến bài như vậy, làm cho mất hết oai danh Trung quốc, thiệt là hổ thẹn vô cùng. » Khi Dịch Thanh nói bấy nhiêu lời thì Tôn Tú lại càng đem lòng hổ thẹn, hơi giận trần hồng, song cũng làm thinh không nói chi hết. Phạm trọng Yêm lại nói : « Tôn đại nhơn làm như vậy, thiệt là mất hết oai danh của Đương nguyên soái và Dịch đại vương. » Tôn Tú nói : « Văn tôi là quan văn, sức lực trời gả không chặc, mà vật địch với Liêu tướng sao nổi. » Dịch Thanh nói : « Lời xưa có nói rằng : Tướng tại mưu bất tại dũng. Tôn đại vương tuy không dựng chữ dũng, song cũng có chữ mưu, sao không lập kế mà dẹp giặc, lại treo miến chiến bài như vậy ? Thiệt là ăn lộc uổng lắm. Té ra đại nhơn làm chúa tướng đây thì không có công cán chi với triều đình hết, hề có giặc thì lật dật treo miến chiến bài, làm tờ biểu chương mà cáo cấp, dựng có xin sai người khác đến thế mà thôi. Nếu bây giờ tôi có dẹp được Tây liên thì Tôn đại nhơn cũng dựng tọa hướng thái bình nữa. Như vậy chẳng là sung sướng lắm, song lẽ sung sướng như đại nhơn đó, hề sung sướng bao nhiêu, xấu hổ bấy nhiêu, chẳng khác chi đòn bà con nít. » Tôn Tú nghe nói như vậy thì nổi giận căm gan, song cũng dần lòng mà rằng : « Xin đại vương hãy toan mưu dẹp giặc, chớ nên nói lại chuyện trước làm chi. » Dịch Thanh nói : « Thiệt tôi cũng chẳng muốn nói làm chi, song tức vì gian thần đã vô công thực lực, mà lại mong lòng tàn hại trung lương, thiệt là nó không biết xét, nếu nó bại tôi thác rồi, thì đến cơn giặc giả này, lấy ai mà chống vững giang san, đỡ nung vạc cả ? » Phạm trọng Yêm nói : « Xin Đại vương đừng nói trước nữa, hãy ăn uống cho mãn tiệc rồi mà đi nghỉ, đợi ngày mai có giao chiến cùng Tây liên. » Dịch Thanh khen phải.

Rạng ngày Dịch vương sai Phi sơn hồ đem chiến thư qua nói cho Liêu tướng hay.

Nói về Nguyên soái bên Tây liên là Ma ma Hãn, đem binh công phá Tam quan đã hơn hai tháng nay, song lúc ấy nhằm

tiết mùa hạ, khí trời nóng nực lắm, cho nên quân sĩ công phá không nổi. Ma ma Hân mới lui binh lại năm mươi dặm mà đóng trại.

Bây giờ qua mùa thu rồi, Ma ma Hân vừa muốn đốc quân công thành. Xảy có quân sĩ báo rằng : « Tổng tướng đem chiến thư đến. » Ma ma Hân khiến cho vào, rồi lấy chiến thư mà xem. Xem rồi thì đem lòng nghi hoặc mà nghĩ rằng : « Lạ này ngày trước Liễu chúa nói Địch Thanh thác rồi, sao bây giờ Địch Thanh nào lại hạ chiến thư cho ta đây ? À phải, thời khi Trung quốc đã không còn đông tướng nữa, cho nên mới lập mưu mà dối ta đây chẳng. Thôi Địch Thanh còn sống hay là thác rồi thì cũng thấy kệ nó, ta chẳng thêm nghĩ đến làm chi cho mệt, để mai đây ra đến trận thượng thì sẽ hay. » Bèn phê vào chiến thư rằng : Ngày mai quyết đánh. Phủ sơn hồ lãnh chiến thư về ấy mà dâng cho Địch Thanh xem. Địch Thanh xem rồi thì khiến chư tướng sắp đặt cho sẵn sàng đợi ngay mai có ra trận.

Ấy là :

*Hùng binh Trung quốc đều tinh nhuệ,
Mãnh tướng Tây liên ắt bại vong.*

(Xem tiếp tập 22)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN - DŨC THƯ - XA

25-27, đường Tạ-thu-Thân — SAIGON

Điện thoại : 20.678